

MINIMÁLNÍ PREVENTIVNÍ PROGRAM

2018/2019

ZÁKLADNÍ IDENTIFIKAČNÍ ÚDAJE

Název a adresa všech škol a školských zařízení (dle rejstříku), pro které platí tento MPP:
Základní škola Zábřeh, Boženy Němcové 1503/15, Zábřeh 78901, okres Šumperk

Adresa a ředitelství školy nebo školského zařízení
Základní škola Zábřeh, Boženy Němcové 1503/15, Zábřeh 78901, okres Šumperk

Jméno a příjmení ředitele	Mgr. Pavel Nimrichtr
Telefon na ředitele	583411323
E-mail na ředitele	reditel@bozenka.cz

Tento minimální preventivní program je součástí pedagogické dokumentace školy. Je vypracován v souladu s platnými právními předpisy na základě příslušných metodických pokynů a slouží jako základní pomůcka pro preventivní aktivity na ZŠ Zábřeh, Boženy Němcové 1503/15 v průběhu celého školního roku. Za jeho sestavení odpovídá školní metodik prevence. Vedení školy a pedagogický sbor byli s jeho obsahem seznámeni na společné poradě na začátku školního roku. Vlastní náplň programu realizují vyučující, do jejichž předmětů spadají jednotlivá témata. Garantem programu je školní metodik prevence. Účinnost programu je vyhodnocována vždy na konci školního roku ve spolupráci s vedením školy.

ANOTACE MINIMÁLNÍHO PREVENTIVNÍHO PROGRAMU PRO ŠKOLU

Škola: Základní škola Boženy Němcové 1503/15, Zábřeh
Školní rok: 20018/2019

Ředitel školy:	Mgr. Pavel Nimrichtr
Zástupce ředitele:	Mgr. Petr Kondler, Mgr. Lenka Fréharová
Výchovný poradce:	Mgr. Jana Neumannová
Školní metodik prevence:	Mgr. Petr Kondler, prevence@bozenka.cz , MT- 58341172
Školní psycholog:	Mgr. Markéta Pavelková, psycholog@bozenka.cz
Počet žáků I. stupně:	131 hoši, 150 dívky, celkem 281 žáků
Počet žáků II. stupně:	156 hoši, 182 dívky, celkem 338 žáků
Celkem žáků:	287 hoši, 332 dívky, celkem 619 žáků

Cíle prevence:

- snížení počtu neomluvených hodin a snížení výskytu sociálně - rizikových jevů
- zlepšení pozitivního psychosociálního klimatu ve škole
- výchova ke zdravému životnímu stylu
- osobnostní a sociální rozvoj žáků

Realizační prostředky:

- výchovně vzdělávací proces – náplň v jednotlivých předmětech
- mimoškolní činnost
- zážitková pedagogika – víkendové a seznamovací pobyty (prožitková forma)
- celoroční projekty i jednorázové akce
- tematické bloky, volnočasové aktivity sportovní, společenské a výtvarné
- výukově výchovné programy apod.

Hodnocení:

- průběžné vyhodnocování
- na konci roku závěrečné hodnocení realizace programu

A. PEDAGOGOVÉ A OSTATNÍ ZAMĚŠTNANCI ŠKOLY

1. Plán akreditovaného vzdělávání pedagogických pracovníků v oblasti prevence SRJ

Název a zaměření vzdělávání	Počet hodin	Realizátor – organizace, odborník	Počet školených pedagogů
Principy systému PRCH na 1.-2. st. ZŠ	16	Sdružení D Olomouc	24

Naším základním a každodenním úkolem je vybudovat a udržet zdravé klima ve škole, nastolit a průběžně upevňovat vzájemnou důvěru mezi učiteli, žáky a jejich rodiči. To je nezbytným předpokladem účinnosti jakýchkoli dalších preventivních aktivit.

Při realizaci preventivního programu vycházíme z toho, že děti by měly již od začátku školní docházky dostávat odpovídající informace o škodlivosti drog včetně tabáku a alkoholu pro lidský organismus. Důraz je kladen především na nenásilné a průběžné seznamování s touto problematikou v rámci výuky. Dětem je potřeba také vysvětlit, že existují i jiné než drogové závislosti, což si většinou neuvědomují. Značná pozornost je věnována prevenci projevů agresivity, rasové (a jiné) nesnášenlivosti a všech forem šikany. U žáků druhého stupně je třeba postupně vytvářet základy právního vědomí, učit je dodržovat zákony a seznamovat je s možnými důsledky jejich porušování včetně trestní odpovědnosti.

Ačkoli problematika trávení volného času dětmi po vyučování nebývá zpravidla považována za součást specifické prevence, dle našeho názoru je nedílnou součástí širšího rámce preventivních aktivit a jako takovou ji rozhodně nelze opomíjet.

2. Organizace a struktura prevence

Výchovný poradce - Mgr. Jana Neumanová

Výchovný poradce koordinuje společně s psychologem, metodikem prevence aktivity školy v oblasti prevence. Aktivně nabízí učitelům a žákům možnost poradit se o svých problémech. Setkává se s žáky, kteří jsou v některých případech ohrožení ve svém vývoji, sebepojetí, komunikaci s druhými. Komunikuje s pedagogy a sbírá podněty. Učitelé se na výchovného poradce obracejí v případě

- výskytu agresivního chování ve třídě
- signálů o potížích žáka (osobnostní, rodinné, vztahové)
- náhlém i trvalém neúspěchu v učení
- obtížné komunikaci, konfliktu s rodiči
- porušování pravidel soužití ve škole žákem
- krádežích ve třídách

Výchovný poradce diagnostikuje situaci. Navrhuje opatření, setkání zainteresovaných lidí, vede individuální konzultace s dětmi, s rodiči, informuje o kontaktech na další pomoc (adresář sociálních služeb apod.) linku bezpečí a další organizace. Může se zúčastnit komunitních kruhů ve třídách, které organizují učitelé a zajišťují tak prevenci konfliktů a problémů žáků. Obracejí se na sociální odbor, kurátory v případě podezření na problém v rodině, porušování zákona.

Metodik prevence – Mgr. Petr Kondler

Metodik prevence spoluvytváří minimální preventivní program, podílí se na jeho realizaci. Komunikuje s učiteli v oblasti primární prevence, v případě vzniklého problému dává podněty k možné nápravě. Spolupracuje s institucemi a organizacemi v oblasti primární prevence. Koordinuje předávání informací o problematice SRJ ve škole, dokumentuje průběh preventivní práce školy. Hodnotí realizaci minimálního preventivního programu.

Školní psycholog- Mgr. Markéta Pavelková

Školní psycholog působí na škole jako poskytovatel poradenských služeb spolu se ŠMP, výchovným poradcem, školním speciálním pedagogem a jejich konzultačním týmem složeným z vybraných pedagogů školy

Speciální pedagog- Mgr. Liběna Michálková

Školní speciální pedagog vytváří systém včasné identifikace žáků s výukovými obtížemi a vytváří strategii používání ve školách pro prevenci výukových obtíží ve vztahu k reedukaci. Dále se věnuje metodické podpoře učitelů, zajišťuje krizovou intervenci.

Třídní učitel. Učitelé.

Učitelé se věnují v rámci své výuky rozvoji kompetencí žáků v oblasti sociálních dovedností, učí podle principů a metod v rámci koncepce školy. Oslovují a zapojují do řešení problémů výchovného poradce a metodika prevence. Provádějí průběžnou diagnostiku žáků a třídy, na týmových schůzkách vzájemně hodnotí uplynulé období, konzultují případné problémy, navrhuji opatření. Třídní učitel je v kontaktu s rodiči žáků své třídy prostřednictvím třídních schůzek, osobních setkání a dalších možností komunikace (e-mail, mobil).

Ředitel školy – Mgr. Pavel Nimrichtr

Vedení školy – (zástupci ředitele školy) – Mgr. Petr Kondler, Mgr. Lenka Fréharová

Sleduje efektivitu prevence sociálně rizikových jevů. Sleduje problémy v kontextu celé školy a dělá personální a organizační opatření ke zlepšení vzájemného soužití ve škole. Účastní se v případě potřeby zásadních setkání rodiny a školy.

B. RODIČE

Pro zdravý vývoj žáků je spolupráce rodiny a školy nutná. Vlivem moderní doby věnuje však jen málo rodičů svým dětem dostatek času.

Jako základní minimum pozornosti chápe každý pedagog pravidelnou (podle problémovosti žáka) kontrolu ŽK a účast na třídních schůzkách. Důležité jsou domácí pohovory jako prostředek výchovy.

Pro zlepšení kontaktů dalo mnoho učitelů rodičům k dispozici své telefonní číslo pro řešení neodkladných záležitostí i mimo pracovní dobu.

Další možnost kontaktu je přes internet.

Minimální preventivní program je k dispozici na webových stránkách školy. V případě zájmu si mohou rodiče domluvit konzultaci s metodikem prevence. O jednorázových akcích jsou v průběhu školního roku informováni formou zápisů v žákovských knížkách. Další informace mohou také získat na nástěnce před správním pavilonem školy. *(Nástěnka je určena především žákům školy a jejich rodičům. Mohou tam získat základní informace a také kontakty na jednotlivé organizace, které jim mohou pomoci s řešením jejich problémů („linky důvěry“). Za obsah nástěnky a jeho aktualizaci odpovídá metodik prevence.*

Případné nevhodné nebo rizikové chování žáků je vždy řešeno ve spolupráci s rodiči (zákonnými zástupci) dítěte.

1. Aktivity pro rodiče

Název aktivity	Datum konání	Vedoucí programu, přednášející
Informační leták pro rodiče Jak chránit své dítě před kyberšikanou, Jak poznat, že dítě má problém s poruchou příjmu potravy	Třídní sch.- 9.11.,2018	ŠMP, TU
Kontakt na ŠMP – žákovské knížky, web školy, nástěnka P	1.9.2018	ŠMP, TU
Seznámení s nabídkou odborné pomoci – MPP,nástěnka, web školy	Od 1.9.2018	ŠMP
Besedy na téma SRJ na 1.stupni	2018/2019	ŠMP, TU
Besedy na téma SRJ na 2.stupni	2018/2019	ŠMP, TU

2. Aktivity podporující spolupráci školy s rodiči

Název aktivity	Datum konání	Vedoucí programu
Lesní pedagogika	Září 18. Červen 2019	L. Skočková (R) Lesy ČR
Dětský den	Červen 2019	Rodiče, družina
Předání nové učebny přírodopisu, nové cvičné kuchyňky	Říjen 2018	ZŠ, Boženka z.s.
Netradiční třídní schůzky pro rodiče a jejich děti (individuální konzultační hodiny každý měsíc) viz. www.	9. 2018	TU
Vánoční trhy 1., 2. stupeň, besídky Vánoce, Vánoční dílny 1.st.	Prosinec 2018	Učitelé, Boženka z.s.
Bruslení, lyžařský kurz pro 1.st., 2. st.	Leden, únor 2018/19	Sk. PPP, Petr Kondler
Den matek	Červen 2019	Školní klub
Školní akademie (rozlučka s 9.roč.) 2.stupeň	Červen 2019	TU
Školní výlety (vyhrazený týden)	Průběžně	TU
Školní ples, dětský karneval	Březen 2018	U sbor, Boženka z.s., rodiče

C. SPOLUPRÁCE S OKOLÍM ŠKOLY

Metodickým a garančním pracovištěm v oblasti preventivních aktivit pro naši školu je Pedagogicko-psychologická poradna Šumperk. Metodik prevence školy se pravidelně účastní seminářů a informativních setkání pořádaných poradnou.

L. Organizace a odborníci, kteří se budou podílet na prevenci SRJ

Organizace	Jméno odborníka	Kontakt (adresa, telefon, e-mail)
Oblatní MP, PPP	Mgr. Hana Prejdová, PhDr. D. Jansová	Husitská 12, Šumperk, 583215279, PPP Šumperk
NZDM Rachot, Pontis Špk o.p.s.	Mgr. Jana Pavlíčková	774716020, havliczkova.jana@pontis.cz
Agentura sociálních služeb RES-SEF, o.s.	Bc. Miloslav Kubíček	Zábřežská 786/20, Šumperk, 583212168
Národní síť podpory zdraví	Mgr. Jolana Keprtová	Finská 16, Šumperk, poradna.nspz@seznam.cz
FOD	Soňa Kolářová, Dis.	724667733, Sušilova, Zábřeh
Etické dílny Hope4kids	L. Pohanková, Dis	Vybíralova 2, Praha 9
Odbor sociálně-právní ochrany dětí MÚ Zb.	Mgr. Hana Hořčicová Bc. Zdena Marcinková	Masarykovo nám.6, Zb., hana.horcicova@muzabreh.cz 583468128, Marcinková 583468115
ZŠ a DDM Zábřeh	Mgr. M. Bartášková	Severovýchod 26, Zábřeh, 774104294
Podané ruce, o.p.s.	J. Lívanský, Dis	TP Šumperk, 777720227
Národní institut dětí a ml	Mgr. Jaroslava Nováková	246088239, jarka.novakova@nidm.cz
Sdružení D	M. Strejcová	724738031, Polská 4, Olomouc
OS ČČK	D. Hejlová	Šumperk
PRODYS	Z. Janhubová	z.janhubova@centrum.cz , 605871502

D. ŽÁCI

Seznámení žáků s činností:

- konzultační hodiny – na dveřích kabinetu výchovného poradce, na webu školy (pro rodiče středa, jindy po telefonické dohodě, pro žáky kdykoli)
 - schránka důvěry – klíče má ředitel
 - e-mailová schránka důvěry
 - nástěnka – důležité kontakty + nástěnky v jednotlivých třídách
 - peer skupina – rozvíjí zodpovědnost žáků za širší společenství a vzájemné soužití. Je prostorem pro zapojení žáků do organizace školy, spolupráci napříč ročníky.
- Pravidelná setkání umožňují kontinuální práci a prevenci problémů ve třídách.

1. PROGRAM PRO KOGNITIVNĚ NADANÉ DĚTI

Pokyny učitelům :

- učitel by měl vědět, co už žáci znají
- měl by dát najevo, že to ví
- nenutit opakovat základní úroveň učiva jenom proto, že ji právě probírají se třídou
- místo práce na základní úrovni by měl poskytnout možnost zúčastnit se činností stimulující další rozvoj
- zjistit jaké jsou jejich zájmy, a zohlednit je při přípravě projektů
- poskytnout jim určitou volnost ve způsobu, jakým využijí ušetřený čas
- dovolit jim postupovat v učení rychleji než jejich spolužáci
- nechat je při učení užívat techniky vlastního objevování a vyhnout se dominantním výukovým metodám
- důvěřovat jejich schopnosti učit se netradičními způsoby
- pomoci nadaným žákům najít jim podobné vrstevníky
- motivovat je možností volby vlastního výběru
- dopřát jim hodně zkušeností se stanovováním vlastních cílů a hodnocení vlastní práce

E . PROGRAM PREVENTIVÍCH AKTIVIT

2. 1. Nespecifická a specifická prevence pro žáky ve výuce, která je součástí ŠVP

1. ročníky (třídy)

Vyučovaný předmět	Preventivní aktivita a její zaměření, způsob jejího vedení (např. prožitková aktivita, diskuse, předávání informací,...)
Prvouka	„Na koho se mohu obrátit?“ Zdraví
Čj	Učení vzájemné pomoci
	Sociální hry
	Řešení problému ve spolupráci s rodiči

2. ročníky (třídy)

Vyučovaný předmět	Preventivní aktivita a její zaměření, způsob jejího vedení (např. prožitková aktivita, diskuse, předávání informací,...)
Prvouka	„Na koho se mohu obrátit?“ Zdraví
Čj	Učení vzájemné pomoci
	Sociální hry
	Řešení problému ve spolupráci s rodiči

3. ročníky (třídy)

Vyučovaný předmět	Preventivní aktivita a její zaměření, způsob jejího vedení (např. prožitková aktivita, diskuse, předávání informací,...)
Prvouka, Tv	Kouření, alkohol(ismus), zdravá výživa, zdravý životní styl Zdraví
Čj – sloh, čtení	Pomoc druhým
	Schopnost vyjadřovat svůj názor
	Učivo – o rodině, vzájemná důvěra

4. ročníky (třídy)

Vyučovaný předmět	Preventivní aktivita a její zaměření, způsob jejího vedení (např. prožitková aktivita, diskuse, předávání informací,...)
Vlastivěda, Tv, přírodověda	Mezilidské vztahy Zdraví
Čj – sloh, čtení	Schopnost vyjádřit vlastní názor, komunikace, E-bezpečí
	Spolupráce s rodinou

5. ročníky (třídy)

Vyučovaný předmět	Preventivní aktivita a její zaměření, způsob jejího vedení (např. prožitková aktivita, diskuse, předávání informací, ...)
Přírodověda Tv	Návykové látky „Mám právo“ Dospívání, zdraví
Čj – sloh, čtení	Průřezová témata – komunikace, mediální výchova, články do časopisů, nástěnky, E-bezpečí

6. ročníky (třídy)

Vyučovaný předmět	Preventivní aktivita a její zaměření, způsob jejího vedení (např. prožitková aktivita, diskuse, předávání informací,...)
Výchova ke zdraví	Pozitivní životní cíle Zdravotní a sociální rizika zneužívání návykových látek, patologického hráčství, návykové látky (dotazník, situační hry, diskuze)
Občanská výchova	Komunikativní dovednosti, Vztahy Řešení konfliktů Lidská práva Osobnost (předávání informací, doplňovačky, křížovky, diskuze)

7. ročníky (třídy)

Vyučovaný předmět	Preventivní aktivita a její zaměření, způsob jejího vedení (např. prožitková aktivita, diskuse, předávání informací,...)
Výchova ke zdraví	Vznik závislosti – beseda, volnočasové aktivity Nejčastěji užívané drogy, záludnosti drog Doping Sexualita Vhodné chování a komunikace Budování zdravého sebevědomí Posílení osobnosti (diskuze, předávání informací, situační hry)
Občanská výchova	Systém osobních hodnot, sebepoznávání, posuzování druhých lidí Podobnost a odlišnost lidí, rozdílnost myšlení a jednání (doplňovačky, diskuze, předávání informací)
Přírodopis	Tabákové výrobky (konopí)... (diskuze, prezentace)

8. ročníky (třídy)

Vyučovaný předmět	Preventivní aktivita a její zaměření, způsob jejího vedení (např. prožitková aktivita, diskuse, předávání informací,...)
Výchova ke zdraví	Závislost je nebezpečnější než samotné drogy Legislativa ve vztahu k nákupu, držení a výrobě drog Jak se ubránit, jak pomoci? Právo a pomoc Sexualita, vhodné chování a komunikace (předávání informací, diskuze) Poruchy příjmu potravy
Občanská výchova	Řešení stresu, řešení konfliktu – modelové situace Komunikace – nonverbální, typy jednání Rasismus (situační hry, doplňovačky, diskuze)
Chemie	Chemie nám pomáhá i škodí (léčiva-drogy) (prezentace, osvětový materiál, dotazník)
Přírodopis	Nemoci dýchacího ústrojí vlivem kouření (předávání informací, prožitková aktivita)

9. ročníky (třídy)

Vyučovaný předmět	Preventivní aktivita a její zaměření, způsob jejího vedení (např. prožitková aktivita, diskuse, předávání informací,...)
Rodinná výchova	První pomoc při zdravotních potížích vyvolaných experimentováním s drogou, vyhledání pomoci Centra odborné pomoci – možnosti léčení – beseda Sexualita, vhodné chování a komunikace (předávání informací, diskuze)
Občanská výchova	Působení sekt a některých náboženských směrů Konstruktivní řešení problémů – boj s neúspěchem (předávání informací, diskuze, modelové situace)
Chemie	Chemie nám pomáhá i škodí (léčiva-drogy) (prezentace-předávání informací, práce s materiály, diskuze)

2.2. Nespecifická a specifická prevence pro žáky mimo výuku i ve výuce (projekty)

Název projektu/programu	Organizace realizující projekt	Popis aktivit
<i>Peer skupina (Klub)</i>	<i>ZŠ B. Němcové 15, Zábřeh</i>	<i>rozvíjí zodpovědnost žáků za širší společenství a vzájemné soužití. Je prostorem pro zapojení žáků do organizace školy, spolupráci napříč ročníky. Pravidelná setkání umožňují kontinuální práci a prevenci problémů ve třídách.</i>
<i>Ozdravné pobyty, LK, cyklokurz, dopravní hřiště, plavecký výcvik</i>	<i>ZŠ B. Němcové 15, Zábřeh</i>	<i>Pobyty zaměřené na odpočinek, relaxaci, zvládnutí rekreačních sportů</i>
Klima ve třídě	Mgr.Pavelková, šk. psycholog	Sledování klima ve třídách, práce s třídním kolektivem
<i>Schránka důvěry</i>	<i>ZŠ B. Němcové 15, Zábřeh</i>	<i>Anonymně řeší problémy dětí prostřednictvím ŘŠ a preventivy</i>
Čas proměn	MP EDUKATION, s.r.o., Mgr. A.Blažková	Fyzický, psychický, soc. vývoj
<i>Lesní pedagogika</i>	<i>Lesy ČR a.s. Ing. Skočková Ludmila</i>	<i>Interaktivní seminář 4.tř.</i>
<i>Go akce</i>	<i>ZŠ B. Němcové</i>	<i>Zlepšení klimatu ve třídě 4.,6.tř</i>
<i>Aby pes nekousl</i>	<i>Kynologie Ing. S. Příbyl</i>	<i>Praktické ukázky výcviku psa AGILITY 1.-5.roč. , červen</i>
Poradna zdraví	Mgr. Prokešová Poradna zdraví, Finská 16, ŠPK	4.tř. Nebezdná síť 5.tř. Dospívání 7.tř. Opilý pozemšťan, 8.tř. Kyberšikana II, Poruchy příjmu potravy, 9.tř.HIV-AIDS
Neboj se první pomoci	OS ČČK Šumperk	Jak správně poskytnout první pomoc. Interaktivní seminář 2.,5.,8.tř.

<i>Zájmové útvary ZŠ</i>	<i>ZŠ B. Němcové 15, Zábřeh</i>	<i>Vyplnění volného času dětí- mimoškolní aktivity školy, viz. skupina PPP, kroužky ZŠ příl.2, lit. a sport. soutěže viz. příl.3</i>
<i>Školní klub, školní družina</i>	<i>Vlad'ka Wintrová, Monika Vachutková, Aneta Nimrichtrová, Valenta st.</i>	<i>6.- 9. roč., 1.-5. -sportovní kroužek -dramatický kroužek - výtvarně tvořivý kroužek -aerobic, florbal, keramika</i>
<i>Sdružení D, z. ú.</i>	<i>MgA. et Mgr. Magdaléna Strejčková</i>	<i>Principy systému prevence rizikového chování na 1. – 2. stupni ZŠ zaměřený na principy tvorby pozitivního třídního klimatu</i>
<i>Terénní pracovníci</i>	<i>Podané ruce drogy</i>	<i>Beseda s terénními pracovníky</i>
<i>Sportem proti drogám</i>	<i>Vila Doris Okreskové, okresní, krajské finále</i>	<i>1.st.- Atletika, fotbal, vybíjená, florbal (okrsková, okresní, krajská kola), orientační běh, 2.st. -silový 4boj, atletika, fotbal, florbal, orientační běh.</i>
<i>Exkurze</i>	<i>ZŠ B. Němcové 15, Zábřeh</i>	<i>Hvězdárna HK, Josefov- pevnost, Flóra, INVEX, Dlouhé Stráně, Dukovany, MěÚ, ÚP...</i>
<i>Kultura (divadlo, kino, koncert) výlety</i>	<i>ZŠ B. Němcové 15, Zábřeh</i>	<i>Individuálně dle ročníků</i>
<i>Etická dílna</i>	<i>L. Pohanková ABATOP o.s.</i>	<i>I.st-Jak se chránit v nebez.cituacích Bud'me kamarády „Jak se stát dobrým kamarádem , Jak naložit se svými penězi Jak překonat starosti ve škole, Jak mít pěkný vztah k R, II.st.-Život v mediální dž. , Moc slova, Kdo jsem, Přátelé</i>
<i>Recitační, pěvecké, divadelní soutěže</i>	<i>Vila Doris, DDM Zábřeh, ZŠ B. Němcové Zábřeh</i>	<i>1.- 9. roč. umělecká činnost školy</i>
<i>Hasiči – evakuace, Policie ČR Beseda</i>	<i>Policie ČR Hasiči Zábřeh</i>	<i>1.-9. roč. nácvik evakuace, beseda s hasiči Zábřeh, Policie ČR</i>
<i>Strom života, zahrádka</i>	<i>Boženka z.s., ZŠ B.N.,</i>	<i>1.-9.roč. úprava školního prostoru k relaxaci</i>
<i>E- bezpečí</i>	<i>P.Kondler (preventista)</i>	<i>3.tř,5.tř sociální síť, desatero...</i>
<i>Nespecifická prevence</i>	<i>Pavel-Petr-Pepa</i>	<i>1.-9.roč.-sport. a jiné aktivity</i>

Školní poradenské pracoviště-preventivní aktivity: Mgr.M.Pavelková (školní psycholožka)

ročník	témata	časová dotace
1. ročník	– adaptace na prostředí školy a třídního kolektivu	2 x 45 min
2. ročník	– kamarádské vztahy v kolektivu – sociálně emocionální rozvoj	4 x 45 min
3. ročník	– kamarádské vztahy v kolektivu – sociálně emocionální rozvoj	4 x 45 min
4. ročník	– rozvoj komunikačních dovedností – podpora třídního kolektivu – sociálně emocionální rozvoj	4 x 45 min
5. ročník	– rozvoj komunikačních dovedností – podpora třídního kolektivu – diagnostika sociálního klimatu třídy	6 x 45 min
6. ročník	– rozvoj sociálních dovedností, komunikace aj. – upevňování vztahů ve třídě, podpora třídní koheze – podpora spolupráce třídy a třídního učitele – seminář o efektivním učení (prevence školního neúspěchu)	adaptační pobyt + 6 x 45 min
7. ročník	– rozvoj sociálních dovedností, komunikace aj. – upevňování vztahů ve třídě i s třídním učitelem – rozvoj sebepoznání a rozvoj osobnosti – diagnostika sociálního klimatu třídy – seminář o efektivním učení (prevence školního neúspěchu)	6 x 45 min
8. ročník	– osobnostní a sociální rozvoj – rozvoj sebepoznání ve vztahu k volbě povolání – seminář o efektivním učení (prevence školního neúspěchu)	4 x 45 min
9. ročník	– osobnostní a sociální rozvoj – rozvoj sebepoznání ve vztahu k volbě povolání – seminář o efektivním učení (prevence školního neúspěchu)	4 x 45 min

F. Metodický pokyn Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy k řešení šikanování ve školách a školských zařízeních

Úvodem

(1) Šikanování je mimořádně nebezpečná forma násilí (agrese), která ohrožuje naplňování zásad a cílů vzdělávání ve škole a školském zařízení (dále jen „škola“). V místech jejího výskytu dochází ke ztrátě pocitu bezpečí žáků, který je nezbytný pro harmonický rozvoj osobnosti a efektivní výuku. Na rozdíl od jiných druhů násilí, se kterými se setkáváme ve školním prostředí, je šikana zvlášť zákeřná, protože často zůstává dlouho skrytá. Tak i při relativně malé intenzitě šikany může u jejích obětí docházet k závažným psychickým traumatům s dlouhodobými následky a k postupné deformaci vztahů v kolektivu. Vzhledem k tomu, že šikana se v zárodečných stádiích více či méně vyskytuje téměř v každé škole, je potřeba věnovat tomuto jevu zvláštní pozornost. Důraz je třeba klást na budování otevřených, kamarádských

a bezpečných vztahů mezi žáky ve třídě a samozřejmě i mezi všemi členy společenství školy. Je důležité, aby pedagogové uměli rozpoznat a řešit počáteční stadia šikanování. V případě rozvinutí pokročilé šikany je nutná spolupráce školy s odborníky ze specializovaných zařízení (podrobněji viz kapitulu II., čl. 7.4.). Zajištění ochrany dětí před šikanou vyžaduje další vzdělávání pedagogických pracovníků v oblasti problematiky šikanování, neboť běžné pedagogické postupy selhávají.

(2) Cílem předkládaného metodického pokynu je poskytnout pedagogickým pracovníkům základní informace především k samotnému řešení tohoto vysoce rizikového chování. Text metodického pokynu je provázán s Metodickým doporučením k primární prevenci rizikového chování u dětí, žáků a studentů ve školách a školských zařízeních, čj. 21291/2010-28 ve znění pozdějších úprav (dále jen „metodické doporučení“), ve kterém lze nalézt komentáře k metodickým postupům a užitečná metodická vodítka pro diagnostiku a nápravu v podobě tabulek.

(3) Metodický pokyn je určen pro právnické osoby vykonávající činnost škol zřizovaných Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy. Podpůrně je doporučován k využití i ostatním školám zapsaným do školského rejstříku a poskytovatelům služeb souvisejících se vzděláváním a výchovou.

I.

Vymezení fenoménu školního šikanování, povinnost školy chránit děti před šikanou a východisko pro účinné řešení šikany.

Čl. 1

Vnější charakteristika šikanování

(1) Šikanování je jakékoliv chování, jehož záměrem je ublížit, ohrozit nebo zastrašovat žáka, případně skupinu žáků. Spočívá v cílených a opakovaných fyzických a psychických útocích jedincem nebo skupinou vůči jedinci či skupině žáků, kteří se neumí nebo z nejrůznějších důvodů nemohou bránit. Zahrnuje jak fyzické útoky např. v podobě bití, vydírání, loupeží, poškozování věcí, tak i útoky slovní v podobě nadávek, pomluv, vyhrožování či ponižování. Šikana se projevuje i v nepřímé podobě jako demonstrativní přehlížení a ignorování žáka či žáků třídní nebo jinou skupinou spolužáků. Rovněž se může realizovat prostřednictvím elektronické komunikace, jedná se o tzv. kyberšikanu.

(2) Kyberšikana je jednou z forem psychické šikany. Je to zneužití ICT (informačních a komunikačních technologií), zejména pak mobilních telefonů a internetu, k takovým činnostem, které mají někoho záměrně ohrozit, ublížit mu. Podobně jako u šikany tváří v tvář se jedná o úmyslné chování, kdy je oběť napadána útočníkem nebo útočnický. Povaha a provedení útoků pak určuje její závažnost (podrobněji viz metodické doporučení).

(3) Důležité znaky šikanování: záměrnost, cílenost, opakování (není podmínkou), nepoměr sil, bezmocnost oběti, nepřijemnost útoku, samoučelnost agrese.

(4) Za šikanování se nepovažuje škádlení a agrese, která nemá znaky šikanování (opakování, záměrnost atd.). Například, když se tzv. „poperou“ dva přibližně stejně silní žáci kvůli dívce, která se jim oběma líbí, nejde o šikanování, protože tu chybí nepoměr sil, kdy oběť se neumí nebo z různých příčin nemůže bránit (podrobněji viz metodické doporučení).

(5)

a) Kyberšikanou není oprávněná kritika na internetu bez zlého úmyslu, bez nadávek a ponižování. Termínem kyberšikana neoznačujeme rovněž vzájemné internetové psychické násilí a ani věcný konflikt (i opakovaný) mezi rovnocennými partnery.

b) Od kyberšikany je potřeba odlišovat příbuzné fenomény, které jsou často s kyberšikanou provázány nebo se s ní částečně překrývají, nicméně samy o sobě označují jiný typ násilného chování. Patří mezi ně například happy slapping, sexting, hoax, spam, cyberstalking, flaming, phishing (podrobněji viz metodické doporučení, příloha č. 7 - Kyberšikana).

Čl. 2

Projevy šikanování

(1) Šikanování má ve svých projevech velice různou podobu. Mezi základní formy šikany podle typu agrese – typu nebo prostředku týrání patří:

- fyzická agrese, přímá a nepřímá (patří sem i krádeže a ničení majetku oběti);
- verbální šikana, přímá a nepřímá – psychická šikana (součástí je i kyberšikana, děje se pomocí informačních a komunikačních technologií);
- smíšená šikana, kombinace psychické a fyzické šikany (násilné a manipulativní příkazy apod.).

(2) Podstatnou vlastností šikany je skrytost. Ta je dána tím, že často odhalení zejména pokročilé šikany brání z rozličných důvodů a pohnutek všichni účastníci vyšetřování včetně oběti. Z tohoto důvodů je důležité umět rozpoznat přímé a nepřímé signály šikany (viz PŘÍLOHA 1).

(3) Při vlastní diagnostice šikany je třeba zkoumat tento fenomén ze tří praktických pohledů - jako nemocné chování, závislost a poruchu vztahů ve skupině (podrobné informace viz metodické doporučení).

Čl. 3

Odpovědnost školy chránit děti před šikanou

(1) Škola má jednoznačnou odpovědnost za děti a žáky. V souladu s ustanovením § 29 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů, jsou školy a školská zařízení povinny zajišťovat bezpečnost a ochranu zdraví dětí, žáků a studentů v průběhu všech vzdělávacích a souvisejících aktivit a současně vytvářet podmínky pro jejich zdravý vývoj a pro předcházení vzniku rizikového chování (sociálně patologických jevů). Z tohoto důvodu pedagogický pracovník šikanování mezi žáky předchází, jeho projevy neprodleně řeší a každé jeho oběti poskytne okamžitou pomoc.

(2) Škola má ohlašovací povinnost při výskytu šikany v následujících případech:

- dojde-li v souvislosti se šikanou k jednání, které by mohlo naplňovat znaky přestupku nebo trestného činu, obrací se škola na Policii ČR. Trestní oznámení je možné podat také na státní zastupitelství;
- dojde-li k šikaně v průběhu vyučování, s ním souvisejících činností anebo poskytování školských služeb, má škola povinnost tuto skutečnost oznámit zákonnému zástupci jak žáka, který byl útočníkem, tak žáka, který byl obětí. Tato povinnost vyplývá ze školského zákona (§ 21 odst. 2 školského zákona, dle něhož mají zákonní zástupci dětí a nezletilých žáků právo mj. na informace o průběhu a výsledcích vzdělávání dítěte či žáka a právo vyjadřovat se ke všem rozhodnutím týkajícím se podstatných záležitostí jejich vzdělávání). Skutečnost, že dítě někoho šikanovalo nebo bylo šikanováno, lze chápat jako významnou skutečnost, která v průběhu vzdělávání nastala;
- škola ohlašuje orgánu sociálně právní ochrany dětí takové skutečnosti, které nasvědčují tomu, že dítě je v ohrožení buď proto, že ho ohrožuje někdo jiný nebo proto, že se ohrožuje svým chováním samo (viz § 6, 7 a 10 zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění pozdějších předpisů);
- v případě šikany se jedná o všechny případy, které škola oznámila policejnímu orgánu nebo státnímu zástupci a dále případy, které výše uvedeným nebyly oznámeny i přesto, že se stalo něco závažného, protože nebyl zákonný důvod.

(3) Z hlediska zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „TZ“), může šikanování žáků naplňovat skutkovou podstatu trestných činů či provinění (dále jen „trestných činů“). Proviněním se rozumí trestný čin spáchaný mladistvým - § 6 zákona č. 218/2003 Sb., o odpovědnosti mládeže za protiprávní činy a o soudnictví ve věcech mládeže a o změně některých zákonů (zákon o soudnictví ve věcech mládeže):

vydírání § 175 TZ, omezování osobní svobody § 171 TZ, zbavení osobní svobody § 170 TZ, útisku § 177 TZ, těžkého ublížení na zdraví podle § 145, ublížení na zdraví § 146 TZ, § 146a TZ, vraždy § 140 TZ, loupeže § 173 TZ, krádeže § 205 TZ, násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci § 352 TZ, poškození cizí věci § 228 TZ, znásilnění § 185 TZ, kuplířství § 189 TZ, pohlavního zneužití § 187 TZ, apod. + nebezpečné vyhrožování § 353 TZ, nebezpečné pronásledování § 354 TZ, mučení a jiného nelidského a krutého zacházení § 149 TZ.

(4) Trestné činy ve vztahu ke kyberšikaně

Kyberšikana obdobně jako školní šikana sice není sama o sobě trestným činem ani přestupkem, ale její projevy mohou naplňovat skutkovou podstatu např. těchto trestných činů:

- nebezpečné pronásledování (stalking, § 354 TZ) – např. dlouhodobě opakované pokusy kontaktovat všemi dostupnými prostředky oběť, která proto pocítuje důvodné obavy o život nebo zdraví své či svých blízkých;
- účast na sebevraždě (§ 144 TZ) – např. zaslání SMS oběti s úmyslem vyvolat u ní rozhodnutí k sebevraždě;
- porušení tajemství dopravovaných zpráv (§ 182 TZ) – např. „odposlech“ odesílaného e-mailu;
- porušení tajemství listin a jiných dokumentů uchovávaných v soukromí (§ 183 TZ), např. zveřejnění fotografií z telefonu oběti;
- pomluva (§ 184 TZ) – např. vytvoření webových stránek zesměšňujících oběť.

(5) Pedagogický pracovník, kterému bude znám případ šikanování a nepřijme v tomto ohledu žádné opatření, se vystavuje riziku trestního postihu pro neoznámení, případně nepřekažení trestného činu (§ 367 TZ). V úvahu přicházejí i další trestné činy jako např. nadřizování (§ 366 TZ) či schvalování trestného činu (§365 TZ), v krajním případě i podněcování (§ 364 TZ).

II.

Školní program proti šikanování

Čl. 4

Východisko

(1) Školní program proti šikanování je nejúčinnějším způsobem, jak ochránit děti před šikanou. Zahrnuje v sobě metody řešení a další opatření zaměřená přímo na nápravu šikanování. Předpokladem jeho fungování je dobrá všeobecná prevence rizikového chování ve škole.

(2) Každá škola vytváří vlastní školní program proti šikanování.

(3) Školní program proti šikanování je klíčovou součástí Minimálního preventivního programu (dále též „MPP“).

(4) Bezpečnost žáků vyžaduje vždy splnění minimálních požadavků na řešení šikany (viz následující článek 5).

Čl. 5

Minimální požadavky na školu pro řešení šikany

Aby škola mohla účinně a bezpečně zastavit již existující šikanování, měla by plnit tyto požadavky:

- ředitel školy je orientován v metodice, organizaci a právní problematice šikanování. Je to základní předpoklad, aby mohl vytvořit příznivé podmínky pro vyškoleného odborníka na řešení šikany a inicioval rozvíjení školního programu proti šikanování;
- škola má vyškoleného alespoň jednoho odborníka pro koordinaci a následně i pro řešení šikany (zpravidla školní metodik prevence, dle vyhlášky č.72/2005 Sb., o poskytování poradenských služeb ve školách a školských poradenských zařízeních, ve znění vyhlášky č. 116/2011 Sb.). Pracovník pověřený řešením umí kvalifikovaně odhadnout stadium a formu šikany a rozhodnout, zda řešení zvládne škola sama nebo zda si povolá odborníka. (příloha vyhlášky č. 72/2005 Sb. stanovuje kompetence školních poradenských pracovníků, tj. školního metodika prevence, výchovného poradce, příp. školního psychologa nebo školního speciálního pedagoga a také kompetence školských poradenských zařízení – pedagogicko-psychologické poradny (dále jen „PPP“), střediska výchovné péče (dále jen „SVP“) aj.);
- škola spolupracuje s PPP, SVP a dalšími organizacemi a institucemi při řešení pokročilých a neobvyklých šikan, které sama nezvládne;
- škola aktivně spolupracuje s rodiči na ochraně dětí a žáků před šikanou. Vhodný způsob je seznámení rodičů s nekompromisním bojem školy proti šikanování, například na webových stránkách, v informativním letáku o škole a na třídních schůzkách (viz PŘÍLOHA 3);
- škola má ve školním řádu:
 - zakomponován kategorický zákaz chování mající charakter šikanování a opatření, která se váží k tomuto závažnému porušení školního řádu (podrobněji viz PŘÍLOHA 4);
 - zpracovaná pravidla používání informačních a komunikačních technologií, internetu a mobilních telefonů (během vyučování, o přestávkách, v prostoru školy). Součástí tohoto textu je i stanovení kázeňských opatření při nedodržování těchto pravidel (viz PŘÍLOHA 4).
- ředitel školy zajistí v souladu s pracovním řádem dohled pedagogických pracovníků nad žáky ve škole před vyučováním a o přestávkách, na vytipovaných rizikových místech v prostorách školy;
- škola má zpracovaný plán dalšího vzdělávání pedagogů, zejména pracovníka pověřeného řešením šikany (zpravidla školního metodika prevence) a třídních učitelů v prevenci šikanování.

Čl. 6

Školní program proti šikanování

(1) Vytváření školního programu proti šikanování je dlouhodobý a trvalý proces. Určují ho dva znaky – celoškolní rozměr a zaměření na specifickou prevenci.

(a) Aby škola děti účinně chránila před šikanováním, zapojí všechny pedagogické pracovníky.

(b) Zaměření na specifickou prevenci vypovídá, že se program věnuje výhradně řešení šikany, a to prostřednictvím specifické primární prevence a prevence sekundární.

c) Obecná struktura 13 komponent ve školním programu proti šikanování má univerzální charakter a lze ji použít jako jednotící princip i pro ostatní rizikové chování, a tak vytvořit integrovaný, ucelený MPP.

(2) Školní program proti šikanování má 13 komponent (hlavních součástí):

1. zmapování situace – analýza a evaluace (před a po zavedení programu a také v jeho průběhu);
2. motivování pedagogů pro změnu;
3. společné vzdělávání a supervize všech pedagogů;
4. užší realizační tým (zástupce vedení - nejlépe ředitel, zástupci třídních učitelů z 1. a 2. stupně, zástupce družiny, školní metodik prevence, výchovný poradce, školní psycholog atd.);
5. společný postup při řešení šikanování (šest skupin základních scénářů);
6. primární prevence v třídních hodinách;
7. primární prevence ve výuce;
8. primární prevence ve školních i mimoškolních programech mimo vyučování;
9. ochranný režim (demokraticky vytvořený smysluplný školní řád, účinné dohledy učitelů);
10. spolupráce s rodiči (vhodný způsob seznámení s nekompromisním bojem školy proti šikaně, například na webových stránkách, pomocí informativního dopisu a při třídních schůzkách);
11. školní poradenské služby;
12. spolupráce se specializovanými zařízeními;
13. vztahy se školami v okolí (domluva ředitelů na spolupráci při řešení šikany, kdy se jí účastní žáci z různých škol).

Podrobnější popis jednotlivých komponent naleznete v odborné literatuře: Kolář M. (2011). Nová cesta k léčbě šikany. Praha: Portál.

Čl. 7

Specifikace některých součástí programu proti šikanování

7.1

Společný postup řešení při výskytu šikany ve škole

(Jde o komponentu programu č. 5, podrobněji viz metodické doporučení.)

Proškolený pracovník, většinou školní metodik prevence, na podkladě kvalifikovaného odhadu stadia a formy šikanování rozhodne, zda řešení zvládne škola sama, nebo si povolá odborníka specialistu (viz tabulka níže).

V případě,

že jde o počáteční a obvyklou šikanu, kterou zvládne škola sama, odborník postupuje podle scénáře určeného pro tento typ šikanování. Pokročilé a komplikované šikany škola řeší ve spolupráci s odborníky z venku, zejména z PPP, SVP.

Do komplikované šikany zařadíme především neobvyklé formy šikany. Dále sem zahrneme základní formy šikany, se kterými nemáme zkušenosti. Patří do nich šikany krajně ohrožující bezpečí pedagoga a život oběti, dále šikany se změnou v základním schématu. Prakticky jde zejména o nějakou zvláštnost u přímých a nepřímých účastníků šikany. Patří sem rovněž šikany s rozvinutým zakrývajícím systémem. Vážnou komplikací je intenzivnější závislostní vztah mezi oběťmi a agresory a vážnější dopady šikany na oběť - například známky úzkostné poruchy.

Zdůrazňujeme, že šikanování je komplikovaný a paradoxní fenomén a běžné pedagogické postupy naprosto selhávají. Rovněž obecné a hotové kuchařky v podobě receptů nefungují, spíše ublíží, než pomohou.

Tabulka: Klasifikace scénářů pomoci podle cíle léčby, stadia a formy šikanování (Kolář, 2011)

(1) Situace, které zvládne škola sama

- (a) první pomoc pro obvyčejnou počáteční šikanu;
- (b) celková léčba pro řešení prvních dvou stadií šikanování, RTP – Rámcový třídní program.

(2) Scénáře, kdy potřebuje škola pomoc zvenku

- (c) první pomoc pro komplikovanou počáteční šikanu;
- (d) první pomoc (krizové scénáře) pro obvyčejnou pokročilou šikanu;
- (e) první pomoc (krizové scénáře) pro komplikovanou pokročilou šikanu, patří sem např. výbuch skupinového násilí, tzv. školní lynčování;
- (f) celková léčba pro třetí stadium šikanování s běžnou i komplikovanou formou.

Čl. 7.2

Dva scénáře pro každou školu

Pro školu jsou určeny následující dva scénáře. První je určen pro řešení počáteční obvyčejné šikany. Důvodem je fakt, že těchto obvyčejných počátečních šikan je nejvíce a tvoří obrovské podhoubí pro rozbušení pokročilých a neobvyklých šikan. Druhý scénář je určený k řešení výbuchu skupinového násilí, tzv. školního lynčování. V tomto případě nelze čekat na odborníka-specialistu, protože je oběť ohrožena bezprostředně na zdraví a později je většinou nemožné případ vyšetřit. Škola proto nejprve zakročí sama, vyřeší akutní problém a později jej řeší za pomoci odborníka.

(1) Scénář pro obvyčejnou počáteční šikanu (Kolář, 2011)

1. odhad závažnosti onemocnění skupiny a stanovení formy šikany;
2. rozhovor s informátory a oběťmi;
3. nalezení vhodných svědků;
4. individuální rozhovory se svědky (nepřípustné je společné vyšetřování agresorů a svědků, hrubou chybou je konfrontace oběti s agresory);
5. ochrana oběti;
6. předběžná diagnóza a volba ze dvou typů rozhovoru:
 - a. rozhovor s oběťmi a rozhovor s agresory (směřování k metodě usmíření);
 - b. rozhovor s agresory (směřování k metodě vnějšího nátlaku);
7. realizace vhodné metody:
 - a. metoda usmíření;
 - b. metoda vnějšího nátlaku (výchovný pohovor nebo výchovná komise s agresorem a jeho rodiči);
8. třídní hodina:
 - a. efekt metody usmíření;
 - b. oznámení potrestání agresorů;
9. rozhovor s rodiči oběti;
10. třídní schůzka;
11. práce s celou třídou

(2) Základní krizový scénář pro výbuch pokročilé šikany – Poplachový plán pro tzv. školní lynčování (Kolář, 2011)

A. První (alarmující) kroky pomoci

1. zvládnutí vlastního šoku – bleskový odhad závažnosti a formy šikany;
2. bezprostřední záchrana oběti, zastavení skupinového násilí.

B. Příprava podmínek pro vyšetřování

3. zalarmování pedagogů na poschodí a informování vedení školy;
4. zabránění domluvě na křivé skupinové výpovědi;
5. pokračující pomoc oběti (přivolání lékaře);
6. oznámení na policii, paralelně – navázání kontaktu se specialistou na šikanování, informace rodičům

C. Vyšetřování

7. rozhovor s obětí a informátory;
8. nalezení nejslabších článků nespolečenských svědků;
9. individuální, případně konfrontační rozhovory se svědky;
10. rozhovor s agresory, případně konfrontace mezi agresory, není vhodné konfrontovat agresora (agresory) s obětí (oběťmi).

D. Léčba

11. metoda vnějšího nátlaku a změna konstelace skupiny.

(Komentář k jednotlivým krokům viz metodické doporučení nebo kniha Nová cesta k léčbě šikany - Kolář M. (2011). Nová cesta k léčbě šikany. Praha: Portál.)

Čl. 7.3

Nápravná opatření

(1) Škola má k dispozici pro zastavení násilí agresorů běžná, ale i mimořádná nápravná opatření. Uvedeme některá, která přicházejí při šikanování v úvahu:

- výchovná opatření (napomenutí a důtka třídního učitele, důtka ředitele školy; podmíněné vyloučení a vyloučení ze školy – nelze použít v případě žáka, který plní povinnou školní docházku);
- snížení známky z chování;
- převedení do jiné třídy, pracovní či výchovné skupiny (je třeba individuálně posoudit efektivitu tohoto opatření, aby nedošlo k přesunutí šikany do nového prostředí a podmínek);
- vyloučení ze školy při opakování násilí po rozhodnutí výchovné komise – nelze použít v případě žáka, který plní povinnou školní docházku;
- ředitel školy doporučí rodičům dobrovolné umístění dítěte do pobytového oddělení střediska výchovné péče, případně doporučí realizovat dobrovolný diagnostický pobyt žáka v diagnostickém ústavu;
- ředitel školy podá návrh orgánu sociálně-právní ochrany dítěte k zahájení práce s rodinou, případně k zahájení řízení o nařízení předběžného opatření či ústavní výchovy s následným umístěním v diagnostickém ústavu;
- škola umožní agresorovi individuální výchovný plán.

(2) Doporučuje se dále pracovat s agresorem (vedení k náhledu na vlastní chování, motivy apod.) i s obětí šikany. V případě potřeby doporučit zákonnému zástupci péči dítěte v PPP, SVP nebo jiných odborníků – klinických psychologů, psychoterapeutů nebo psychiatrů, případně převedení do jiné třídy.

(3) Pro nápravu situace ve skupině je potřeba pracovat s celým třídním kolektivem. Je nezbytné vypořádat se i s traumaty těch, kteří přihlíželi, ale nezasáhli (mlčící většina či menšina) apod.

Čl. 7.4.

Spolupráce se specializovanými institucemi

(Jde o komponentu programu č. 12)

(1) Při předcházení případům šikany a při jejich řešení je důležitá spolupráce vedení školy nebo školského zařízení, školního metodika prevence, výchovného poradce, event. školního psychologa, školního speciálního pedagoga nebo zástupce školy s dalšími institucemi a orgány zejména:

- v resortu školství – s PPP, SVP, speciálně pedagogickými centry (v případě integrovaných dětí na běžných školách);
- v resortu zdravotnictví – s pediatrií a odbornými lékaři, dětskými psychology, psychiatry a zařízeními, která poskytují odbornou poradenskou a terapeutickou péči, včetně individuální a rodinné terapie;
- v resortu sociální péče – s oddělením péče o rodinu a děti, s oddělením sociální prevence (možnost vstupovat do každého šetření, jednat s dalšími zainteresovanými stranami, s rodinou), případně s NNO specializujícími se na prevenci a řešení šikany.

(2) Dle vyhlášky č. 72/2005 Sb., o poskytování poradenských služeb ve školách a školských poradenských zařízeních, ve znění vyhlášky č. 116/2011 Sb. je při poskytování poradenských služeb (tj. také při intervenčních programech) nutné žáky, včetně jejich zákonných zástupců, předem informovat o charakteru poradenské služby. Využívá se tzv. informovaný souhlas (viz § 1 odst. 3 vyhlášky č. 72/2005 Sb., o poskytování poradenských služeb ve školách a školských poradenských zařízeních, ve znění vyhlášky č. 116/2011 Sb.)

Výstupem práce externí odborné instituce by měla být písemná zpráva s adekvátními informacemi (§ 1 odst. 5 vyhlášky č. 72/2005 Sb., o poskytování poradenských služeb ve školách a školských poradenských zařízeních, ve znění vyhlášky č. 116/2011 Sb.). Aby byly pro školu informace relevantní, doporučuje se před započetím poradenských služeb dohodnout obsah a rozsah práce.

(3) Dojde-li k závažnějšímu případu šikanování nebo při podezření, že šikanování naplnilo skutkovou podstatu trestného činu (provinění), ředitel školy nebo školského zařízení oznámí tuto skutečnost Policii ČR.

(4) Ředitel školy oznámí orgánu sociálně-právní ochrany dítěte skutečnosti, které ohrožují bezpečí a zdraví žáka. Pokud žák spáchá trestný čin (provinění), popř. opakovaně páchá přestupky, ředitel školy zahájí spolupráci s orgány sociálně-právní ochrany dítěte bez zbytečného odkladu (viz § 6, 7 a 10 zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně právní ochraně dětí, ve znění pozdějších předpisů).

Čl. 8

Ochrana dětí před šikanou v předškolním vzdělávání

(1) Empirické zkušenosti potvrzují, že trápení se šikanou mají děti už v mateřské škole (dále jen „MŠ“). Vyskytují se tam prvky šikany a spíše zárodečná stadia tohoto destruktivního fenoménu. Nicméně skrytá a neléčená počáteční šikana působí i zde velké škody a trápení, které zasáhnou děti, rodiče i pedagogy.

(2) Minimální požadavky na ochranu dětí před šikanou platí i zde. Po odborném a bezpečném rozkrytí šikany pedagog zvolí vhodný způsob nápravy. Lze uvažovat podle situace o několika metodách, které je dobré společně kombinovat:

- a) Rozhovor s dítětem, které ubližuje. Využijeme opatření, která v MŠ fungují. Například srozumitelně sdělíme dítěti, že porušilo stanovená pravidla. Samozřejmě, jakmile je to možné oceníme jeho zlepšení.
- b) Zavedení ochranného režimu oběti. V počátku pro jistotu nastavíme přísnější dozor. V některých komplikovanějších případech oběť a útočníka v rámci možností od sebe oddělíme. Není vhodné konfrontovat agresora s obětí.
- c) Práce se skupinou. Využijeme preventivní program, v němž děti získávají žádoucí vzory chování a zároveň se mohou „dotknout“ pocitů toho, komu je ubližováno. Vhodné jsou činnosti podporující spolupráci, při nichž nejsou vítězové a poražení. Využit se dají rovněž pohádky či příběhy a jejich dramatizace.
- d) Rozhovor s rodiči dítěte – agresora. Mluvíme s nimi, až tehdy když je situace zmapovaná. Důležitá je maximální snaha získat je pro spolupráci. Nejbezpečnější je, když rozhovor provede pracovník MŠ. Rozhovor rodičů oběti s rodiči agresora je velmi rizikový.

III.

Kontrola škol ze strany České školní inspekce a zřizovatelů

Čl. 9

(1) V případech podezření nebo již prokazatelných projevů šikany, které nejsou bezodkladně a uspokojivě řešeny v pravomoci pedagogických pracovníků včetně školního metodika prevence či výchovného poradce, je zcela na místě obrátit se na ředitele příslušné školy nebo školského zařízení.

Pokud se však projeví nečinnost i ze strany ředitele a postup školy v řešení šikany je nedostatečný, je možné jednat v této záležitosti se zřizovatelem školy nebo podat stížnost na školu České školní inspekci (dále jen „ČŠI“). Stížnost podaná písemně, osobně nebo v elektronické podobě se přijímá na všech pracovištích ČŠI.

Stížnost je možné adresovat příslušnému inspektorátu ČŠI, samozřejmě lze podat stížnost i na ústředí tzn. na adresu: Fráni Šrámka 37, 150 21 Praha 5, resp. elektronicky na adresu posta@csicr.cz.

Při šetření zřizovatelem a ČŠI je potřeba, aby byl do týmu zařazen specialista na řešení šikany.

(2) V případě šikany, která má charakter trestné činnosti, škola informuje Policii ČR nebo státní zastupitelství.

(3) Současně v odůvodněných případech škola zajistí oběti šikanování pomoc psychologa, speciálního pedagoga (etopeda), popřípadě jiného specialisty.

IV. Závěrečná ustanovení

Čl. 10

(1) Zrušuje se Metodický pokyn ministra školství, mládeže a tělovýchovy k prevenci a řešení šikanování mezi žáky škol a školských zařízení, č. j. 24 246/2008-6.

(2) Tento pokyn nabývá účinnosti dnem jeho zveřejnění ve Věstníku Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy.

V. Seznam příloh

1. Přímé a nepřímé signály šikanování
2. Stadia šikanování
3. Možná informace pro rodiče o programu školy proti šikanování
4. Návrhy možných textů do školních řádů pro problematiku šikanování
5. Literatura, webové stránky, kontakty

G. STRATEGIE A METODY PREVENCE

Vztah učitel – žák

Žák ví, že se může na učitele obrátit a bude respektován jeho názor, jeho potřeby. Učitel se zajímá o žáka, podněcuje dialog. Učitel získává důvěru žáka i prostřednictvím budování vztahu s rodinou, sociálním prostředím žáka. Při řešení problémů je učitel otevřen komunikaci s žákem, s rodičem, širší rodinou, ostatními pedagogy, výchovným poradcem, ad.. Na základě dosažení dohody o společných cílech a postupech **dochází k celkové a jednotné podpoře žáka.**

Skupinová práce

Žáci velkou část vyučování spolupracují ve dvojicích, ve skupinách, ve skupinách napříč třídami. Učitel věnuje pozornost spolupráci ve skupinách, podporuje naslouchání, zapojení všech členů skupiny, reflektuje s žáky skupinovou práci a podporuje tak rozvoj kompetencí **týmové práce, řešení konfliktu** (učitel podporuje odpovědnost žáka za řešení konfliktu). Žáci se učí vést diskuzi, vyjadřovat své názory, naslouchat druhým a vhodným způsobem reagovat na kritiku. Jednou z možností je například vedení komunitního kruhu, ve kterém má každý právo **diskutovat** na základě pravidel diskuse, **sdílet** své pocity, obavy, radosti, zážitky, podněty k životu třídy, klást otázky.

Projektové vyučování a celoškolní projekty

V rámci projektů se žáci mohou blíže seznámit s děním kolem sebe a aktuálními tématy v regionu. Umožňuje intenzivní spolupráci tříd v rámci ročníku. Celoškolní projekty např. Strom života-relax-zóna, Den Země, Kralický Sněžník, Zábřežské hry navíc podporují spolupráci žáků napříč třídami a ročníky. Žáci se navzájem poznávají a dokáží spolupracovat starší s mladšími. Je to podstatný prvek prevence šikany starších žáků vůči mladším.

Individualizované hodnocení, slovní hodnocení, sebehodnocení, zpětná vazba skupiny

Žáci dostávají komplexní zpětnou vazbu od učitele. Jsou informováni o svém pokroku i nedostatecích. Je oceňováno úsilí žáka a míra jeho pokroku bez srovnávání s výkonem ostatních. Je podporován jeho individuální talent a zájem. Diferenciace výuky může probíhat prostřednictvím práce ve skupinách podle zaměření žáka. Pomáháme žákovi vybudovat si důvěru v sebe, ve vlastní síly, pozitivní vztah k okolnímu světu.

Komunikace s rodiči, zákonnými zástupci

Učitelé nabízejí všem rodičům možnost individuální konzultace a vyzývají rodiče, aby tuto možnost využívali. Rodiče mají možnost navštívit i výuku, často se zapojují do výuky v rámci svých možností a poznávají tak prostředí školy a lépe tak chápou potřeby svých dětí ve škole.

Pedagogická diagnostika

Učitel věnuje pozornost žákům, registruje signály o možném problému žáka a hledá příčiny a vhodné formy nápravy. Pokud je třeba, spolupracuje s rodiči a výchovným poradcem, který se zapojí do diagnostického a terapeutického procesu. Případně je využíváno dalších odborných institucí (PPP aj.)

H. PROGRAM PROTI ŠIKANOVÁNÍ

Z důvodu větší přehlednosti je jeho struktura zpracována zvlášť - jako samostatný dokument.

1. Šikana

1.1. Zdroje

Potřeba uvolnit energii (Věnovat pozornost pohybovému režimu žáků o přestávkách i v hodinách, zda mají dostatek příležitostí). Potřeba odreagovat úzkost, stres, strach ze zkoušení, písemky, trestu. Porucha osobnosti - nedostatečně se kontroluje, citově je nezralý, je trestán tak často, že na něj trest již nepůsobí, neučí se ze zkušeností,...

1.2. Typy

- přímá - fyzická (bití, kopání)
- verbální (nadávky, urážení, posmívání)
- nepřímá (pomluvy, tajné poškozování)

1.3. Formy

- fyzická agrese a používání zbraní
- slovní agrese a zastrašování
- krádeže, ničení a manipulace s věcmi
- násilné příkazy, nucení k ponižujícím činnostem

1.4. Vývojová stádia

Mírné, hlavně fyzické forma násilí, kdy se postižený necítí dobře - je neoblíbený, neuznávaný. Ostatní jej odmítají, pomlouvají, je terčem vtipů.

Fyzická agrese. Buď je terčem chování agresivního jedince, nebo je "ventilem" celé třídy při náročných situacích.

Vytvoření jádra. Utvoření skupiny agresorů, kteří začínají spolupracovat a náhodné šikanování se mění na systematické.

Většina třídy přijímá chování agresorů jako normu.

Šikana je přijata jako norma chování pro celou třídu - žáci jsou rozděleni na dvě skupiny - agresory a postižené.

1.5. Strategie řešení

Rozhovor s informátory a oběťmi - nikdy ne společně.

Chránit zdroj informací, neprozradit jej.

Neprozrazovat, co víme a co ne, nebo co nemůžeme dokázat.

Zjištění vhodných svědků.

Individuální rozhovory se svědky. Konfrontovat lze svědky, ne oběti nebo svědky s agresory,

Všechny výpovědi písemně zaznamenat.

Zajištění ochrany obětem.

Jednání s agresory.

1.6. Právní aspekty

Šikana může být postížena právními sankcemi, pokud

1. Pachatel je trestně odpovědný (starší 15 let)
2. Pachatel měl v úmyslu se takového jednání dopustit.
3. Jednání má povahu trestného činu
 - omezování osobní svobody (zavírání, přivazování),
 - vydírání (násilí nebo vyhrožování),
 - vzbuzení důvodné obavy (vyhrožování usmrcením nebo újmou na zdraví). Nejde o to, zda by pachatel byl schopen výhrůžku uskutečnit, ale o psychický účinek na oběť.
 - loupež (nejde o hodnotu věci, jde o fakt, že bylo použito násilí vůči jinému za účelem zmocnit se jeho věci)
 - znásilnění, pohlavní zneužívání, kuplířství
 - ublížení na zdraví
 - poškozování cizí věci

1.7. Známky šikany v domácím prostředí

1. Za dítětem nepřicházejí domů žádní spolužáci, není zváno na návštěvy.
2. Dítě nemá žádného kamaráda, se kterým si telefonuje a tráví volný čas.
3. Nechuť jít do školy, odkládání odchodu z domova.
4. Dítě prosí o doprovod, odvoz autem.
5. Dítě chodí ze školy hladové.
6. Neklidný spánek.
7. Ztráta zájmu o učení.
8. Smutek, apatie, výkyvy nálad. Odmítá svěřit se s příčinou.
9. Zvýšená potřeba peněz, dítě je žádá nebo doma krade. Často "ztrácí" peníze.
10. Častá ztráta osobních věcí.
11. Nečekaná agrese vůči sourozencům, rodičům, kamarádům.
12. Ztráta chuti k jídlu, bolesti břicha, zvracení, simulování nemoci.
13. Dítě víc zůstává doma.

1.8. Známky šikany ve školním prostředí

1. Dítě je o přestávkách samo, chodí do školy těsně před začátkem vyučování, do třídy těsně před zvoněním nebo až s učitelem.
2. Vyhledává blízkost učitelů.
3. Zhoršení prospěchu, nadměrná absence, objevuje se neomluvená absence.
4. Má v nepořádku své školní potřeby nebo oblečení - poškozené, špinavé, rozházené.
5. Odřeniny, modřiny, zranění.
6. Nejistota, ustrašenost při vystoupení před třídou.
7. Smutné, nešťastné, depresivní.
8. Od ostatních dětí se setkává s posměšky, kritikou, nadávkami, hrubými žerty. Je tělesně napadáno, agrese neoplácí. Dostává panovačné příkazy a podřizuje se jim.

1.9. Závažnost, pokročilost šikany

	POČÁTEČNÍ STÁDIUM	POKROČILÉ STÁDIUM
Jak se oběti chovají jak odpovídají	Otevřeně mluví o tom, co se jim stalo, kdo jim ubližoval.	Ustrašenost, nechťejí prozradit, kdo jim ublížil. Někdy své zranění zdůvodňují bizarním způsobem.
Jak spolupracují svědci	Vyjadřují nesouhlas se šikanováním, vypovídají spontánně, beze strachu	Odmítají vypovídat. Nic neslyšeli a neviděli. Formulace výpovědí jsou nelogické, podezřelé.
Jak se o násilí vyjadřují ostatní členové skupiny	Násilí nepopírají, odsuzují je.	Násilí bagatelizují nebo úplně popírají.
Jaký je vztah členů skupiny k oběti	Soucit s obětí.	Oběť je kritizována, často obviňována, že si to způsobila sama.
Jaký je vztah svědků k agresorům.	Nebojí se vyjádřit, posuzují je jednotlivě, odlišují je.	Oceňují, chválí a brání agresory, hledají polehčující okolnosti.
Jaká je atmosféra ve skupině	Malá soudržnost, různé názory.	Těžká atmosféra strachu

1.10. Spolupráce s rodiči

Doporučené možnosti prohloubení spolupráce s rodiči

- zvete rodiče do školy a vzbuzujete u nich pocit potřeby jejich spoluúčasti na řešení problému školy
- nabízejte rodičům vždy příjemné prostředí, aby věděli, že jsou ve škole vítáni
- informujte rodiče o vašich záměrech
- poraďte rodičům, aby svým dětem naslouchali a ujistěte je o tom, že to budete dělat také
- doporučte jim, aby děti neodbyli slovy „to si musíte vyřídit mezi sebou“. Šikanované dítě stojí vždy proti přesile. Pokud se někomu nesvěří, nelze mu pomoci
- upozorněte je na to, jakých varovných signálů si mají všimnout
- pokud vám rodiče oznámí případ šikanování jejich dítěte, ujistěte je, že celou záležitost berete naprosto vážně
- domluvte si s nimi způsob vzájemného informování a termín dalšího setkání
- poraďte rodičům šikanovaného žáka, aby mu měli radit, aby získal sebedůvěru a co nejméně se střetl s agresorem
- jednejte s rodiči agresora a požádejte je o pomoc při řešení tohoto problému. Získejte si jejich důvěru, aby se necítili obviněnými a nestáhli se do defenzivy
- trpělivě vysvětlíte rodičům agresora, že šikanování nemusí mít vždy jen podobu fyzického násilí, ale i posměch, pomluvy, nevhodné přezdívky apod. mohou působit psychické týrání
- vysvětlujte rodičům, že děti vnímají šikanování citlivěji a širěji, než se jeví nám dospělým. Je velmi křehká hranice mezi škádlením a šikanováním
- chování, které by nám mohlo připadat neškodné či hravé, může znamenat něco zcela jiného pro dítě, které ho prožívá
- vždy dávejte najevo, že si podpory a pomoci rodičů vážíte

1.11. Dopis rodičům

Návrh dopisu rodičům. Domnívám se, že jeho zaslání je nutno pečlivě zvážit, protože by mohl působit kontraproduktivně – vyvolat u rodičů dojem, že na naší škole se šikana reálně vyskytuje.

Vážení rodiče,

naše škola dosahuje velmi dobrých výsledků ve výchově a vzdělávání žáků, zejména pak v oblasti

Má velmi dobrou pověst i ve veřejnosti. Patří mezi nejlépe vedené školy a u většiny žáků se lze spolehnout na jejich zodpovědné chování. Chceme, aby vaše děti chodily do školy rády a prožívaly zde radostné chvíle. Proto věnujeme velké množství času řešení problémů života školy.

V poslední době se ve veřejnosti hodně hovoří o šikanování dětí navzájem a ve sdělovacích prostředcích se objevily i jednotlivé zprávy až o tragických důsledcích tohoto negativního jevu. My bychom se rádi ujistili, že na naší škole tomu tak není. A pokud přeci jen je a my o tom dosud nevíme, velmi vás prosíme o pomoc při odhalení tohoto problému, abychom se s ním mohli vypořádat. Víme, že se děti lépe učí, když jsou šťastné a nic je netrápí.

Zamyslete se nad tím, zda se u vašeho dítěte neobjevil některý z příznaků možného trápení.

Např.

- má příliš často poničené sešity, pomůcky nebo oblečení
- má nevysvětlitelné modřiny, škrábance a šrámy
- stále postrádá nějaké věci
- stává se uzavřeným
- používá nepravdivé výmluvy
- stále „ztrácí“ své kapesné
- odmítá říci, co se mu stalo
- apod.

Prosíme laskavě, sdělte nám, jestliže jste zjistili, že je vaše dítě zastrašováno nebo je mu opakovaně někým ubližováno. My zachováme diskrétnost, ale současně zvolíme cestu k nápravě. Proti jedincům, kteří svým spolužákům takové trápení působí, musíme přísně zakročit, protože plně zodpovídáme za bezpečnost všech dětí. V případech, kdy by se naše pedagogické působení nesetkalo s pochopením, jsme povinni obrátit se na orgány činné v trestním řízení.

Děkujeme vám za pomoc a podporu
za vedení školy

Vážení rodiče,

naše škola je příznivě hodnocena jak rodičovskou veřejností, tak i Českou školní inspekci. Velmi si toho vážíme. Nicméně i ta nejlepší škola není zcela imunní proti výskytu šikanování. Proto chceme být připraveni zachytit případné ubližování silnějších slabším hned v počátku a účinně takové bezpráví zastavit. S tímto záměrem jsme vytvořili program proti šikanování. Jeho důležitou součástí je spolupráce nás pedagogů s Vámi - rodiči. Prosíme Vás proto o pomoc. Kdybyste měli podezření či dokonce jistotu, že je Vašemu dítěti ubližováno, bezprostředně se na nás obraťte (na třídního učitele, školního metodika prevence či ředitele školy). Využít lze také naši e-schránku důvěry, která je k dispozici na webových stránkách školy. Vaši informaci budeme brát velmi vážně a situaci budeme odborně a bezpečně řešit.

Děkujeme za Vaši podporu S přátelským pozdravem

1.12. Příprava porady k problematice šikany

V tomto případě jde o materiál z MŠMT

ZLEPŠENÍ INFORMOVANOSTI O ŠIKANOVÁNÍ

Máme dostatek informací?

Budeme informovat rodiče?

Budeme informovat ostatní zaměstnance školy?

Vytvoříme si nějaký důvěrný mechanismus pro oznamování šikanování (schránku, telefonní linku)?

NAŠE ZNALOSTI PROBLÉMU ŠIKANOVÁNÍ

Máme potřebnou odbornou literaturu a metodické materiály k tomuto problému?

Umíme zjistit případy agresorů a šikanovaných?

Jak budeme případy evidovat a jak dále postupovat?

Budeme potřebovat pomoc poradenských služeb?

METODY POTLAČOVÁNÍ ŠIKANOVÁNÍ

Důvěřují nám děti, že jim pomůžeme?

Nasloucháme rodičům, když si stěžují na šikanování?

Jak doplníme náš režim školy?

Víme, jak pracovat se šikanovaným žákem?

Jaký postup volíme proti agresorům?

Jsou naše metody používána jednotně a důsledně celou školou?

Děláme to všichni nebo jen někteří z nás?

Nepřehlížejí někteří z nás šikanování tím, že se jím nezabývají?

ZJIŠTĚNÍ SKRYTÝCH MÍST

Víme, kde ve škole dochází nejčastěji k šikanování?

Jak jsou dozorem zajištěny prostory u jídelny, před tělocvičnou apod.?

Nenapomáháme někdy uspořádáním nábytku k vytváření skrytých koutů?

Víme, co se děje mezi dětmi cestou do školy a ze školy?

SPOJENECTVÍ S RODIČI PROTI ŠIKANOVÁNÍ

Je u nás problém již tak závažný, abychom informovali všechny rodiče?

Jak je budeme informovat – dopisem, na třídních schůzkách, prostřednictvím třídních učitelů?

Jak budeme reagovat na falešné poplachy a zkreslené informace, abychom neztratili jejich důvěru?

KONTAKTY S POMOCNÝMI INSTITUCEMI

Zvládneme situaci sami nebo využijeme pomoci poraden, sociálních pracovníků, policie?

Využijeme zkušenosti jiných škol a jakým způsobem?

VZTAHY S OSTATNÍMI ŠKOLAMI

Jsou naši žáci šikanováni žáky školy sousední?

Řešila sousední školy problém šikanování a s jakým výsledkem?

Navážeme spolupráci a jakým způsobem se dohodneme na dalším postupu?

1.13. Stížnost rodičů

Ukázka z praxe:

Rodiče podali stížnost na školu, protože se domnívali, že jejich dítě je ve škole šikanováno spolužáky.

Referát školství okresního úřadu po konzultaci s okresní metodickou prevence sociálně rizikových jevů požádal školu o vyjádření k celé záležitosti. Při výskytu šikany by byly požadavky nadřízených orgánů na ředitele škol zřejmě obdobné, proto vás zde s nimi seznamujeme. Tento text současně naznačuje škole jak správně postupovat, co by nemělo být opomenuto.

1. Jak škola postupovala, co doposud udělala vůči třídě ve vztahu k uvedené kauze?
2. Byly za strany rodičů stížnosti, připomínky nebo kritika poměrů ve třídě? Pokud ano, jaké?
3. Co ve třídě řešily osoby přizvané k řešení (výchovný poradce, ředitel školy, třídní učitelka, externí psychologové,...) a s jakým výsledkem.
4. Bylo nebo eventuálně bude jednáno s OPD?
5. Přípravuje vedení školy doporučení, opatření nebo rozhodnutí, které přijme po obdržení zprávy od policie?
6. Bude osobně jednáno s rodiči pachatelů a s rodiči postižených?
7. Jak bude dál postupováno vůči celé třídě, včetně způsobu sdělení stanoviska školy?
8. Jak bude postupováno vůči žákům celé školy, včetně způsobu sdělení stanoviska?
9. Bude iniciováno svolání mimořádné schůzky rodičů žáků?
10. Byl by ze strany školy zájem o nabídku pedagogicko psychologické poradny provést sociometrické/psychologické měření/zjišťování vztahů mezi žáky uvedené třídy?

1.14. Kyberšikana

Informační technologie jsou zneužívány k cílenému ubližování a zastřešování obětí - zejména internet a mobilní telefony. Uvádí to až 30 % dětí ve věku do 15 let a jo jak v ČR, tak v zahraničí. Tento nový jev byl pojmenován "cyberbullying", tedy jakási kyberšikana.

Kyberšikana je úmyslné, opakující se a nepřátelské chování, jehož cílem je ublížit oběti za použití informačních a komunikačních technologií.

Charakteristické rysy, podoby kyberšikany:

- Posílání krutých, vulgárních či výhrůžných emailových zpráv oběti. Výhrůžné telefonáty, esemesky a podobně.
- Vytváření webových stránek, na kterých se objevují příběhy, karikatury, obrázky, fotky, vtipy, básně a písně, které oběť zesměšňují a ponižují.
- Posílání obrázků, fotografií, video nahrávek spolužákům online, za účelem, aby hlasovali, Kdo je největší... (doplnění urážlivého nebo vulgárního slova).
- Vystavení pornografických fotografií s tváří oběti na webu nebo jejich zasílání ostatním prostřednictvím e-mailu.

- Agresoři se dostanou do poštovního programu oběti, odkud odesílají pod jejím jménem kamarádům či známým vulgární, případně obtěžující zprávy, fotografie, videa a podobně.
- Agresoři obět' fotografují nebo filmují prostřednictvím digitálního fotoaparátu, mobilního telefonu či kamery a pořízené záběry rozesílají ostatním spolužákům.
- Kyberšikana je jev poměrně mladý.
- Rychlému šíření napomáhá, že ne všichni rodiče a pedagogové jsou obeznámeni s možnostmi a riziky technických vymožeností.
- Na rozdíl od klasické šikany je kyberšikana v mnohém zrádnější. Obět' netuší, kdo jí ubližuje, protože agresorovi (agresorům) nevidí do tváře, a tak se nemůže patřičně bránit.
- Domov byl u klasické šikany pro obět' místem, které ji před útoky agresorů ochránilo, u kyberšikany tomu tak není. Agresoři mohou prostřednictvím mobilního telefonu či internetu pronásledovat své oběti kdykoli a kamkoli, obět' nemá šanci uniknout.
- Kyberšikana poskytuje agresorům anonymitu. Pro agresory je snadnější poslat obětím výhrůžný vzkaz, fotografii, video a podobně, než se s nimi setkat tváří v tvář. Moc anonymity umožňuje agresorům činit i to, nač by si jinak netroufli.
- Klasická šikana se nejčastěji odehrává ve třídě, v jídelně, na chodbách, na hřištích, v šatnách... tedy vesměs na místech, která nebývají ze strany učitelů tolik kontrolována. Kyberšikana je ještě skrytější. Odehrává se ve virtuálním prostoru, který je mimo učitelskou kontrolu, a tak roste počet případů, kdy mohou agresoři svým obětím beztestně ubližovat.
- Pokud agresoři urážejí slovně, obět' si nemusí pamatovat každé slovo, ale v případě emailů, textových zpráv, chatu a webových stránek si obět' čte to, co jí agresoři napsali, neustále dokola. Napsaná slova se pak zdají být konkrétnější a skutečnější než slova mluvená.
- Agresoři nemusejí být nutně starší a fyzicky silnější než jejich oběti. Spíše než fyzická síla a stáří agresorů rozhodují dobré znalosti z oblasti informačních a komunikačních technologií.
- Obětí kyberšikany se může stát kdokoli. Agresoři si obět' mohou vyhlídnout zcela náhodně. Přesto se mohou stát snadnějšími obětmi agresorů děti, které jsou na počítačích a mobilních telefonech závislé.
- Kyberšikana se nemusí odehrávat opakovaně. Pokud například agresor umístí na webové stránky fotografii oběti nějakým nevhodným způsobem upravenou, i toto jediné umístění na stránky si časem může prohlédnout velké množství osob.
- Výrazně se zvyšuje počet zapojených osob, na webové stránky se teoreticky může podívat kdokoli na světě. Tím se zvětšuje okruh lidí, kteří se k tyranizování oběti mohou přidat, jakož i těch, před nimiž se obět' může cítit zesměšněna.
- Podobně jako v případě klasické šikany, i u kyberšikany se oběti bojí někomu svěřit, většinou z obavy, aby se jejich situace nezhoršila. U kyberšikany je ovšem situace vážnější. Pokud vezmeme v potaz, že kyberšikana je novým jevem odehrávajícím se ve virtuálním prostoru, nemůžeme se dětem divit, že nevěří v účinnou pomoc ze strany dospělých. Nejen proto, že učitelé a rodiče jsou v používání moderních technologií mnohdy méně zblhlí. Děti se bojí svěřit i z jiného důvodu: mají strach, že by jim rodiče mohli používání počítačů a mobilních telefonů, které tolik milují, zakázat.

Jaká podoba kyberšikany převažuje na našich školách? Žáci ZŠ z olomouckého kraje odpovídali, že je agresoři nejčastěji tyranizovali prostřednictvím textových zpráv (39 %), e-mailů (24 %), telefonních hovorů (12 %) a chatu (10 %). Posílání fotografií tvořilo 8 %, šikanování prostřednictvím webových stránek 4 % a 3 % respondentů uvedla jinou odpověď" (viz tabulka). Nejčastěji se kyberšikana odehrávala ve škole (59 %), 37 % obětí bylo agresory tyranizováno doma. Občas se objevila i jiná odpověď" (internetová kavárna, městská knihovna).

Zdroj: P.Macháčková,Kyberšikana,Psychologie dnes, Portál s.r.o., září 2007

Výchovná komise

Výchovná komise je neoficiální (a nepovinný) poradní orgán ředitele školy. Na jednání výchovné komise se zvou rodiče problémových žáků, u kterých přes udělená výchovná opatření nedošlo ke zlepšení a problémoví rodiče. Výchovná komise je obvykle posledním pokusem školy řešit potíže s žáky nebo rodiči, než se obrátí na další orgány - například sociální odbor obecního (okresního) úřadu. Z jednání výchovné komise se pořizuje zápis, který rodiče podepisují. Slouží jako doklad o jednání s rodiči. Pokud se totiž obrátíte s žádostí o pomoc na sociální odbor nebo podáte návrh na jednání přestupkové komise, budou na Vás vyžadovat doložení toho, jak jste rodiče v posledním půlroce informovali, zvali je na jednání do školy, apod.

Na jednání můžete přizvat policii, pracovníky sociálního odboru.

ZŠ _____

V _____ dne _____

Zápis z jednání výchovné komise dne _____

Přítomni: (jmenovitě uvést - ředitel, výchovný poradce, třídní učitel, pracovník sociálního odboru, policie, rodiče,..)

Program: (podstata problému, proč byli rodiče pozváni)

Návrh školy na řešení potíží:

(psychologické, psychiatrické vyšetření, umístění dítěte v dětském diagnostickém ústavu, odnětí z péče rodičů,...)

Vyjádření jednotlivých účastníků jednání:

Závěr jednání - doporučení:

(návrh na podání přestupkové komisi, policii, návrh na trestní řízení, návrh na odnětí sociálních dávek...)

Postoj rodičů:

(výslovně zde uvést zda s navrhovaným opatřením souhlasí, či ne)

Podpisy účastníků jednání:

(zvláště rodičů, žádost o podpis je velmi silné psychologické působení, které dokáže přivodit zvrát v jednání)

Školní akce skupiny PPP (nespecifická prevence)

Božčina laťka – 5.-9. roč. (plocha před školou ZŠ B. Němcové 15, termín - červen)

Liga mistrů - fotbal 5.-9. roč. (tělocvična ZŠ B. Němcové 15, termín - leden)

Florbal- 5.-9. roč. (tělocvična ZŠ B. Němcové 15, termín - říjen)

Něžná vybíječka - 5.-9. roč. (tělocvična ZŠ B. Němcové 15, termín - březen)

Automobilové závody - dálkově řízených vozů – 1.-9. roč.(pavilony ZŠ B. Němcové 15, termín - červen)

Lyžařské závody, lyž. výcvik 1.st. – klasický běh, štafety 1.-9. (Nad Lihovarem, termín – dle počasí)

Vytvoření kluziště – spolupráce se školním klubem a hasiči Zábřeh (dle počasí)

Božčin diktát – (ZŠ B. Němcové 15, termín - duben)

Recitace vybrané básně 2.st. - (ZŠ B. Němcové 15, termín - květen)

PC soutěže - (ZŠ B. Němcové 15, termín - prosinec)

Piškvorky - (ZŠ B. Němcové 15, termín - listopad)

Tajemné noci ve škole – (tělocvična ZŠ B. Němcové 15, termín - červen)

Zábřežské hry – (víceboj 6členných družstev, Zábřeh a jeho blízké okolí, termín - červen)

Příloha č. 3

Kroužky, zájmové útvary

zkratka	název	vyučující	den a čas	místo	třída/ročník	počet žáků	týdně
šk. klub	kopaná	Valenta	pondělí 15-16,30	TV	5-9	9	1
šk. klub	sport. hry	Valenta	úterý 13.30-14.30	TV	1-5	15	1
šk. klub	florbal	Valenta	středa 15.00-16.30	TV	5-9	6	1
šk. klub	sport. hry	Valenta	13.30-14.30	TV	1-5	15	1
šk. klub	střelba	Valenta	pátek 14.00-15.00	gym. sál	5-9	5	1
ŠD	florbal	Winterová	pondělí 14:00 - 15:00	TV	1-5		1
ŠD	Letem světem	Šimarová	pondělí 13:30 - 15:00		2-5		1
ŠD	Tancování	Nimrichtrová	úterý 14:00 -15:00	zrcadlový sál	1-5		1
ŠD	Kuchník	Vachutková	středa 13:30-15:00	kuchyně	2-5		1
ŠD	Keramika	Valentová	čtvrtek 13:30 - 15:00	ker.dílna	1-5		1
ŠD	Tenis	Vachutková	pátek 14.00-15.00	TV	2-5		1
sz	Sbor. zpěv	Ozorovská	Úterý 13,20-14,05	HV	1-5	22	1
Fle	Flétna	Hoplíčková	Čtvrtek 12,30-13,15	1.A	1-3	15	1
SK	Sálová kop.	Vít	Úterý 7,00-7,45	japex	7	15	1
KER	Keramika	Nal	Úterý 13,45-15,15	VV	2-9	10	1
PP	První pomoc	Mich	Středa 14,40-15,25	VV	6-9	7	1
TW	Tvorba www.	Jíl	Pondělí 14,00	Inf	8	12	1
M+	M plus	Koz	Středa 13,00-13,45	5.B	5	11	1
M	Matematika	Huf	Stř, čt 13,00-14,00	4.A	4.A,4.C	15	1
HM	Hravá M	Pum	Středa 13,30-14,15	1.B	4	15	1
ČJ	Cvičení z Čj	Rel	Středa 13,45-14,30	9.C	9.B,C	30	1
OB	Orient. běh	Str	Úterý 14,30-16,00	TV	2-9	15	1
ATL	Atletika	Spi	Úterý 13,30-14,30	japex	6-8	15	1

INTERVENCE PEDAGOGA

CO DĚLAT, KDYŽ - INTERVENCE PEDAGOGA

Rizikové chování ve školním prostředí - rámcový koncept

1.

Návykové látky – drogy

Typ rizikového chování:	Užívání návykových látek lze považovat za rizikové chování, na kterém se podílí mnoho faktorů. Vydefinování rizikových faktorů pomáhá najít vhodné a účinné intervence a předcházet hlubším negativním dopadům, které ovlivňují rozvoj osobnosti a uplatnění mladého člověka v životě. Abstinence od drog – zdržení se nebo vzdání se nějaké substance, která způsobuje požitky. Experimentální užití drog – jednorázová zkušenost, nejvýše 2-3 zkušenosti v životě. Rekreační – příležitostné/pravidelné užívání drog je zakomponované do životního stylu zejména mladých lidí, nepůsobí vážné zdravotní, sociální a ekonomické problémy. Problémové užívání drog je dlouhodobé perorální, intravenózní a jiné užívání návykových látek. Problémové užívání většinou způsobuje zdravotní a sociální i ekonomické problémy. Závislé užívání drog bývá nepřetržité a pravidelné, určuje životní styl a působí vážné poškození somatické, psychologické a sociální.
Východiska	V ČR existuje pouze omezené množství výzkumů, jež by nabízely tzv. „tvrdá data“ potvrzující, že změny ve vztahu k užívání návykových látek lze přímo připsat určitému typu preventivním intervencím. Potřebné jsou dlouhodobé výzkumy zaměřené na hodnocení efektivity vzdělávání o drogách a dlouhodobý výzkum monitorující chování ve vztahu k drogám u dětí a adolescentů. Rozdělení na legální nebo nelegální drogy je v odborné literatuře nejednotné nebo absentující. V roce 2007 byl opakovaně realizován významný mezinárodní projekt ESPAD (Evropská školní studie o alkoholu a jiných drogách), do kterého se zapojilo 35 zemí. Hlavním cílem české části této studie je podat přehled o situaci v České republice týkající se rozsahu kouření, pití alkoholu a užívání nelegálních drog v populaci dospívající mládeže a porovnat ji se situací v ostatních evropských zemích. Alarmující zjištění z této studie nebyla doposud systémově v České republice zohledněna, na rozdíl od ostatních zapojených států EU. Základní informace o drogách: Alkohol Je podrobněji zpracován v samostatné příloze. Alkohol je droga, s kterou se dítě setká nejdříve – nejčastěji v rodině nebo u vrstevníků. Je to společensky vysoce tolerovaná droga, jejíž užívání může vést k jinému rizikovému chování. Alkohol je snadno dostupný. České děti začínají s konzumací alkoholu nejdříve z EU (přibližně v 11 letech). Česko patří mezi státy s největší spotřebou alkoholu na světě, především piva. Tabák Je podrobněji zpracován v samostatné příloze. Tabák bývá první drogou, se kterou se děti setkají podobně jako s alkoholem. Alarmující je, že v Česku kouří 40-50% dětí mezi 15. až 18. rokem, čímž zaujímáme negativní přední místo v Evropě. K prvnímu setkání s cigaretami dochází zpravidla v rodině od starších sourozenců nebo kamarádů. Marihuana Rostlina, která roste prakticky po celém světě. Účinné látky se nazývají cannabinoidy. Mají psychotropní efekt a další využitelné vlastnosti, např. při léčbě bolesti (tzn. využití zejména u paliativní léčby – kdy jde o zmírnění příznaků, léčebné účinky konopí nepochybně existují, ale je to otázka klinického lékařského výzkumu, který u nás zatím neprobíhá a také jasně nastaveného případného využití v lékařství v souladu s principy lékové politiky

státu) a při různých chorobách. Sušené listy, květy (tzv. palice) marihuany mají výrazné aroma. V současné době se v Česku vyskytují dvě dosti odlišné formy marihuany. První, pěstovaná podomácku v květináčích za oknem, či na malých políčkách obsahuje zpravidla 3 - 5% THC. Druhou, mnohem rizikovější formou je marihuana pěstovaná tzv. hydroponiím způsobem ve velkých halách, v dnešní době zejména vietnamskou komunitou. Obsahuje zpravidla 10 – 30% THC a její rizika jsou mnohonásobně větší. Většina odborníků pak již tuto formu marihuany nepovažuje za tzv. lehkou drogu. Další, v Česku nepříliš častá forma drogy, je hašiš, což je konopná pryskyřice, která má barvu tmavě zelenou až hnědou. Psychická závislost se objevuje u dlouhodobých uživatelů, nebývá zvýšená tolerance na drogu ani výrazné odvykací příznaky. U určitých osob může dojít k rozvinutí psychických problémů - deprese, úzkosti, paniky vedoucí k sebepoškozování, může dojít k poruchám myšlení a krátkodobé paměti, rozvoji paranoidního stavu. Většina těchto stavů po odeznění intoxikace ustupuje. Marihuana bývá u mladých lidí nejčastěji zneužívanou nelegální drogou.

Těkavé látky - ředidla, lepidla, plynné látky

Jedná se o vysoce nebezpečné chemikálie. Tyto látky ovlivňují mozek - centrální mozkovou soustavu. Toluen je nejčastěji užíván už malými dětmi, neboť je snadno dostupný a levný, občas ho kupuje i někdo starší. Rodiči bývají rizika s experimentováním podceňováni. Účinek je krátkodobý a brzy odezní. Dostavuje se euforie, poruchy vnímání, halucinace, poruchy vědomí a spánku, agrese. Toluen vyvolává psychickou závislost. Nebezpečnost této látky spočívá v neodhadnutí dávky. Může dojít k bezvědomí až komatu, k srdeční zástavě, zástavě dechu nebo udušení zvracením. Trvale poškozuje mozek - je to rozpouštědlo, které ovlivňuje rozumové schopnosti, způsobuje agresivní chování.

Metamfetamin (Pervitin)

Jedná se o stimulační drogu - má budivý efekt, ovlivňuje centrální mozkovou soustavu. U nás je nejčastěji znám pod názvem pervitin, je vyráběn tzv. „českou cestou“. Je dostupná prakticky všude na území České republiky. Pervitin zrychluje myšlení, zvyšuje motorické tempo, vytváří třes, zahání únavu, vyvolává euforii a příjemné pocity tělesné i duševní, snižuje chuť k jídlu. Po užití pervitinu má jedinec rozšířené zornice očí, zvýšený tep a krevní tlak, zvýšenou celkovou aktivitu organismu, intoxikovaný je hovorný, neklidný, v dobré náladě, ztrácí zábrany, zvyšuje se jeho sexuální pud. Osoba intoxikovaná pervitinem může mít sklony k agresivnímu chování.

Heroin

Řadí se mezi opioidy, které se používají jako léky proti bolesti (analgetika), léky proti kašli (antitusika). Na černém trhu se nesetkáváme s jeho čistou podobou, což zvyšuje jeho rizikovost. Injekční aplikace drogy je vysoce riziková. Má rychlý vliv na centrální nervový systém, potlačuje bolest, působí euforii, má tlumivé a zklidňující účinky. Často se apatie střídá s nespavostí, únavou a podrážděností. Na jeho pravidelném užívání vzniká i fyzická závislost, takže syndrom odnětí látky (abstinenční příznaky) je provázen velkými bolestmi a dalšími závažnými somatickými problémy.

Syntetické drogy

Nejznámější syntetickou drogou je „extáze“. Pod pojem „extáze“ řadíme celou řadu synteticky vytvořených stimulačních látek s halucinogenním potenciálem. Dnes se v tabletách, které jsou označovány jako extáze, objevuje celá řada látek. U mladých lidí patří mezi velmi rozšířenou drogu. V některých sociálních subkulturách dokonce k určitému životnímu stylu. Drogu užívají mladí lidé na tanečních akcích, v klubech a na masových tanečních festivalech. Uživatelé drogy považují za bezpečnou a příjemnou. Uživatel extáze hodně tančí a nepocítuje vyčerpání, to může být nebezpečné a může dojít k dehydrataci. Objevují se však další tzv. nové syntetické drogy, které obsahují MDMA. Zde výrobci reagují na poptávku trhu i skutečnost, že se látka objeví mezi zakázanými a vyrobí se látka jiná podobná, která na seznamu není.

Příznaky užívání drog:

Výkyvy nálad

Vznětlivé a agresivní chování Únava Úpadek vzhledu a zanedbávání zevnějšku, špinavé oblečení Začervenání kolem nosu Zúžení nebo rozšíření zornic Lhaní, tajnosti Ztráta chuti, hubnutí Utrácení hodně peněz Ztrácení věcí z domu, krádeže peněz doma i ve škole Ztráta zájmu o zájmy, sport Změna kamarádů, ztráta původních kamarádů Samotářství Zvýšený zájem o drogové symboly (na tričkách, hudba subkultury apod.) Zhoršení školního prospěchu Pozdní časté příchody domů, časté přespávání u neznámých kamarádů			
Rizikové faktory	Doména	Protektivní faktory	
Nedostatek rodičovské kontroly	Rodina	Posílení podpory rodiny.	
Chudoba	Komunita, prostředí	Silné komunitní vazby	
Užívání drog v referenční skupině	Vrstevníci	Zvyšování akademických kompetencí	
Problematické chování v předškolním věku	Osobnost	Kontrola impulzivity, včasná diagnostika intervence	

Užívání drog u rodičů	Osobnost, rodina	Podpora životních šancí
Choroby, dlouhodobá hospitalizace	Osobnost	Silné rodinné vazby, rehabilitace
Institucionální výchovná péče	Osobnost	Podpora vazeb v původní rodině a rodinném klimatu, náhradní rodina, psychoterapeutické a socioterapeutické programy
Nezaměstnanost	Komunita, prostředí	Podpora životních šancí a vlastních kompetencí
Poruchy chování a jiné rizikové chování	Osobnost	Posílení kontrolních mechanismů, podpora rodinných vazeb, selektivní a indikovaná prevence, psychoterapie...

Vydefinování ochranných faktorů pomáhá objasnit, že mnoho dospívajících, kteří jsou v riziku ohrožení, přesto rizikovému chování nepodlehnou nebo se u nich výrazně neprojeví. Pokud se u nich projeví, zmizí v průběhu dospívání rychleji, než u druhých ohrožených jedinců. Mnozí dospívající dokážou překonat překážky dospívání, navzdory působení všech rizikových faktorů. Je však nutné předpokládat, že se u nich v období dospívání mohou projevovat přirozené výkyvy v chování. To, co jim umožňuje zvládnout tyto překážky a nezaplést se do konfliktu se zákonem, vystudovat a získat potřebné dovednosti pro přechod do dospělosti a být dostatečně kompetentní, jsou právě ochranné faktory. Nabízí se úvaha, že ve skutečnosti nebyli nijak vysoce ohroženi a měli vysokou míru ochranných faktorů – resilience. Z užšího pojetí se jedná o osobnostní rys, z širšího pojetí se jedná o dynamický, multifaktorový proces v interakci s prostředím a kulturou od narození, takže významnou roli zde hraje dobrá vazba na rodinné příslušníky.

Sít' partnerů, spolupráce v komunitě, kraji	• Školy, učitelé • Školská poradenská zařízení (pedagogicko-psychologické poradny, střediska výchovné péče) • Rodiče • Děti a mládež • Policie • Nestátní neziskové organizace • Úřady-kraje, obce (protidrogoví koordinátoři, krajsí školští koordinátoři prevence, koordinátoři prevence kriminality aj.) • Média • Veřejnost, významné osobnosti a politici • Lékaři • Dobrovolníci
--	--

	Vždy je vhodné, aby si pedagog – spíše škola ve spolupráci s okresním metodikem prevence a koordinátory prevence na úrovni krajů i okresů vytvořil svou vlastní síť důležitých kontaktů a partnerů pro spolupráci nebo pro řešení problémů.
Legislativní rámec	• Zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů. • Zákon č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon). • Vyhláška č. 116/2011 Sb., která mění vyhlášku č. 72/2005 Sb., o poskytování poradenských služeb ve školách a školských poradenských zařízeních. • Zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník Úmluva o právech dítěte 104/1991 Sb. • Zákon č. 359/1999 Sb., o sociálně právní ochraně dětí a mládeže
Typy prevence	WHO definuje prevenci jako intervenci s cílem zamezit či snížit výskyt a šíření škodlivosti účinků užívání alkoholu a nealkoholových drog. Ustav pro lékařství americké akademie věd (Institute of Medicine) dělí prevenci na tři kategorie všeobecnou, selektivní a indikovanou prevenci. Toto rozdělení poměřuje rizika užívání drog v určité populaci a rozsah intervencí. Všeobecná primární prevence dlouhodobý kontinuální program primární prevence rizikového chování zahrnuje celou populaci, komunitu, školu s jasně vymezenými cílovými skupinami. Cílem je předcházet rizikovému chování. Příkladem je všeobecná prevence obsažená v rámcových vzdělávacích plánech a preventivních plánech. Ve školní všeobecné prevenci se postupně jádro preventivních programů orientuje na model sociálního učení (vlivu), vždy v kombinaci s více specifickými, zejména interaktivními programy, kde se využívá široká škála metod a programů. V prevenci se nejvíce prozatím osvědčila kombinace systematických dlouhodobých preventivních programů a přiměřených sankcí. Prokazatelné výsledky mají pouze dlouhodobé a systémově provázané aktivity (respektující různé cílové skupiny a jejich potřeby, kulturní, sociální, ekonomické, náboženské odlišnosti). Významnou roli hraje zapojení rodičů a komunity do organizace školy. Rodiče i škola mohou společně vytvářet zdravé, estetické prostředí, společně zařizují zdravé prostředí ve škole. Rodiče by měli mít důvěru v pedagogy, klasifikaci a normy školy, stejně tak by měli mít důvěru ve své děti a umožnit jim vyjadřovat své názory. To ovšem předpokládá postupnou změnu interakce školy s rodiči. Selektivní primární prevence rizika užívání návykových látek primární prevence se zaměřuje na rizikové skupiny, kdy je užívání drog podmíněno biologickými, sociálními, psychologickými, environmentálními faktory. Cílem je včasné a efektivní řešení problematiky rizikových skupin dětí a mládeže, které mohou mít problémy v chování. Indikovaná primární prevence rizika užívání návykových látek zaměřená na takové skupiny, kde je riziko užívání drog značné, ale nesplňují kritéria pro závislost-DSM IV (4. Vydání Diagnostického a statistického manuálu duševních poruch). Příkladem indikované prevence je

	snížení užívání konopných drog nebo alkoholu. Při intervencích se zohledňuje míra rizika a volí se kombinace vyhodnotitelných intervencí, které podporují změnu chování. Specifická primární prevence rizika užívání návykových látek je zaměřená na: vědomosti, porozumění a způsoby přemýšlení, rozvoj vlastních názorů, osvojování a rozvoj sociálně emočních dovedností a kompetencí, umožňuje stanovit realistické cíle, nabízí prostor k diskusi a vzájemnému porozumění, rozvoj sociálně přijatelných postojů a hodnot. Nespecifická primární prevence bývá zaměřena na nesystémové předávání parciálních informací, ne vždy založených na objektivních datech a důkazech. Rozvíjení aktivit ve volném čase je velmi významné zvláště pro děti, neboť vybalancovává život mezi domovem, školou a komunitou. U starších dětí a adolescentů by neměla být nespecifická primární prevence klíčová. Mnohdy se předpokládá, že zaměstnávání mladých lidí sociálně přijatelnými aktivitami (jako je sport a zájmové kroužky) odradí mladé lidi od experimentů a užívání drog - mladí lidé budou naprosto abstinovat. Ovšem realita a vývojové specifika mladých lidí nekorespondují s přáním dospělých a jejich potřebou kontroly nad nimi.
Doporučené postupy z hlediska pedagoga - školy	11 kritérií, která se projevují jako mediátoři ovlivňující efektivitu preventivních programů prováděných ve škole (MacBeath, 2001): - Profesionální řízení školy a školského zařízení. - Sdílené vize (pedagogů i studentů) a dlouhodobé záměry. - Rozvíjející se kvalita učebního prostředí. - Důraz na efektivitu výuky (soulad mezi záměrem a výsledkem). - Vysoké očekávání od každého studenta. - Pozitivní přístup (pedagogové i studenti). - Jasná pravidla výuky a kritéria posuzování jejich výsledků. - Sledování a vyhodnocování reálných výsledků. - Organizace výuky jako celek a vyvozování závěrů ze zjištěných nedostatků a přizpůsobování reálné situaci. - Práva a odpovědnost studentů a jejich posilování. - Vztah mezi školou a domovem studentů (zapojení rodičů, komunity atd.). VHODNÝ PŘÍSTUP • Adekvátnost programu a intervencí věku, potřebám a mentálním schopnostem dítěte • Podpora sebedůvěry, aktivity a hodnotových zájmů • Kontinuální proces • Zaměření na změnu postojů a chování • Živé interaktivní učení, podpora zájmu a zvědavosti vhodnými zábavnými metodami • Využívání směrodatných vzorů, pokud možno z blízkého okolí • Otevřená hodnotově orientovaná diskuse • Zapojení do života místní komunity • Realizaci programů navrhují a řídí kvalifikovaní interdisciplinárně orientovaní odborníci NEVHODNÝ PŘÍSTUP • Odstrašování, triviální „Prostě řekni ne“ • Jednorázové neinteraktivní akce, multimediální akce, divadelní a jiné kulturní představení bez návaznosti • Zaměření pouze na poznatky • Přednášková forma • Neosobnost, formalismus, využívání atrakcí - ex-userů (bývalých uživatelů drog na ZŠ) nebo aktuálních uživatelů, stavění na „hvězdách“ showbyznysu • Potlačování nebo „bezbrehost“ diskuse • Vedení programu „shora“ a mimo místní kontext • Amatérismus realizátorů, náhodný výběr úzkých specialistů (lékaři, policisté, různí „spasitelé“)

	neškolených v primární prevenci
Odkazy	Základní literatura: Hajný, M.: O rodičích, dětech a drogách. Praha, Grada 2001. Jessor, R., Jessor, S. L. (1977): Problem Behavior and Psychosocial Development. New York: Academic Press. Kalina, K.: Mezioborový glosář pojmů z oblasti drog a drogových závislostí. Praha, Filia Nova, 2001. Kalina, K. a kol.: Drogy a drogové závislosti. Mezioborový přístup. (kapitola Primární prevence). Praha, Rada vlády pro protidrogovou politiku, 2003. MacBeath, J. and Mortimore, P. Improving School Effectiveness, Buckingham, Open University Press, 2001 Nešpor K.: Vaše děti a návykové látky. Praha, Portál 2001 Nešpor, K., Csémy, L.: Alkohol, drogy a vaše děti. Praha, Sportpropag (Fit in), 1995. Internetové odkazy: http://www.prevence-info.cz http://www.drogy-info.cz/ http://www.odrogach.cz/ http://www.adiktologie.cz/search.php?searchstring=prim%C3%A1rn%C3%AD+prevence&l=cz http://iporadna.cz/drogy/index.php http://www.drogy.net/ http://www.promilems.cz/ http://www.alkoholmetr.cz/ http://www.alkoholik.cz/ http://www.drogy.net/portal/alkohol/ http://www.plbohnice.cz/nespor/addictcz.html http://www.niquitin.cz/jak-prestat-kourit http://www.clzt.cz/ http://www.modernijenekourit.cz/index.php?cat=16 http://ec.europa.eu/health-eu/doc/alcoholineu_sum_cz_en.pdf http://www.dokurte.cz/ http://www.msmt.cz/socialni-programy/prevence-uzivani-tabaku-alkoholu-a-jinych-drog-u http://www.drogy-info.cz/index.php/publikace/vyzkumne_zpravy/evropska_skolni_studie_o_alkoholu_a_jinych_drogach_esp_ad_2007 http://www.drogy-info.cz/index.php/publikace/metodika/jak_ve_skole_vytvorit_zdravejsi_prostredi

CO DĚLAT, KDYŽ – INTERVENCE PEDAGOGA

Rizikové chování ve školním prostředí – rámcový koncept

č.2

– Rizikové chování v dopravě

Typ rizikového chování	Rizikové chování v dopravě můžeme obecně charakterizovat jako takové jednání, které vede v rámci dopravního kontextu k dopravním kolizím a následně k úrazům nebo úmrtím. Dělíme ho zejména podle cílové skupiny, o které pojednáváme. Základní dělení představují motorizovaní a nemotorizovaní účastníci dopravy: a) chodec, b) cyklista, c) cyklista v městském prostředí, d) cestující hromadnou dopravou, e) spolujezdec v motorizovaném vozidle, f) řidič mopedu nebo motocyklu s objemem do 50 cm³. Druhým kritériem pro dělení je věk cílové skupiny. Z pohledu prevence ve školách je nejvýznamnější dopravní výchova, která začíná na prvním stupni základních škol (navazuje na předškolní dopravní výchovu) a trvá až do prvního ročníku středních škol. Dělení podle věku: 1. stupeň základní školy – chodec, cyklista a cestující hromadnou dopravou, 2. stupeň základní školy – cyklista v městském provozu, - střední škola – cyklista v městském provozu, řidič mopedu a motocyklu do 50 cm³, spolujezdec. Dělení podle typu rizikového chování: 1. rizikové chování způsobené vlivem návykových látek (alkohol a jiné drogy), 2. rizikové chování způsobené neznalostí dopravních předpisů, 3. rizikové chování způsobené osobnostními faktory (agresivní jednání, vyhledávání vzrušujících zážitků, depresivita, přeceňování vlastních schopností).
Východiska	V dopravě se v rámci preventivních aktivit zaměřujeme na cílovou skupinu řidičů a dalších účastníků dopravního systému, kteří (i) se nechovají rizikově (primární prevence) a u nichž se snažíme vzniku rizikového chování zabránit, nebo ho alespoň co nejvíc oddálit, (ii) na skupinu řidičů a dalších účastníků dopravního systému, kteří se chovají

	rizikově a jejichž chování se snažíme změnit, resp. mu zamezit (sekundární prevence), (iii) na skupinu řidičů a dalších účastníků dopravního systému, kteří se chovali rizikově (a už se nechovají) a jejichž současné chování se snažíme podpořit, anebo na skupinu řidičů a dalších účastníků dopravního systému, kteří se chovají rizikově, svoje chování nehodlají změnit a jejichž chování se snažíme modifikovat tak, aby směřovalo k snižování následných rizik (terciální prevence). Příkladem jednotlivých opatření může být: (i) – dopravní výchova na školách, výcvik a výchova v autoškolách aj., (ii) – informačně-edukativní kampaně, mediální kampaně, (iii) – rehabilitační programy pro řidiče. Rizikové chování v dopravě je: • chování v rozporu s oficiálními a neoficiálními pravidly, • agresivní chování, • neočekávané (nebo nezvyklé) chování. <i>V rámci preventivních aktivit v dopravě předcházíme:</i> • nehodám (selhání dopravního systému), • úrazům, • ztrátám na životech, • psychickým traumatům, • materiálním škodám, • negativním ekonomickým dopadům (např. jako důsledku dopravního kolapsu), • ničení životního prostředí.
--	--

Rizikové faktory	Doména	Protektivní faktory
Nedostatek kladných vzorů v rodině	rodina	Posílení monitoringu rodiny, osvěta rodičů
Nedostatečné vzdělání (dopravní výchova) a praktické dovednosti (např. nácvik na dopravním hřišti)	škola	Akademické kompetence, školní iniciativa (zapojení do vzdělávacích akcí), systematická výchova od školky až po získání řidičského opávnění
Osobnostní faktory – připravenost k agresivnímu jednání, vyhledávání vzrušení, úzkostnost, depresivita, nízká sebekontrola, nedostatečná anticipace rizika, problematický vztah k autoritě	osobnost	Screening (např. Preventure, Unplugged), selektivní primární prevence
Nevhodná úprava komunikací a prostředí pro nácvik vhodného dopravního chování (cesta do školy,	komunita	Spolupráce s komunitou, poskytování odborných (pedagogických) informací/

přechody, dopravní hřiště)		požadavků dopravním úřadům/ ofici
Sít' partnerů, spolupráce v komunitě, kraji (definování, s kým je možno spolupracovat, na koho se obrátit a kdy, odkazy na kvalitní web info i zahraniční apod.)	Zastřešující organizací pro bezpečnost silničního provozu je BESIP, působící při Ministerstvu dopravy ČR. Na komunální úrovni se jedná o tyto partnery: a) městská policie (zejména v oblasti dozoru a asistence v dopravním provozu v místech s vysokým výskytem dětí – např. projekt Bezpečná cesta do školy), b) dopravní policie (zejména v oblasti vzdělávání a nácviku praktických dovedností), c) BESIP – metodologická podpora a informace, d) Centrum dopravního výzkumu – odborné informace a publikace v oblasti dopravní výchovy, e) Centrum adiktologie PK VFN a 1. LF UK Praha – školení a poskytnutí metodik pro selektivní primární prevenci (Preventure, Unplugged). Webové stránky: a) www.ibesip.cz, b) www.cdv.cz, c) www.adiktologie.cz, d) www.uamk-cr.cz.	
Legislativní rámec, dokumenty (krajské plány, strategie, web, odkazy)	a) Národní strategie bezpečnosti silničního provozu http://www.ibesip.cz/Narodni-strategie-BESIP b) Zákon o provozu na pozemních komunikacích a předpisy prováděcí a související s komentářem http://business.center.cz/business/pravo/zakony/silnicni-provoz/ c) Implementace dopravní výchovy do školního vzdělávacího programu http://www.dopravnialarm.cz/media/file/ss-implementace-dopravni-vychovy-do-vzdelavaciho-kurikula-strednich-skol.pdf	
Typ prevence specifická prevence × nespecifická prevence (všeobecná, indikovaná, selektivní), (kdy, pro koho, za jakých okolností). Nespec. prevence může u urč. RCH mít význam, zvláště v dětství.	a) nespecifická prevence Obecně můžeme říct, že v oblasti RCH v dopravním kontextu má nespecifická prevence poměrně zásadní význam. Jedná se zejména o volnočasové aktivity, které nenásilnou formou přispívají k formování vhodných dopravních postojů a návyků. Příkladem může být hra na autobus (dětí jezdí po hřišti na kole, mají zastávky atd. a pohybují se, jako by byly autobus). Vhodným prostředím může být prostředí školní družiny. Smyslem je obecně podpořit vhodné návyky a postoje. b) specifická prevence (i) všeobecná – jedná se o dopravní výchovu (jak teoretická část, tak praktický nácvik). Za velice vhodné považujeme zařazení dopravní výchovy od 1. ročníku ZŠ, a to minimálně v rozsahu 2× půl den za 1 školní pololetí. Nedílnou součástí	

	by měl být nácvik praktických dovedností. (ii) indikovaná a selektivní – jedná se zejména o oblast rizikových faktorů majících původ v osobnosti dítěte. Vhodné je použít některý ze screeningových nástrojů (např. Preventure, Unplugged) pro indikaci a další práci s rizikovou skupinou. Dalším způsobem pro indikaci cílové skupiny může být pozorování nebo orientační test v rámci dopravní výchovy. V rámci indikované nebo selektivní primární prevence se zaměřujeme na individuální práci dle rizikových faktorů osobnosti dítěte.
Doporučené postupy a metody z hlediska pedagoga (zjištění soc. klimatu ve třídě, sociometrie, interaktivní programy, rozvoj sociálních kompetencí – popis, včasná intervence, besedy aj. Efektivní postupy by měly být evaluovány, založeny na vědecky ověřených datech....) × Nevhodné postupy (multimediální akce a kampaně, sportovní akce jsou užitečné a podpůrné, ale nezařazují se do specifických programů, zastrasování aj.)	Vhodné postupy: <i>I) Dopravní výchova</i> a) dopravní besedy v prostředí školní třídy – může vést dopravní policista, dopravní psycholog, vyškolený pedagog, b) použití multimediálních pomůcek – ilustrace prostřednictvím audiozáznamu, PC her, přehrávání scének, různých ilustrovaných materiálů (např. pro výuku dopravního značení – více informací v odkazech na literaturu), c) praktický nácvik na dopravním hřišti, d) exkurze (pracoviště dopravní policie, dopravní podnik aj.). <i>II) Práce s rodinou</i> Formou poskytování informací na rodičovských schůzkách, případně individuální konzultace s rodiči. Za vhodné považujeme poskytnutí informačního materiálu rodičům (více viz odkazy na literaturu) podle způsobu dopravy jejich dítěte do školy. <i>III) Práce s osobností dítěte</i> Za vhodné považujeme indikaci prostřednictvím pozorování při dopravní výuce (případně na dopravním hřišti), nebo dle rizikových faktorů (uvedených výše) zjištěných při screeningu rizikového chování obecně. Ve výjimečných případech může jít také o informace od policie (přestupky nebo trestné činy). Za nevhodné postupy pro děti na ZŠ považujeme multimediální masové akce založené na prezentaci negativních dopadů (formou zastrasování) rizikového chování v dopravě (např. akce The Action).
Kdy, koho a v jakém případě vyrozumět – škála rizik ve vztahu k typům prevence, (rodiče, PPP, OSPOD). Vymezení, kdy už nejde o prevenci, ale represivní opatření – přestupek, trestný čin (informace – Policie ČR/OSPOD).	V oblasti RCH v kontextu dopravy téměř výlučně komunikujeme s rodiči dítěte a domlouváme případné akce orientované na zvýšení kompetencí dítěte v dopravním systému (ideálně dle informací od rodičů, v jakých dopravních situacích se jejich dítě pohybuje). Výjimečně kontaktujeme policii, a to zejména v případě, kdy jsme svědky aktivit dětí, které mohou vést k dopravním nehodám.
Možnosti a limity pedagoga (doporučení rozvoje duševního zdraví, prevence burnt out ...)	Pedagog, pokud má podezření, popř. zkušenost s výrazně rizikovým chováním žáka, mám možnost konzultovat nápadnosti v chování žáka s výchovným poradcem ve škole, popř. obrátit se na příslušnou pedagogicko - psychologickou poradnu s žádostí o konzultaci, popř. využít možnost supervize.

Odkazy, literatura

Aby tě auto nepřejelo: prevence dopravních úrazů na 1. stupni ZŠ

Zuzana Zvadová, Stanislav Janoušek

Praha: Státní zdravotní ústav, 2006

Bezpečná cesta do školy

Jitka Heinrichová

Brno: Centrum dopravního výzkumu, 2006

Dávej pozor na auta: dopravní výchova pro 1.- 2. třídu

přeložila Blanka Mizerová

Havlíčkův Brod: Fragment, 2004

Dávej pozor na přechodu: dopravní výchova pro 3.- 4. třídu

přeložila Blanka Mizerová

Havlíčkův Brod: Fragment, 2004

Děti v dopravním provozu, aneb O klukovi z počítače

Marie Adamovská; ilustrace Edita Plicková

Praha: Rotag, 2004

Dopravní výchova: pro 1. a 2. ročník základní školy

ilustrovala Lenka Frajerová

Praha: BESIP – Ministerstvo dopravy, 2006

Dopravní výchova. Díl 2, Cyklista: Pro 4. a 5. roč. zákl. školy

Josef Votruba; Ilustr. Michal Kocián

Praha: Fortuna, 1993

Dopravní výchova. Díl 1, Chodec

Josef Votruba

Praha: Fortuna, 1992

Dopravní výchova dětí a mládeže jako jeden z pilířů ochrany zdraví a prevence úrazů

Mojmír Stojan et al

Brno: MSD, 2008

Dopravní výchova pro učitele 1. stupně ZŠ

vedoucí autorského kolektivu Mojmír Stojan

Brno: Masarykova univerzita, 2007

Dopravní výchova v RVP pro 2. stupeň ZŠ. Část II.,

Mojmír Stojan et al

Brno: MSD, 2008

Dopravní výchova v RVP pro 2. stupeň ZŠ. Část I.,

Mojmír Stojan et al

Brno: MSD, 2008

Implementace dopravní výchovy do školního vzdělávacího programu

Brno: Pedagogická fakulta Masarykovy univerzity:

Centrum dopravního výzkumu: MS Press, 2006

Ostravská dopravní školička 2009 = Kid's road safety school of Ostrava 2009
 metodika Jarmila Chlopková; ilustrace Lenka Susekárová
 Ostrava: Repronis pro společnost
 Libor Václavík – Libros, 2009

Škola a zdraví 21: dopravní výchova v RVP pro 1. stupeň ZŠ
 Mojmír Stojan et al.
 Brno: MSD, 2008

Šupito: bezpečně v silničním provozu: pěšky, na kole nebo na kolečkových bruslích:
 dopravní výchova
 autor Dean Lowis; ilustrace Florian Schalinski
 Praha: Mutabene, 2009

Teorie dopravní výchovy
 Lucie Límová
 Praha: Karolinum, 2006

CO DĚLAT, KDYŽ - INTERVENCE PEDAGOGA

Rizikové chování ve školním prostředí - rámcový koncept

č. 3

Poruchy příjmu potravy (mentální anorexie, mentální bulimie)

Typ rizikového chování

Mentální anorexie a bulimie představují ve svých projevech mezní polohy jídelního chování od život ohrožujícího omezování příjmu potravy až po přejídání spojené se zvracením nebo jinou nevhodnou kompenzací energetického příjmu. Pro obě poruchy je příznačný nadměrný strach z tloušťky, nespokojenost s tělem a nadměrná snaha o dosažení štíhlosti a její udržení. Další psychické a zdravotní problémy většinou souvisí s mírou podvýživy a s intenzitou užívaných „metod“ na zhubnutí.

Mentální anorexie je porucha charakterizovaná zejména úmyslným snižováním tělesné hmotnosti. Základním kritériem anorexie je nízká tělesná hmotnost (alespoň o 15% nižší než odpovídá věku a výšce) a aktivní snaha hubnout nebo nepřibrat (nemocní někdy popírají snahu hubnout, ale mluví o zdravé výživě a životním stylu). Postupně si zvykají na snížený příjem energie, nadměrnou sebekontrolu v jídle a často i zvýšený energetický výdej, snadno se cítí přejedeni. Bývá rozlišován nebulimický (restriktivní) a bulimický (purgativní) typ mentální anorexie, kdy v jejím průběhu dochází k opakovaným epizodám přejídání nebo zvracení, užívání laxativ nebo diuretik.

Mentální bulimie je porucha charakterizovaná zejména opakujícími se záchvaty přejídání, spojenými s přehnanou kontrolou tělesné hmotnosti. Rozhodujícím kritériem přejídání je subjektivní pocit ztráty kontroly nad jídlem. Někdy je rozlišován purgativní (vyskytuje se zvracení, laxativa nebo diuretika) a nepurgativní (ke kontrole hmotnosti jsou využívány přísné diety, hladovky nebo intenzivní cvičení) typ bulimie.

Východiska	Poruchy příjmu potravy/dále PPP/ se často rozvíjejí pomalu a nenápadně, ztracené v nevhodných jídelních návycích vrstevníků a rodiny. Mentální anorexie začíná nejčastěji ve věku třinácti až osmnácti let, mentální bulimie obvykle mezi patnáctým až pětadvacátým rokem věku. PPP patří mezi nejčastější problémy dospívajících dívek a mladých žen (poměr ženy : muži bývá uváděn 8-15 : 1). Kolem 6% děvčat vykazuje koncem puberty některé anorektické příznaky. Výskyt anorexie je uváděn 0,3-0,8% rizikové populace (životní prevalence u žen až 4%), výskyt bulimie 1,5 - 4,5% rizikové populace. I když úspěšnost léčby poruch příjmu potravy je relativně vysoká, mohou mít tyto poruchy velmi závažné důsledky pro život nemocného. Mentální anorexie patří mezi nejletálnější duševní poruchy. Poruchy příjmu potravy mohou způsobovat řadu zdravotních komplikací, které souvisí především s váhovým úbytkem a nedostatečnou výživou nebo jsou důsledky zvracení, nadužívání projímadel nebo diuretik. K rozvoji mentální anorexie nebo bulimie dochází v případě, že více či méně disponovaný jedinec je vystaven vlivu faktorů, které mohou vést k držení diet a současně některým dalším vlivům, které jsou nebezpečné z hlediska rozvoje jiných duševních poruch. Disponovanost pro diety je spojena především s ženským pohlavím, předčasnou nebo opožděnou fyzickou zralostí, nevhodnou distribucí tělesného tuku, dietním a jídelním chováním referenčního prostředí, reálností nebezpečí nadváhy a některými zájmovými (sportovními) nebo profesními aktivitami. Intenzita, s jakou jsou dietní tendence prosazovány, souvisí s individuálními možnostmi nemocného, které definuje především jeho věk, osobnost a rodinné prostředí, a s jeho „potřebou“, kterou posilují jeho zájmy, sociální a osobní pozice a zkušenost. Další rizikové faktory posouvají hranice, až kam je nemocný ochoten jít nejenom v sebekontrolě a nevhodných jídelních návycích, ale i v emočních reakcích, postojích a chování včetně například krádeží nebo sebepoškozování. Na této rovině se začínají uplatňovat obecně rizikové faktory, jako je například alkoholismus nebo duševní choroba v rodině. Další vlivy se dostávají do hry až v průběhu rozvoje poruchy jako její vedlejší produkt (důsledky podvýživy, změněna kvality života a adaptace na problém) a posilují základní symptomatologii PPP. S vědomím nemoci a „nálepkováním“ („...jsem divná, trpím duševní poruchou...“) je někdy v průběhu rozvoje poruchy spojeno vědomí výjimečnosti nebo odlišnosti, které může léčbu komplikovat.	
Rizikové faktory	Doména	Protektivní faktory
Specifické: nevhodné jídelní a stravovací zvyklosti v rodině, diety, obezita v rodině, PPP v rodině, některé sporty a zájmy Obecné: Nedostatek rodič. kontroly, duševní poruchy, alkohol v rodině,	Rodina	Posílení monitoringu- podpory rodiny, edukace: změny stravovacích zvyklostí (vymezení přiměřené normy – snaha se vyhnout extrémům).

přílišné zaměření na sebekontrolu a výkon (nebo naopak absence sebekontroly), přílišný důraz na vzhled. Rodiče jako vzor řešení problémů.		
Prezentování nevhodných módních vzorů, diet, jednostranných řešení, nekritické zdůrazňování hédonistických hodnot (užít si“) na jedné straně a sebekontroly na druhé	Komunita	Prezentace diferencovaných, nevyhrocených vzorů, přiměřenost v prezentovaných postojích, diskuse k otázkám zdraví, životního stylu, hodnot....
Užívání diet, nevhodné stravovací a pohybové zvyklosti, skandalizace nadváhy, šikana kvůli nadváze a vzhledu	Vrstevníci	Bohatší, jinak zaměřené zájmy, oslabení soutěživosti, šikany pro vzhled, nadváhu. Edukace ve směru zdravé výživy, nebezpečí diet a některých „metod hubnutí“.
Úzkostnost, pedanterie u anorexie; impulzivita a nezdrženlivost u bulimie.	Osobnost	Vhodná relaxace, diferencovanost přiměřených zájmů a aktivit, přiměřená sebekontrola, psychoterapie
Nadváha, obezita, nadměrná sebekontrola, černobílý pohled na sebe a svět.	Jedinec	Úprava stravovacích a pohybových návyků, nebezpečí diet a jednostranné snahy redukovat hmotnost
Nízké sebevědomí, důraz na vnějškové hodnoty, orientace na jednoduché řešení, neschopnost akceptovat zpětnou vazbu, následky	Škola Rodina Komunita	Rozvoj individuálních možností, výchova k různorodosti, přiměřenosti, rozvoj obecné vzdělanosti Psychoterapie, rodinná terapie

Vzhledem k tomu, že jde o poruchy příznačné pro období dospívání, zasahují tyto problémy do formování osobnosti nemocného a ovlivňují jeho pracovní a sociální dovednosti. S rozvojem PPP přibývá závažnějších psychických i zdravotních problémů. Závažná patologie pak „zakrývá“ často srozumitelné počátky rozvoje problému. Dlouhodobý průběh onemocnění posiluje závislost nemocného na okolí, které na jeho problémy reaguje zvýšenou úzkostí a obavami. Nemocní si mohou zvyknout na roli nemohoucího jedince. Naučí se vyžadovat podporu a ohledy okolí, vyžadovat ústupky a ochranu před následky svého chování. **Vývoj poruchy může souviset také se skrytou patologií rodiny, proto součástí léčebné péče je i psychoterapeutická pomoc.**

Sít' partnerů, spolupráce v komunitě, kraji (vydefinování s kým je možno spolupracovat, na koho se obrátit a kdy, odkazy na kvalitní web info i zahraniční apod)	Jednotka specializované péče pro PPP PK VFN (Ke Karlovu 11, Praha 2, 224965353) - Každou 3. středu v měsíci v 14,30 Klub pro rodiče a blízké osoby (i učitelé, spolužáci) pacientů s PPP Dětská psychiatrická klinika (V úvalu 84/1, 15000 Praha 5, tel: 224 433 400) Anabell – občanské sdružení (posta@anabell.cz) Krizové centrum RIAPS (Chelčického 39, Praha 3, 222 58 06 97) Linky důvěry Sít' organizace STOB (redukce nadváhy – programy pro rodiny) Fórum zdravé výživy: www.fzv.cz
Legislativní rámec, dokumenty, (krajské plány, strategie, web. odkazy)	Programy zaměřené na zdravou výživu, péči o duševní zdraví mládeže a zdravý životní styl, bezpečnou a udržitelnou redukci nadváhy Některé publikace (svěpomocné manuály o PPP) – nevhodné jsou příběhy nemocných. Web. odkazy: www.idealni.cz , www.doktorka.cz , www.lekarna.cz , www.anabell.cz ,

	www.stop-ppp.estranky.cz , www.boulimie-anorexie.ch
Typ prevence specifická prevence x nespecifická prevence	Všeobecná prevence: výchova k přiměřenosti a umírněnosti v postojích, důraz na nebezpečí jednostranných nebo extrémních postojů ve výživě, životním stylu, ve sportu. Dobrá školní jídelna, naopak omezení automatů na sladkosti, slazené nápoje ve školách. Specifická: nebezpečí a neúčinnost redukčních diet, obecné informace o PPP (zejména pro rodiče)
Doporučené postupy a metody z hlediska pedagoga X Nevhodné postupy	Vhodná je včasná intervence u rizikových jedinců (rychle zhubnul, zvrací s jakoukoli argumentací...), interaktivní programy, rozvoj všeobecných aktivit, zájmů. U běžné populace spíše se zaměřit na předcházení nevhodných redukčních diet a prostředků na zhubnutí (důraz ne na nebezpečnost, ale na neúčinnost). Předcházet šikaně pro vzhled, oblečení, tělesný výkon, to, co jí nebo pije. Rozšířit nabídku vhodných, konkrétních materiálů (svépomocné příručky jak zvládat anorexii, bulimii) pro nemocné a jejich rodin. příslušníky. Neúčinná je mechanická prezentace informací o PPP a o protagonistech světa dospívajících, kteří trpí PPP (jen vede k nápodobě). Důležité je nezdůrazňovat některé informace, které by mohly vzbudit zájem o amfetaminy, prostředky na hubnutí, kouření... jen pro jejich vliv na redukci těl. hmotnosti.
Kdy, koho a v jakém případě vyrozumět – škála rizika ve vztahu k typům prevence.	Pediatra, rodiče vždy, když dítě výrazněji zhubne, opakovaně bylo přistiženo, že zvrací (stačí informace od vrstevníků), sebepoškozuje se. Rodiče, i když dítě nechodí do školní jídelny.
Možnosti a limity pedagoga (doporučení rozvoje duševního zdraví, prevence burnt out ...)	Učitel není terapeut, zprostředkuje ale dítěti a rodině zpětnou vazbu o některých jídelních zvyklostech dítěte, může pomoci předcházet šikaně pro fyzický vzhled a výkon (zejména učitelé tělocviku), doporučit popř. zprostředkovat kontakt s psychologem nebo lékařem. Opatrně se pouštět do oblasti „zdravé výživy“ a redukce hmotnosti (doporučení mohou být jednostranně, přehnaně interpretována).
Odkazy, literatura	Webové odkazy viz výše. Krch F.D.: Mentální anorexie, Portál 2010; Krch F.D.: Mentální bulimie- jak bojovat s přejídáním, Grada 2008 Papežová H.a kol. Spektrum poruch příjmu potravy.Grada.2010.

CO DĚLAT, KDYŽ- INTERVENCE PEDAGOGA**Rizikové chování ve školním prostředí - rámcový koncept**

č. 4

Alkohol u dětí školního věku

Typ rizikového chování	Alkohol je v Evropě nejrozšířenější návykovou látkou. Rozšířenost pití alkoholu má hluboké společenské a kulturní kořeny. Alkohol je legální drogou, přičemž její dostupnost je v různých zemích upravena odlišně. V České republice je podle zákona možné podávat a prodávat alkohol zletilým osobám, tj. od 18 let věku. Alkohol je návyková látka, která má velmi komplexní účinky na lidský organizmus, které se rozhodně neomezují jen na ovlivnění psychiky nebo chování. Účinky alkoholu na CNS jsou známy, týkají se mozkové kůry (ovlivnění poznávacích schopností, zejména přijímání, uchování a vybavování, resp. využívání informací), mozečku (alkohol ovlivňuje motoriku), hipokampu (alkohol snižuje schopnost zapamatovat si nové informace), mozkového kmene (alkohol zde může ovlivnit řízení dýchání a krevního oběhu). Alkohol také silně působí na mozkový okruh odměny (reward pathway), vyvolává pocity uspokojení, které pak vedou k tendenci opakovat konzumní chování. Postupně se pak v některých případech může rozvinout závislost na alkoholu, která je závažnou psychiatrickou poruchou. Pokud jde o srdce a oběhový systém, alkohol zvyšuje krevní tlak a vede k hypertenzi, dále může vést k poškození srdeční tkáně a vyvolávat poruchy srdečního rytmu. Játra jsou nejdůležitějším orgánem látkové výměny a současně orgánem, kde dochází k odbourávání alkoholu prostřednictvím enzymu alkoholdehydrogenáza. Pravidelný nadměrný příjem alkoholu vede k vážnému poškození jaterních funkcí a později k rakovině. Nadměrný příjem alkoholu vede často k onemocněním různých orgánů trávicího systému (hltn, jícen, žaludek, střeva, konečník). Velmi složité jsou interakce mezi alkoholem a hormony, obecně lze říct, že alkohol poškozuje jak tkáně, které hormony produkují, tak tkáně, které na hormony reagují. Výsledkem je zpravidla dysregulace často i více funkčních okruhů. Alkohol také narušuje spánek a snižuje tak schopnost regenerace organismu. Účinky alkoholu závisí na dávce. Je proto dobré si uvědomovat obsah alkoholu v jednotlivých druzích alkoholických nápojů. Prakticky polovina veškerého alkoholu v ČR se vypije v pivu. Pivo má nejčastěji 4 až 5 objemových procent alkoholu, tj. v jednom půllitru piva je přibližně 20 ml čistého lihu (tj. přibližně 16 gramů etanolu). Víno má nejčastěji koncentraci 11 až 13 %, destiláty 35 až 40 procent. Světová zdravotnická organizace udává jako zdravotně bezpečné denní dávky 16 gramů alkoholu pro ženy a 24 gramů pro muže (rozumí se zdravé a dospělé osoby). Děti a dospívající by alkohol neměli přijímat vůbec, protože by mohl ohrozit
-------------------------------	--

	jejich zdravý vývoj. Poruchy vyvolané alkoholem se nověji dělí na: 1) rizikové pití (hazardous use), kdy zdraví jedince je již alkoholem ohroženo, avšak symptomy poškození nejsou ještě patrné (jedinec si žádné poškození neuvědomuje); 2) škodlivé pití (harmful use), kdy jsou poškození zdraví příp. sociálního fungování již zjevná a jedincem uvědomovaná; 3) závislost na alkoholu, což je již závažná psychiatrická porucha se specifickými příznaky (diagnózu určuje odborný lékař a závislý jedinec se zpravidla musí podrobit specializované léčbě). Při práci s mládeží je velmi důležité klást důraz na informaci, že vznik závislosti není jediným rizikem pití alkoholu. Naprostá většina zdravotních škod i ekonomických ztrát pramení z nadměrného pití nebo pití při nevhodné příležitosti (úrazy, dopravní nehody, intoxikace apod.).
Východiska	Pití alkoholických nápojů českými dětmi a dospívajícími Poznatky o spotřebě alkoholu u dětí a dospívajících vycházejí ze dvou rozsáhlých mezinárodních studií, jich se Česká republika účastní již od roku 1994, resp. 1995. Jde o studie Světové zdravotnické organizace HBSC (Health Behaviour in School-aged Children, v češtině známá jako studie Mládež a zdraví) a studie ESPAD (European School Project on Alcohol and other Drugs – Evropská školní studie o alkoholu a jiných drogách). Datová báze každé studie čítá vždy několik tisíc jedinců a vzorek je reprezentativní pro ČR. O metodologii studií podrobněji v Currie et al, 2007 a Hibell et al., 2009). Pití alkoholu u českých dětí školního věku (studie HBSC) Většina dětí školního věku udává první zkušenosti s alkoholem ve věku mezi 11 a ž 13 roky. Často jde o zkušenosti, které se váží k nějakým rodinným událostem nebo oslavám, kdy je dětem dovoleno ochutnat nebo pít malé množství alkoholu. V tomto věku jde tedy většinou o výjimečné pití. Poznatky studie HBSC naznačují, že ve skupině 11 letých dětí udává pravidelné pití alkoholu (alespoň jednou týdně) asi 9 % chlapců a 4 % dívek. Prevalence pravidelného pití alkoholu pak narůstá s věkem, a ve věku 15 let pije pivo pravidelně jedna třetina chlapců a jedna pětina děvčat (viz Tabulka 1). Pivo je mezi dětmi školního věku nejčastěji konzumovaným druhem alkoholu, následuje víno, které pravidelně pije asi 10 % dětí, pití destilátů udává 10 % chlapců a necelých 7 % děvčat. Pokud jde o pravidelné pití alkoholu, nebyly zaznamenány velké změny při dvou posledních výzkumech (2002 a 2006). Rizikové formy pití alkoholu jako je pití nadměrných dávek alkoholu při jedné konzumní příležitosti nebo opilost se častěji objevují až ve věku 15 let. U chlapců jsou zde jen menší změny mezi lety 1998 až 2006, avšak u děvčat výskyt rizikových forem pití zřetelně narůstal. Opakovanou opilost udávalo v roce 2006 30 % patnáctiletých dívek, čímž se velmi přiblížily hodnotě, kterou udávali stejně staří chlapci (37 %).

	Výsledky studie HBSC naznačily také velmi těsnou souvislost mezi pitím alkoholu a jinými formami užívání návykových látek. Mezi nekuřáky je výskyt rizikového pití i kouření marihuany výrazně nižší než mezi denními kuřáky. Tyto poznatky naznačují, že vlivy rodiny, vrstevníků a blízkého sociálního prostředí významně ovlivňují chování dětí školního věku.	
Rizikové faktory	Doména	Protektivní faktory
Genetické (závislost na alkoholu u rodičů zvyšuje pravděpodobnost výskytu poruchy u potomků)	Rodina	Práce s rodinou, s rodinným systémem, podpora rodiny
Specifické: nevhodné konzumní zvyklosti rodičů, špatný rodičovský model. Obecné: Nedostatek rodič. kontroly, duševní poruchy v rodině, konfliktní partnerské vztahy mezi rodiči, stress, nevhodné výchovný styl, málo času na dítě, inadequate komunikace.	Rodina	Dobré rodinné vztahy, jasná pravidla chování, která jsou sdílena a dodržována, pozitivní rodičovský model pokud jde o vztah k alkoholu, dostatek času, který rodiče věnují potřebám dítěte a komunikaci s ním.
„Prokonzumní“ orientace komunity (alkohol je považován za žádoucí součást zábavy). Nevhodné vzory (zpěváci, hudební skupiny sportovci apod. reprezentující hodnotovou orientaci s vysokým oceněním excesivního užívání alkoholu nebo drog).	Komunita	Pozitivní vzory v komunitě, které prezentují úspěch ve sportu, umění, práci a životě bez asociace s alkoholem nebo jinými návykovými látkami.
Silná pouta na nevhodnou vrstevnickou skupinu (kouření a užívání alkoholu ve skupině).	Vrstevníci	Dobrá vrstevnická skupina s přiměřenými zájmy a aktivitami (vhodné jsou i vrstevnické vazby v rámci organizované skupiny jako např. Junák nebo jiné zájmové organizace).
Impulzivita, ADHD, poruchy chování.	Osobnost	Normální osobnost, schopnost sebekontroly.
Nízké sebehodnocení, velká potřeba ocenění ze strany referenční vrstevnické skupiny.	Jedinec	Dobré sebehodnocení, samostatnost, odolnost vůči skupinovému tlaku. Cílená intervence /popř. psychoterapie/
Příliš kompetitivní školní prostředí, které se nevěnuje mezilidským vztahům a opomíjí zdravý životní styl.	Škola	Škola s důrazem na rozvoj vědomostí i sociálních dovedností, podněcující kooperaci a zdravý životní styl.
K prvním zkušenostem s alkoholem dochází nejčastěji ve věku 11 až 13 let. Výzkumné práce dokládají, že raný začátek pravidelného pití je silným prediktorem pozdějších problémů. Nelze opomíjet skutečnost, že alkohol je spojován mezi mladými lidmi s řadou nejrůznějších očekávání a zejména při pití ve skupině je vnímán jako faktor skupinové koheze. Účinek alkoholu na psychiku a sociální funkce alkoholu pak mohou již u dětí školního věku vést k aktivnímu vyhledávání příležitostí spojených s konzumem alkoholu. Často jde o okamžik, kdy se (zatím sice nepozorovaně) začíná problém s alkoholem formovat. V podmínkách základní školy není velký prostor na aktivní		

intervenci ze strany pedagoga, a ani není možné zásadní intervenci od učitele očekávat. Nicméně rozpoznat problém je možné a jednat v takovém případě s rodiči, školním psychologem nebo poradnou je nutné.	
Sít' partnerů, spolupráce v komunitě, kraji (vydefinování, s kým je možno spolupracovat, na koho se obrátit a kdy, odkazy na kvalitní web info i zahraniční apod.)	V každém případě je nutná spolupráce s rodiči. Pokud jsou rodiče bez zájmu, je možné se obracet na ped.-psych. poradnu, specializované pracoviště zabývající se prevencí (v Praze např. Prev-centrum nebo Sananim). Pokud škola nemá na žádné specializované zařízení kontakt, může se obrátit na krajského protidrogového koordinátora, který má přehled o specializovaných pracovištích v kraji.
Legislativní rámec, dokumenty, (krajské plány, strategie, web. odkazy)	Základní informace týkající se alkoholu a drog včetně aktuální legislativní úpravy je možné získat na stránkách Národního monitorovacího střediska pro drogy a drogové závislosti www.drogy-info.cz . Dobré www stránky mají také velké NNO, které se zabývají problematikou závislostí, nadregionální působnost mají Sananim o.s. (www.sananim.cz) a Podané ruce o.s. (www.podaneruce.cz). V dané oblasti po léta úspěšně působí pražské Prev-centrum (www.prevcentrum.cz). Užitečný zdroj kvalifikovaných informací jsou webové stránky primáře Karla Nešpora (www.drnespor.eu). Na těchto stránkách je možné nalézt a volně stáhnout materiály o závislostech, svépomocné manuály i metodické příručky vhodné pro využití ve škole.
Typ prevence specifická prevence x nespecifická prevence	Všeobecná prevence: formování vhodných postojů k návykovým látkám v rámci výchovy ke zdraví. Přiměřeně věku by měli mít žáci informace o alkoholu, jeho povaze, účincích a rizicích. Specifická: realizuje se většinou jako prevence zaměřená na zneužívání návykových látek, kde by vedle ilegálních drog měly být zastoupeny i legální návykové látky (alkohol a tabák).
Doporučené postupy a metody z hlediska pedagoga X Nevhodné postupy	Osvědčuje se věcnost, a to jak při předávání informací o návykových látkách, tak při řešení případných problémů. Z interakce s pedagogem mají žáci vycítit zájem o jejich zdraví a prospěch. Totéž platí pro jednání s rodiči. Při sdělování informací o návykových látkách není nutné, aby se pedagog stavěl do role experta, je však žádoucí, aby informace, které šíří, byly ověřené, věcné a odpovídaly stavu poznání o tématu. Prezentování příkrých hodnotících soudů bývá málo efektivní a někdy dokonce kontraproduktivní. (Žáci sdělení nepřijmou pro formu jeho podání). Sdělení formulovaná hodnotícím tónem (např. „Je špatné, když děti pijí alkohol.“ nebo „Kouření je špatné, protože způsobuje rakovinu plic“) jsou méně účinná než sdělení, která jsou suchým konstatováním faktu (např. „Alkohol působí na vyvíjející se nervovou soustavu a může ohrozit zdravý vývoj psychiky. Lékaři i společnost chtějí chránit zdraví mladých lidí, proto ze zákona není dovoleno alkohol podávat nezletilým.“).
Kdy, koho a v jakém případě vyrozumět – škála rizika ve vztahu k typům prevence.	Informovat rodiče je nutné v případě, že dítě má závažnější problém s návykovými látkami. Vždy je vhodné informovat dětského lékaře. Pokud je nutná intervence a není dobrá spolupráce s rodiči, obraťte se na specializovaná zařízení. V případě, kdy spolupráce s rodiči není efektivní a dítě je ohroženo, má škola povinnost obrátit se na OSPOD s upozorněním na možné ohrožení výchovy dítěte (ustanovení § 201 zákona č. 40/2009 Sb.). Škola má povinnost oznamovat (dle § 10 zákona č. 359/1999 Sb. o sociálně-právní ochraně dětí a mládeže) OSPOD, že jde o děti, které jsou ohroženy a jsou uvedeny v § 6 tohoto zákona. Pokud rodiče se školou nespolupracují a dítě je ohroženo na výchově, mohlo by jejich nespolupracování zakládat také podezření ze spáchání trestného činu Ohrožování výchovy dítěte dle ustanovení § 201 trestního zákoníku č. 40/2009 Sb. – tím, že závažně porušuje svou povinnost o dítě pečovat nebo porušuje jinou důležitou

	povinnost vyplývající z rodičovské zodpovědnosti, tento trestný čin lze spáchat i z nedbalosti.
Možnosti a limity pedagoga (doporučení rozvoje duševního zdraví, prevence burn out ...)	Učitel v mnoha případech může odhalit problém v jeho počátcích a mnohdy stačí rozumné usměrnění dítěte, které je pak schopné korigovat své chování. V případech kdy je problém závažnější, měl by učitel pomáhat při zajištění vhodné odborné péče. Učitel není specialista na řešení problémů se závislostí, nemá také nést odpovědnost za řešení problémů, které přesahují jeho kompetence a poslání.
Odkazy, literatura	Webové odkazy viz výše. Jako vhodnou literaturu lze použít Nešpor K., Csémy L. Alkohol drogy a vaše děti (volně ke stažení na www.drnespor.eu). Stejně dobře je možné použít i jiné zdroje informací (viz internetové adresy uvedené výše.
CO DĚLAT, KDYŽ- INTERVENCE PEDAGOGA Rizikové chování ve školním prostředí - rámcový koncept č. 5 <i>Syndrom týraného dítěte – CAN</i>	
Typ rizikového chování	Syndrom týraného, zneužívaného a zanedbávaného dítěte (CAN - Child Abuse and Neglect). Jde o jakoukoliv formu týrání, zneužívání a zanedbávání dětí, která je pro naši společnost nepřijatelná. Statistiky uvádějí, že CAN v ČR trpí v současné době 1 – 2 procenta dětské populace, což představuje 20 – 40 tisíc dětí. Dítě nejčastěji poškozuje jeho rodiče a další členové rodiny, pokud jsou k dítěti necitliví a bezohlední a pokud je podřizují nebo využívají k uspokojení vlastních potřeb. Takové chování můžeme chápat jako zneužití fyzické síly nebo psychické nadřazenosti a moci dospělého nad podřízeným a závislým dítětem.
Východiska	Změny v chování dítěte ➤ celková stísněnost a nezáměr o dění kolem ➤ zvýšená opatrnost v kontaktu s dospělými ➤ úzkost a vyděšené reakce v přítomnosti konkrétních dospělých osob nebo v situaci, kdy je dítě s dospělým samo ➤ vyhýbání se školním a mimoškolním aktivitám ➤ nápadně lhostejné postoje, výroky typu „mně je to jedno“ ➤ agresivní napadání a šikanování vrstevníků ➤ zvýšená citová dráždivost a agresivní projevy na sebemenší podněty ➤ potíže se soustředěním a zhoršení prospěchu ve škole ➤ váhání s odchodem domů po vyučování ➤ neomluvené absence ve škole ➤ odmítání jídla nebo přejídání ➤ sebepoškozování ➤ útky z domova Známky na těle dítěte ➤ opakovaná zranění včetně zlomenin ➤ modřiny ➤ řezné rány

	➤ otoky částí těla, například rtů, tváří, zápěstí ➤ stopy po svazování ➤ otisky různých předmětů na těle ➤ natrhnutí ucha ➤ otisky dlaně a prstů ➤ stopy po opaření nebo popálení cigaretou FYZICKÉ (TĚLESNÉ) TÝRÁNÍ a jeho rozpoznání: a) aktivní (bití a jiné agresivní formy napadání dítěte) b) pasivní <i>Některé známky zanedbávání:</i> • trvalý hlad • podvýživa • chudá slovní zásoba • špatná hygiena • zkažené zuby a časté záněty dásní • dítě není očkované proti nemocím • nevhodné oblečení vzhledem k počasí • nedostatek dohledu – dítě je večer doma samo, venku pobývá dlouho do tmy a bez dozoru apod. • vyčerpanost, přepracovanost • s dítětem se nikdo neučí, nezajímá se o jeho školní povinnosti • vyhození z domova <i>Některé projevy zanedbávaného dítěte:</i> • má chudé nebo velmi špatné vztahy s rodiči • touží po citu a pozornosti jakéhokoliv dospělého (nedělá rozdíly mezi blízkými a cizími lidmi, vrhá se k cizím dospělým, odešlo by s nimi) • je neobvykle unavené až apatické, někdy naopak nezvládnutelné • všechno jí hltavě a hladově • chodí za školu nebo do ní chodí pozdě • má potíže s učením • zdráhá se odcházet domů • houpá se, cucá věci nebo prsty, kýve hlavou • žebra o jídlo, peníze nebo jiné věci
<i>U každého podezření o výskytu daného jevu musí být vždy informován ředitel školy/šk. zařízení.</i>	
kdo řeší + s kým spolupracuje	školní metodik prevence s výchovným poradcem, školním psychologem, třídním učitelem, se školským poradenským zařízením, pediatrem, orgánem sociálně právní ochrany dítěte
Legislativní rámec	Zákon č. 40/2009 Sb., Trestní zákoník v paragrafech 364 až 368 stanovuje povinnosti, které má každá fyzická osoba v případě podněcování, schvalování, nadřizování, nepřekážení a neoznámení trestného činu. Paragrafy se vztahují na celou škálu trestných činů, oblast násilných činů páchaných na dětech a na týrání dítěte nevyjímaje. Zákon č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí chrání učitele při jeho postupu na ochranu práv dítěte. Je zde přímo vyzýván k tomu, aby v případě podezření na týrání žáka kontaktoval odborníky. Učitelé by se

	tedy neměli obávat, že udělají kroky, které budou mimo jejich kompetenci. To, aby se pokusili týranému dítěti co nejúčinněji pomoci, se tak stává nejen součástí zákonné povinnosti, ale i jejich profesionality. Tento zákon navíc výslovně určuje jako povinnost různým institucím, mimo jiné i škole a školskému zařízení, nahlásit případ ohrožení zdraví nebo života dítěte, a to i tehdy, když se objeví pouze podezření na trestný čin. (U fyzických osob je tento postup formulován jako právo, nikoliv jako povinnost.) Zatímco tedy u trestního zákona je potřeba vycházet z hodnověrného, tedy doloženého předpokladu, v případě zákona 359 stačí mít jen podezření. <i>Mám to oznámit rodičům, když je zneužívatelem někdo z rodiny?</i> Je třeba postupovat v souladu s pokyny orgánů činných v trestním řízení a těmito pokyny se řídit.
Jak postupovat	Učitel může žákovi zachránit i život Školy a školská zařízení jsou spolu se zdravotnickými zařízeními těmi subjekty, které případy týrání, zneužívání či zanedbávání dítěte oznamují příslušným úřadům nejčastěji. Pedagogové jsou navíc od lékařů ještě v užším průběžném kontaktu s dětmi. Učitelé jsou hned po rodičích dítěti nejbližší. A pokud pedagog vyučuje dítě, které je pravděpodobně týráno, může sehrát klíčovou roli při zamezení dalšímu týrání – může mu pomoci zbavit ho dalšího fyzického nebo psychického týrání a může mu dokonce někdy zachránit i život. Náhlé změny jako alarm Prvním, co musí učitel udělat, aby mohl týranému dítěti pomoci, je vůbec všimnout si a odhalit to, že dítě nese nějaké stopy týrání. Jde jednak o změny chování žáka, jednak o fyzické známky vypovídající o násilném zacházení s dítětem. Jedním z nejčastějších signálů ukazujících na možné týrání doma je náhlé podstatné zhoršení prospěchu žáka. Dítěti začne být úplně jedno, zda dostane dobrou, nebo špatnou známku. Z veselého dítěte se často stane úzkostný žák, který je neprůbojný. Může mít zároveň nejednotnější problémy ve vztazích se spolužáky – dítě, které bylo dříve kamarádké, se začne najednou ostatních stranit, nebo se může naopak začít chovat vůči nim agresivně. U žáka se mohou projevit také nejednotnější poruchy v pravidelných návycích – spaní (do školy chodí pozdě) nebo stravování (při obědě opakovaně nedojídá) . Pokud jde o tělesné známky, zvláště učitel tělocviku má jedinečnou možnost všimnout si různých modřin, odřenin či nezvyklé únavy či apatie žáka. Zvláštní kategorií jsou méně viditelné, a zároveň o to citlivější signály, které nicméně učitel může zaregistrovat. Jejich skutečná diagnostika je však již věcí odborníka. Jde například o potíže při sezení v lavici, které

	mohou ukazovat na poruchy zažívání nebo třeba na krev v moči . Rozhovor s žákem je klíčový Když učitel po zpozorování neklamných známek vzbuzujících podezření na syndrom týraného dítěte dojde k závěru, že dítěti je potřeba pomoci, měl by se vždy nejdříve pokusit navázat s žákem osobní kontakt. Nejlepší je, když se ho někde v soukromí dotáže na to, proč má například na těle modřiny nebo třeba proč v posledním době odchází ze školy jako poslední, zatímco dříve byl naopak mezi prvními, kdo pospíchali domů. Situaci prvního kontaktu mezi učitelem a žákem samozřejmě vždy zjednodušuje to, pokud vztahy mezi nimi nejsou jen striktně formální. Takovouto atmosféru lze ještě umocnit tím, že učitel nabídne žákovi nějaké pohoštění, uvaří čaj a rozhovor vede nejdříve zeširoka – nedoporučuje se při takovémto osobním rozhovoru věnovat se problému okamžitě. Předpokládá se, že rozhovor povede většinou třídní učitel. Nic by však nemělo bránit tomu, aby ho vedl i jiný učitel, který má z nějakých důvodů s dětmi méně formální vztahy, třeba tělocvikář nebo učitel předmětu, jenž má žák obzvlášť rád a je tedy pravděpodobné, že dobře vychází i s tím, kdo ho vyučuje. Když je dítě nedůvěřivé Je prakticky nemožné stanovit přesnou hranici toho, kdy by měl učitel již ustoupit z role prvního kontaktu ve věci týraného dítěte a o problému informovat další instituce. Každý případ je individuální. Především v situaci, kdy se učiteli nedaří navázat komunikaci s žákem, je dobré obrátit se na pedagogicko-psychologickou poradnu. Jednou z možností je, že učitel žákovi, který se nechce se svým problémem svěřit, doporučí, aby se obrátil na Linku bezpečí. Dítě si může o svém problému po telefonu popovídat anonymně a záleží jen na něm, zda se během rozhovoru stane důvěřivějším a sdělí na sebe kontakt. A pokud se ani odborníkovi na pomyslném druhém konci telefonního drátu nepodaří dítě přimět k identifikaci, snaží se ho ještě přesvědčit, aby se obrátilo na kohokoliv, komu důvěřuje. Neměli bychom také zapomínat na ostatní žáky, mezi nimiž se týrané dítě ve škole pohybuje. Učitel by se proto měl také obrátit na jeho spolužáky nebo sourozence a zeptat se jich, zda o příčině jeho problémů nevědí něco bližšího. Vystoupení týraného dítěte z anonymity je to nejtěžší, co po něm můžeme chtít. Nepochybně to souvisí s faktem, že má totiž mluvit o tom, jak mu ubližují jeho nejbližší. Rodič může situaci ujasnit Přestože je to právě rodič, nebo jiný zákonný zástupce, kdo je pravděpodobným původcem týrání, neznamená to, že by ho měla škola z celého procesu pomoci žákovi automaticky vyšachovat. Pokud si učitel pozve do školy zákonné zástupce žáka, neočekává se, že by na ně měl hned udeřit s tím, aby mu vysvětlili, kdo u nich doma týrá jejich dítě.
--	--

	Učitel by měl v první fázi po rodiči chtít, aby pouze okomentoval to, jak si vysvětluje problémy, které učitel u dítěte vyzoroval. Může tak i zjistit, že skutečnou příčinou žákovy neobvyklého chování je něco jiného než domácí týrání. Anebo může být zájem školy o osud žáka pro zákonného zástupce dostatečnou výstrahou k tomu, aby si uvědomil, že další ubližování dítěti bude mít pro něj vážné následky. Navíc učitel může z chování rodiče nepřímo poznat, zda v rodině k týrání nedochází. Rozumný rodič, nebo zákonný zástupce, který svěřenému dítěti nijak neubližuje, by měl naopak uvítat zájem školy, která se ho snaží upozornit na to, že jejich dítě má nějaký problém a je i ochotna mu při jeho řešení pomoci. Pokud učitel od rodičů nic nezjistí, a dítě se chová i nadále nezvykle, jde o další důvod k zapojení odborníka. Učitel se podle prvotních známek ukazujících na týrání může někdy nejdříve jen dohadovat, zda jde o situaci, kdy mu ubližují jeho blízcí, anebo se jedná o školní šikanu. Proto i rozhovor s rodiči může pedagogovi pomoci vyloučit jednu z těchto dvou možností. Nakonec přímý kontakt učitele se zákonnými zástupci dítěte je také určitým, ale samozřejmě jen nepřímým indikátorem možného týrání – pedagog se na vlastní oči může přesvědčit z jakého sociálního prostředí dítě pochází. Může pro něj jít o překvapení tím spíše, když rodiče jinak se školou nekomunikují, nechodí na třídní schůzky. Na řadě je odborník Je právem každého pedagoga, aby sám zvolil postup, který považuje v daném případě za nejlepší. Tehdy, když dítě samo přizná, že je týráno, nebo když si učitel jinak potvrdí, že bylo nějak fyzicky nebo psychicky poškozeno, měl by kontaktovat odborníky. Při zjištění nějaké zdravotní újmy se však nedoporučuje kontaktovat jen lékaře. Pediatr si totiž přeje, aby dítě přišlo v doprovodu rodiče. Také do pedagogicko-psychologické poradny by mělo dítě jít spolu se zákonným zástupcem. Pokud se však škole podaří domluvit se s poradnou na kontaktu bez účasti rodičů, je považováno toto porušení pravidel za přijatelné. Prioritou je pomoci dítěti za každou cenu. • V případě, že má učitel podezření na týrání žáka, situace se nezlepšuje a komunikace s rodiči také k ničemu nevede, je nezbytné kontaktovat především OSPOD, a to podle spádové oblasti, kam škola v dané obci přináleží, tedy podle obcí s rozšířenou působností. Na těchto úřadech je veden registr problémových rodin a je tedy možné, že po avízu školy budou sociální pracovníci hned vědět, jaké problémy jsou s danou rodinou spojeny. Pozor na skutečnost o neoznámení trestného činu a nepřekažení trestného činu - týrání svěřené osoby dle ustanovení § 198 trestního zákoníku spadá
--	--

	mezi trestné činy vyjmenované jak v nepřekažení trestného činu (§ 367 TZ) tak v neoznámení trestného činu (§368 TZ). Tím, že nekontaktujeme-li orgány činné v trestním řízení, v případě, že už jsme se hodnověrným způsobem dozvěděli o týrání svěřené osoby, můžeme být sami pachatelé trestných činů nepřekažení tr. činu a neoznámení tr.činu. Základní informace – tabu zóny Záleží opět na dané škole a učiteli, jakým způsobem zařadí do výuky problematiku nebezpečí týrání dítěte. Informace o tom, že nikdo nesmí dítěti ubližovat, jsou součástí dětských práv, se kterými by školy měly žáky seznámit. Téma týrání dítěte, zvláště pohlavního zneužívání, může škola zařadit i do sexuální výchovy a pozvat si příslušného odborníka. V každém případě by se nějakou formou děti měly v průběhu školní docházky dozvídat, kde jsou hranice, za které by neměl ani rodič vkročit, a co dělat, pokud se dítě setká s prvními projevy týrání, zneužívání či zanedbávání. Každé dítě by se mělo co nejdříve seznámit jednak s tím, co představují takzvané tabu zóny na jeho těle, jednak by mělo vědět, na koho se obrátit a kam zavolat, pokud mu někdo začne ubližovat nebo i když má jen pochybnosti o správnosti chování svých blízkých k vlastní osobě. Jak řešit sexuální zneužívání Sexuální zneužívání – je každé nepřiměřené vystavení dítěte sexuálnímu činu nebo chování, které vede k uspokojování potřeb zneuživatelé. Pohlavní zneužívání je závažným trestným činem proti lidské důstojnosti, na který se vztahuje povinnost přerušit jej (v souladu s trestním zákoníkem). Přerušit znamená, že zabráníte páčání nebo dokončení takového jednání (oznámí orgánům činným v trestním řízení). <i>Dítě se mi svěří osobně</i> 1. uvědomit si, že jde o velmi citlivou záležitost 2. seznámit s tím co nejúžší okruh dalších osob 3. pokud se zneužívání dopouští rodič, není žádoucí informovat ho o tom, že se vám dítě svěřilo 4. komunikovat s dítětem – podrobnější vyšetřování nechat na psychologovi a policii 5. vhodně dítěti sdělit, že skutečnost musíte ohlásit na policii 6. ohlásit na policii 7. ocenit dítě, že za vámi přišlo a ujistit ho, že pro ně uděláte všechno, co je ve vašich silách 8. jestliže dítě nechce, abyste věc ohlásili, situaci konzultujte s odborníkem, ale od oznámení události vás to nesmí odradit Dozvíím se – oznámím řediteli – kontaktujeme policii a orgán sociálně-právní ochrany dětí. <i>Zjistím to z nějaké školní ankety nebo otazníku</i>
--	--

	Dítě se vyjadřuje někdy v náznacích a nejasně, proto je velmi důležité porozumět tomu, co vám vlastně říká. V každém případě s ním navažte o přestávce nebo po vyučování rozhovor, ale tak, abyste nebudili nežádoucí pozornost. Jestliže vám dítě potvrdí vaši domněnku, postupuje jako výše. Nevyslyštejte ho a nepodsouvejte mu své názory, nechejte ho volně vyprávět. <i>Dozvíím se to od spolužáků nebo z jiných zdrojů</i> Nejprve přemýšlejte, jestli tomu nasvědčuje i vaše pozorování. Pokuste se s dítětem navázat rozhovor, ale do ničeho ho nenutíte. Prostředníkovi řekněte, že je důležité, aby za vámi přišlo zneužívané dítě samo. Nevysvětľujte a nijak nepátrejte. Jestliže si nejste jistí, oznamte věc orgánu sociálně-právní ochrany, který ji prošetří. <i>Dítě je obětí sexuálního napadení</i> Jestliže se stalo obětí napadení cestou do školy a útočníkem je neznámá osoba, potom urychleně vše oznamte policii, rodičům a orgánu sociálně-právní ochrany dítěte. Chovejte se pevně a jednoznačně a dítě neopouštějte až do příchodu rodičů.
V jakém případě vyrozumět Polici ČR/OSPOD	Pokud má učitel jistotu, že byl spáchán trestný čin, má ze zákona povinnost obrátit se na orgány činné v trestním řízení, pokud má podezření, zákon určuje školskému zařízení za povinnost nahlásit tuto skutečnost obecnímu úřadu, tedy sociálnímu pracovníkovi z orgánu sociálně právní ochrany dětí (OSPOD) .
Co by mělo být cílem řešení	Cílem musí být předejít vzniku traumatizace dítěte, zabránit pokračování a zabránit rozvoji dlouhodobých zdravotních, sociál. a psychol. následků
Doporučené odkazy	❑ Dětské krizové centrum, tel: 241 484 149 ❑ Internetová poradna: problem@дитеkrize.cz ❑ Linka bezpečí, tel: 800 155 555 ❑ Linka důvěry RIAPS: 222 580 697, linka@mcssp.cz ❑ www.capld.cz/linky.php (adresář linek důvěry v celé ČR)

Definování typu rizikového chování	1.1. Co to je šikánování Šikánování je jakékoliv chování, jehož záměrem je ublížit, ohrožit nebo zastrašovat jiného žáka, případně skupinu žáků. Je to cílené a opakované užití fyzických a psychických útoků jedincem nebo skupinou vůči jedinci či skupině žáků, kteří se neumí nebo z nejrůznějších důvodů nemohou bránit. Zahrnuje jak fyzické útoky v podobě bití, vydírání, loupeží, poškozování věcí, tak i útoky slovní v podobě nadávek, pomluv, vyhrožování či ponižování. Může mít i formu sexuálního obtěžování až zneužívání. Nově se může realizovat i prostřednictvím moderních komunikačních prostředků, především prostřednictvím internetu a mobilu (viz. podrobněji samostatnou přílohu č. 7 KYBERŠIKANA). Šikana se projevuje i v nepřímé podobě jako demonstrativní přehlížení a ignorování žáka či žáků třídní nebo jinou skupinou spolužáků (zde je potřeba citlivě zvážit, zda se jedná o šikanu, či jde o projev nedostatečně rozvinutého sociálního cítění žáků). Nebezpečnost působení šikany spočívá zvláště
---	--

	v závažnosti, dlouhodobosti a nezřídka v celoživotních následcích na duševní a tělesné zdraví oběti. (<i>Metodický pokyn ministra školství. Mládeže a tělovýchovy k prevenci a Řešení šikanování mezi žáky škol a školských zařízení. Č.j 224 246/2008-50 ze dne 3.12. 2008</i>) 1.2. Co šikanování není? Za šikanování se nepovažuje škádlení a jednorázová agrese. Například, když se poperou dva přibližně stejně silní žáci například kvůli dívce, která se jim líbí oběma, nejde o šikanování, protože tu chybí nepoměr sil, kdy oběť se neumí nebo z různých příčin nemůže bránit.
Východiska pro pomoc	V prvé řadě musíme vědět, že podstatnou vlastností šikanování je skrytost a nepřístupnost. Je to dáno především tím, že často všichni přímí i nepřímí účastníci šikany, včetně obětí z různých důvodů a pohnutek brání jejímu odhalení. Tento mechanismus se označuje jako základní zakrývající systém nebo také komplot velké šestky. Je proto důležité, abychom uměli rozpoznat přímé a nepřímé signály šikanování, které bývají obvykle nenápadné (viz PŘÍLOHA 1). Odkrytí šikany nám však samozřejmě nestačí. Jestliže chceme šikanu řešit a neublížit, potřebuje znát speciální teorii, která se přímo váže k řešení konkrétních

	případů. Patří do ní dvě podstatné věci: 1. Musíme porozumět trojrozměrnému modelu šikanování, v němž je fenomén chápán jako nemocné chování, závislost a těžká porucha vztahů. 2. Musíme znát základní a neobvyklé formy šikany. Tyto poznatky je potřeba chápat jako nezbytné klíče pro promyšlený výběr nejučinnějších metod. Bez práce s těmito indikačními kritérii není možná bezpečná pomoc. Jestliže nejsou při léčbě rozlišována vnitřní stadia šikany a nepracuje se s pravými formami šikanování, potom je naše pomoc riziková a v zásadě vždy chybná. Podrobně a srozumitelně najdete tuto teorii zpracovanou v doporučené základní literatuře. Stručně trojrozměrný model šikanování a formy šikanování osvětlíme v následující kapitole Jak postupovat při řešení šikany.
Jak postupovat při řešení šikany	3.1. Obecné návody na šikanu neplatí Obecné a zjednodušené návody v podobě kuchařek a receptů na šikanu neplatí. Hrozí nebezpečí, že někdy více ublíží než pomohou. Ve světě zatím tento trend převažuje. Česká šikanologie přispěla ke zvýšení bezpečnosti a snížení rizikovosti

	metod používáním indikačních kritérií. Účinná a bezpečná pomoc vyžaduje odlišení šikany od příbuzných fenoménů, vnitřní zmapování šikanování a alternativní léčbu. Při řešení konkrétního případu šikany je nutné respektovat stadium a formu šikany. Přihlížet je nutné také k dalším kritériím, například k přítomnosti a intenzitě závislosti mezi agresorem a obětí, síle a typu zakrývacího a protiúdržavného systému. Následně doporučený způsob neposkytuje obecnou hotovou kuchařku řešení, ale popisuje kroky účinné a bezpečné léčby šikany. Ukazujeme v něm směr a důležité milníky pomoci. A teprve v rámci těchto kroků odkazujeme na texty v přílohách, které mají charakter kuchařek. (Uceleně a instruktivně se s tímto postupem seznámíte v doporučené základní literatuře). 3.2. Tři kroky kvalifikované pomoci – Odlišení šikany od příbuzných fenoménů, vnitřní mapa šikanování, alternativní léčba šikany 3.2.1. První krok pomoci - Diferenciální diagnostika Na úplném počátku, když se k nám dostanou signály o možném ubližování
--	---

	silnějšími slabším, musíme co nejrychleji vyhodnotit situaci a posoudit, zda se jedná o šikanu, či nikoliv. K tomu nám poslouží znalosti - Co je a co není šikanování. Při první orientaci je přirozené opřít se o nejnapadnější zřetelné projevy násilí. Připomeňte si naší vnější definici šikanování (1.1.). Při zhodnocování projevů násilí vždy posuďte, zda jsou přítomny znaky šikanování: záměrnost, opakování, samoučelnost agrese a nepoměr sil. Současně je potřeba udělat diferenciální diagnostiku. Prakticky to znamená: odlišit šikanování od čtyř typů škádlení. Rozlišujeme přátelské, divoké, neobratné a agresivní škádlení. Oddělit šikanování mezi žáky od příbuzných fenoménů zla – jako je například zneužívání moci pedagoga vůči žákovi a šikanování od jiných typů násilí mezi žáky, například od jednorázového konfliktu či rvačky mezi podobně silnými chlapci, kteří se poperou kvůli dívce, která se jim oběma líbí. Předpokladem našeho úspěchu je připravenost na překážky, které knokautují hledače pravdy hned na počátku. Zejména musíme zvládnout vlastní obrany vůči úzkosti, které podporují vášnivé hraní hry Nevidím zlo. Pro první nástřel diferenciální diagnózy nám pomůže znalost deseti hraničních
--	---

	kamenů mezi šikanováním a škádlením a vnější definice těchto fenoménů (viz PŘÍLOHA 2 Rozdíly mezi šikanováním a škádlením). 3.2.2. Druhý krok pomoci - Vnitřní diagnostika Když víme, že se jedná o šikanu, potom se o ní musíme dozvědět co nejvíce, aby naše pomoc byla diferencovaná a cílená. Co v této diagnostice samotného šikanování sledujeme? Především se zaměřujeme na dvě základní kritéria. Jsou jimi posouzení šikany ze tří praktických pohledů a určení formy šikany. To nám poslouží pro určení základního směru léčby a nastavení hranic, kdy může šikanu řešit škola sama a kdy musí spolupracovat s odborníky specialisty ze školních servisních zařízení (PPP, SVP atd.) a odborníky ze státních i nestátních institucí (OSPOD, policie apod.) Pro doplnění či zpřesnění vnitřní mapy šikany je užitečné posoudit sílu a typ zakrývacího a protiúždravného systému, načrtneme příčiny a podmínky – spouštěcí mechanismy šikanování a odhadneme dopad šikanování na oběť. Zde okomentujeme jen dvě základní kritéria. Základní mapa šikany Hrubou vnitřní diagnostiku šikanování – posouzení dvou základních kritérií je
--	--

	potřeba udělat ve všech případech. Tedy i tehdy, když nejsme odborníci specialisté. Jestliže jsme například metodici školní prevence, kteří absolvovali výcvikový kurz první pomoci pro počáteční stadia šikanování, tak potřebujeme posoudit, zda konkrétní případ šikany zvládneme sami nebo potřebujeme pomoc zvenku. První kritérium – posouzení šikany ze tří praktických pohledů Při vlastní diagnostice šikany potřebujeme zkoumat tento fenomén ze tří praktických pohledů - jako nemocné chování, závislost a poruchu vztahů ve skupině. <u>Mapování šikany jako nemocného chování</u> Zkoumání vnějšího obrazu šikanování jsme již provedli z větší části při diferenciální diagnostice (viz první krok). Připomínáme, že vnější pohled vyjádřený definicí (1.1.) spolu s našimi znalostmi o škádlení nám pomohl posoudit, zda se jedná o šikanu či nikoliv. Konkrétní vnější projevy šikanování mají význam pro léčbu. Například v případě přítomnosti vážného násilí – fyzického poranění oběti nelze zpravidla indikovat léčbu usmíření, i když jde o počáteční stadium šikany. <u>Mapování šikany jako poruchy vztahů</u> Druhý pohled, který musíme při diagnostice šikany uplatnit, je sociálně
--	---

	psychologický. Jde hlavně o hrubé odhadnutí, zda jde o počáteční (1., 2. a 3.) nebo pokročilé (4. a 5.) stadium šikany (podrobněji viz PŘÍLOHU 2 – Zkrácený popis stadií šikanování). Užitečné je dále rozlišení dvou počátečních, tzv. rozptýlených stadií destruktivního procesu. Je-li to možné, stanovíme konkrétní stadium (1. až 5. stadium vnitřního vývoje, případně poslední metu pátého stadia – prorůstání parastruktury šikany s oficiální školní strukturou). V případě, že se jedná o psychickou šikanu, registrujeme její zvláštnosti. Tato diagnostika závažnosti šikany má více důvodů. Existuje zásadní rozdíl ve vyšetřování a dílčí léčbě u počátečního a u pokročilého stadia šikanování. Organizovaná stadia jsou obtížněji ovlivnitelná než stadia rozptýlená. Dále - celková léčba má svoje zvláštnosti pro každé stadium. Kromě toho stadia určují možnosti jednotlivých typů odborníků. Jestliže jsem odborník prvního kontaktu, tak řeším počáteční šikany a ty pokročilé přenechávám specialistům. Přítomnost psychické šikany nás vede k opatrnosti při diagnostice a k respektování jejich komplikací při léčbě. <u>Mapování šikany jako závislosti</u> Naše poslední uchopení šikany je psychodynamické. Zde posoudíme
--	--

	vzájemné vazby mezi agresory a oběťmi. V případě přítomnosti závislosti odhadneme její intenzitu. Je to užitečné pro vedení vyšetřování, výběr nástrojů diagnostiky a léčby. Druhé základní kritérium – Určení formy šikany Další nezbytnou informací, kterou potřebujeme pro vnitřní zmapování šikany, jsou poznatky o jejích formách. Jde o to, abychom určili o jakou základní formu jde, a posoudili, zda se jedná o neobvyklou formu šikany. Často se jedná o více vnějších obrazů. Rozlišujeme šest skupin elementárních podob podle typu agrese (sem patří i specifická forma psychické šikany – kyberšikana), věku a typu školy, genderu, způsobu řízení školy a specifických vzdělávacích potřeb aktérů šikanováním (podrobněji viz PŘÍLOHA 3). V případě, že zaregistrujeme neobvyklou (nestandardní) formu, musíme znát její specifika. Základní formy šikany souvisí bezprostředně s léčbou. Potřebujeme znát minimálně největší obtíže pro jejich odhalování a nápravu. Neobvyklé formy šikanování potom vyžadují menší či větší doladění základního postupu. Stanovení konkrétní diagnózy a volba postupu Na podkladě získaných informací ve dvou
--	---

	uvedených základních kritériích načrtneme hrubou diagnózu. Ilustrativní diagnózu podle těchto základních kritérií viz tab. 1 (Komplexní diagnózu podle pěti kritérií máte k dispozici v doporučené základní literatuře).
--	---

Tab. 1 Ilustrativní diagnóza podle dvou základních kritérií

Základní vnitřní mapa

Šikana ze tří praktických pohledů	
<i>Vnější pohled</i>	Pět agresorek, jedna iniciátorka a čtyři aktivní účastnice, opakovaně, přibližně čtyři měsíce psychicky týrají spolužačku ze třídy. Používají k tomu verbální přímou a nepřímou agresi. Šikanování probíhá jak ve škole, tak v kyberprostoru prostřednictvím mailů a SMS.
<i>Závislost</i>	Vztahy oběti a agresorek jeví známky skrytého scénáře spolupráce. Oběť vyhledává přítomnost svých trýznitelek.
<i>Porucha vztahů</i>	Počáteční šikana ve 3. stadiu, je vytvořené jádro agresorek.
Formy šikany	
<i>Základní forma</i>	Dívčí a psychická šikana, kyberšikana u žáků v osmé třídě.
<i>Neobvyklá forma</i>	Změna v základním schématu šikany. Rodiče iniciátorky a jedné aktivní účastnice ubližování jsou učiteli a škole, kde k šikaně došlo.
	3.2.3. Třetí krok pomoci - určení typu scénáře pro základní směr léčby (co zvládne škola sama a kdy potřebuje pomoc zvenku) Vyhodnocení hrubé diagnózy provedeme následovně. Základním kritériem je zjištění, zda jde o šikanu počáteční v 1., 2. a 3. stadiu nebo pokročilou ve 4. a 5.

	stadiu. (Jednotlivá stadia jsou blíže popsána v PŘÍLOZE 4.) A k němu přidáme široké kritérium, ve kterém se rozhodujeme, zda se jedná o běžnou či komplikovanou formu šikany. Do komplikovaných forem šikany zařadíme především neobvyklé formy šikany. Patří do nich šikany krajně ohrožující bezpečí pedagoga a život oběti. Dále šikany se změnou v základním schématu. Prakticky jde zejména o nějakou zvláštnost u přímých a nepřímých účastníků šikany. Například rodič iniciátora šikanování je ředitelem ve škole, kde se to stalo, nebo zastává silnou mocenskou pozici na okrese, případně je finančním mecenášem školy. To je určující kritérium, se kterým je potřeba pracovat. Nicméně pro orientační rychlé vyhodnocení lze do tohoto kritéria zařadit i poznatky z dalších oblastí, které poukazují na překážky při léčbě. Mohou to být například základní formy šikany, se kterými nemáme zkušenosti, neznáme například zvláštnosti kyberšikany. Nebo sem patří rozvinutý zakrývající a protiúždravný systém, intenzivnější závislostní vztah mezi oběťmi a agresory a těžší dopady šikany na oběť. Nicméně většinou jsou tyto komplikace vázány na pokročilou šikanu a jsou tudíž již v tomto kritériu zahrnuty. Když tato dvě klíčová kritéria - stadium a formu šikany vyhodnotíme a k výsledkům
--	--

	přiřadíme jedno ze dvou typů řešení - první pomoc nebo celkovou léčbu, tak získáme šest skupin scénářů (viz tabulku 1). Ty nám ukazují základní směr řešení a nastavují hranici, zda konkrétní případ může škola řešit sama nebo potřebuje spolupracovat s odborníky.
--	---

Tabulka 1: Klasifikace scénářů pomoci podle cíle léčby, stadia a formy šikanování (Kolář, 2011)

Situace, které zvládne škola sama

1. První pomoc pro obyčejnou počáteční šikanu.
2. Celková léčba pro řešení prvních dvou stadií šikanování, RTP – Rámcový třídní program.

Scénáře, kdy potřebuje škola pomoc zvenku

3. První pomoc pro komplikovanou počáteční šikanu.
4. První pomoc (krizové scénáře) pro obyčejnou pokročilou šikanu.
5. První pomoc (krizové scénáře) pro komplikovanou pokročilou šikanu, patří sem např. výbuch skupinového násilí, tzv. školní lynčování.
6. Celková léčba pro třetí stadium šikanování s běžnou i komplikovanou formou, ZIP - Základní intervenční program (u organizovaných šikan, od třetího stadia vždy v kombinaci s první pomocí)

Legenda:

1) Stadia

Rozlišíme počáteční (1.,2. a 3.) a pokročilé (4. a 5.) stadium šikanování.

2) Forma šikany

Určíme, zda se jedná o běžnou nebo komplikovanou šikanu.

Do komplikované šikany zařadíme především neobvyklé formy šikany. Dále sem zahrneme základní formy šikany, se kterými nemáme zkušenosti. Patří sem rovněž šikany s rozvinutým zakrývajícím a protiúdržavným systémem. Vážnou komplikací je intenzivnější závislostní vztah mezi oběťmi a agresory a vážnější dopady šikany na

oběť - například známky úzkostné poruchy.

3) Úroveň cíle léčby

Zvolíme ze dvou úrovní léčby: a) První pomoc čili symptomatickou léčbu, která rychle a bezpečně zastavuje šikanu, b) Celkovou léčbu, čili kauzální léčbu na úrovni školy, která dlouhodoběji pracuje se vztahy v celé třídě.

3.2.3.1. Dva scénáře

Na závěr doporučení jak postupovat při řešení šikany, vás seznámíme se dvěma scénáři – scénářem pro řešení počáteční obyčejné šikany a scénářem pro pokročilou šikanu s neobvyklou formou. Vzhledem k orientačnímu záměru a možnostem metodického textu uvádíme pouze názvy kroků a jejich posloupnost.

3.3.1.1. Scénář pro počáteční obvyklou šikanu

Metoda první pomoci pro řešení počáteční a obyčejné šikany má největší uplatnění. Takových „klubajících“ se šikan je na školách nejvíce a tvoří obrovské podhoubí pokročilých a neobvyklých šikan. Z tohoto důvodu by měli všichni odborníci prvního kontaktu umět s touto metodou pracovat. Jde o alternativní scénář, který při nápravě používá dvě odlišné metody – metodu vnějšího nátlaku (výchovnou komisi) a metodu usmíření.

Schéma 1: **Základní scénář pro počáteční šikanu s běžnou formou (Kolář, 2011)**

1. Odhad závažnosti onemocnění skupiny

	a stanovení formy šikany 2. Rozhovor s informátory a oběťmi 3. Nalezení vhodných svědků 4. Individuální rozhovory se svědky 5. Ochrana oběti 6. Předběžná diagnóza a volba ze dvou typů rozhovoru a) Rozhovor s oběťmi a rozhovor s agresory (směřování k metodě usmíření) b) Rozhovor s agresory (směřování k metodě vnějšího nátlaku) 7. Realizace vhodné metody a) Metoda usmíření b) Metoda vnějšího nátlaku (výchovní pohovor nebo výchovná komise) 8. Třídní hodina a) Efekt metody usmíření b) Oznámení potrestání agresorů 9. Rozhovor s rodiči oběti 10. Třídní schůzka 11. Práce s celou třídou 3.3.1.2. Scénář pokročilá neobvyklá šikana Pomoc u pokročilé šikany s neobvyklou formou – tzv. výbuchu skupinového násilí nebo také školního „lynčování“ má charakter krizového scénáře. V tomto případě nelze čekat na odborníka - specialistu, protože oběti jsou ohroženy na zdraví nebo dokonce na životě a později je většinou nemožné případ vyšetřit. Je proto nutné, aby každá škola měla svůj „poplachový plán“, jak jednat v takové
--	--

	krizové situaci. Garantem fungování „poplachového plánu“ v případě nouze je pracovník, který prošel výcvikem úplného kursu první pomoci při šikanování (školní metodik prevence nebo výchovný poradce) spolu s ředitelem. Schéma 2: Základní krizový scénář pro výbuch skupinového násilí (Kolář, 2011) <i>První (alarmující) kroky pomoci</i> 1. Zvládnutí vlastního šoku – bleskový odhad závažnosti a formy šikany 2. Bezprostřední záchrana oběti, zastavení skupinového násilí <i>Příprava podmínek pro vyšetřování</i> 3. Zalarmování pedagogů na poschodí a informování vedení školy 4. Zabránění domluvě na křivé výpovědi 5. Pokračující pomoc oběti (přivolání lékaře) 6. Oznámení na policii, paralelně - navázání kontaktu se specialistou na šikanování, informace rodičům <i>Vyšetřování</i> 7. Rozhovor s obětí a informátory 8. Nalezení nejslabších článků nespolupracujících svědků 9. Individuální, případně konfrontační rozhovory se svědky 10. Rozhovor s agresory, případně konfrontace mezi agresory <i>Léčba</i>
--	---

	11. Metoda vnějšího nátlaku a změna konstelace skupiny
Kdo řeší, s kým spolupracuje	Šikany, které jsou v tabulce 1 zařazeny do skupiny situací, které zvládne škola sama, řeší metodik školní prevence (případně výchovný poradce, školní psycholog nebo školní speciální pedagog) ve spolupráci s třídním učitelem a ředitelem. Pokročilé a neobvyklé formy šikan řeší škola ve spolupráci s odborníky z venku, zejména z PPP, SVP.
V jakém případě vyrozumět Policii ČR a OSPOD	Pokud má učitel jistotu, že byl spáchán trestný čin, bývá to často u pokročilé šikany, má ze zákona povinnost obrátit se na orgány činné v trestním řízení. Jestliže má pedagog podezření, zákon určuje školskému zařízení za povinnost nahlásit tuto skutečnost obecnímu úřadu, tedy sociálnímu pracovníkovi z orgánu sociálně právní ochrany dětí (OSPOD). V případě, že rodiče odmítají spolupracovat se školou a opakovaně se odmítají zúčastňovat výchovných komisí, je škola povinna vyrozumět OSPOD. Podrobnější informace o právním rámci šikanování naleznete v PŘÍLOZE 5.
Prevence šikanování	Prevencí šikanování ve škole máme na mysli vybudování ucelené ochrany dětí a dospívajících před týráním spolužáků. Tímto termínem označujeme nejen předcházení tomuto destruktivnímu

	fenoménu, ale i jeho řešení na všech úrovních vnitřního vývoje (viz PŘÍLOHA 2 Zkrácený popis stadií šikanování). Jak by měla takováto prevence vypadat, ukazuje následující schéma. <i>Schéma prevence školních šikan</i> 1. Pedagogická komunita, která posiluje imunitu školních skupin a celých škol proti onemocnění šikanováním. 2. Specifický program proti šikanování jako dílčí součást školní komunity, který dokáže případné onemocnění brzy detekovat a účinně léčit. 3. Odborné služby rezortu školství, tvořené pedagogicko-psychologickými poradnami, středisky výchovné péče, speciálně pedagogickými centry, diagnostickými ústavy apod., jejichž úkolem je umět řešit pokročilé šikany a vůbec poskytnout servis v oblasti prevence šikanování. 4. Spolupráce škol s odborníky z jiných rezortů a nestátními organizacemi zabývajícími se prevencí šikanování. Patří sem například spolupráce s kriminalisty pro mládež, sociálními kurátory, dětskými psychiatry, zejména při brutálních a kriminálních šikanách. 5. Pomoc a podpora ministerstva a krajských úřadů školám při vytváření prevence šikanování. 6. Kontrola škol ze strany české školní
--	---

	inspekce, ministerstva a krajských úřadů, jak jsou připraveny ochránit žáky před šikanováním. 7. Monitorování situace a zabezpečování ochrany práv dětí nevládními organizacemi, jako je například Nadace naše dítě a Linka bezpečí, Amnesty International v ČR, Občanské sdružení Společenství proti šikaně. Tento model sedmivrstevné prevence se zaměřuje pouze na přístupné roviny školních příčin a podmínek. Hlubších zdrojů šikanování se dotýká velmi omezeně, například prostřednictvím mravní výchovy. Nicméně praxe ukázala, že přináší zásadní obrat v situaci. Účinná snaha minimalizovat šikanu na konkrétní škole vyžaduje, abychom vytvořili dobré sociální klima čili kamarádké bezpečné vztahy a vybudovali speciální program proti šikanování. V Česku máme k dispozici metodiku Hradeckého celoškolského programu proti šikanování, jehož výsledky patří k nejlepším na světě (viz doporučená literatura).
Literatura, odkazy, kontakty	Literatura z oblasti školního šikanování Základní literatura • Kolář M. (2011). Nová cesta k léčbě šikany. Praha: Portál.

	Doporučená literatura (knihy, sborníky) • Kavalír, A. (Eds.) (2009). Kyberšikana a její prevence – příručka pro učitele. Plzeň: Dragon press s.r.o. • Kolář M. (2001, 2005). Bolest šikanování. Praha: Portál. • Kolář, M. (2009). Skrytá podstata Hradeckého školního programu proti šikanování. In: Phillipová, L., Janošová, P. (Eds.) Šikana jako etický, psychologický a pedagogický problém. Sborník příspěvků z konference v Praze 19.3. 2009. Praha: Tribun EU. • Kolář, M. (2005). Školní násilí a šikanování. Ostrava: CIT, Ostravská univerzita. • Kolář, M. (Ed.) (2004) Školní šikanování. Sborník z první celostátní konference konané v Olomouci na PdF UP 30.3. 2004. Praha: Společenství proti šikaně. 10-12. • Kolář, M. (2000, 1997). Skrytý svět šikanování ve školách. Praha: Portál. • Parry, J., Carrington, G. (1997). Čelíme šikanování: Sborník metod. Praha : IPPP: Portál. • Philippová, L., Janošová,P. (Eds.) (2009). Šikana jako etický, psychologický a
--	--

	pedagogický problém. Sborník příspěvků z konference konané 19.3. 2009 v Praze. Brno: Tribun EU. • Říčan, P., Janošová, P. (2010). Jak na šikanu. Praha: Grada. • Říčan, P. (1995). Agresivita a šikana mezi dětmi. Praha: Portál. Doporučená literatura (časopisy) • Kolář, M. (2010). Bolest kyberšikany. Informační bulletin 1. Úřad pro ochranu osobních údajů. • Kolář, M. (2010). Ve škole: Šikana, nebo jen škádlení? Psychologie dnes 2 (16), 56-59. • Kolář, M. (2009). Šikana v mateřské škole: diferenciální diagnostika – jak rozlišit šikanování od škádlení? Řízení mateřské školy (20. aktualizace). Praha: nakladatelství dr. Josef Raabe. • Kolář, M. (2009). Zlo či dobro, šikanovanie alebo doberanie? In: Sociálna prevenci 1. Bratislava: Národne osvetové centrum. • Kolář, M. (2007). Český školský program proti šikanovaniu. Perspektivy. • In: Sociálna prevencia. Bratislava:
--	---

	Národní osvetové centrum. • Kolář, M. (2007). Český školní program proti šikanování. Právo a rodina, 3. • Kolář, M. (2006). Jak na šikanu? Psychologie dnes 2 (12), 16-18. • Kolář, M. (2005) Devět kroků při řešení počáteční šikany aneb pedagogická chirurgie. Prevence 7 (2), 3-7. • Kolář, M. (2003). Specifický program proti šikanování a násilí ve školách a školských zařízeních. Praha: MŠMT ČR. Webové stránky s tematikou šikany Sdružení Linka bezpečí (116 111), www.linkabezpeci.cz Společenství proti šikaně, www.sikana.org Internet poradna, www.internetporadna.cz Kontakty Poradna webu Minimalizace šikany
--	---

6. PŘÍLOHY

1. Přímé a nepřímé varovné signály šikanování
2. Rozdíl mezi šikanováním a škádlením (Kolář, 2011)
3. Základní formy šikany
4. Stadia šikanování (Kolář, 2005, 2011)
5. Legislativní rámec šikanování

Příloha 1: Přímé a nepřímé varovné signály šikanování

Přímé varovné signály šikanování mohou být např.:

- Posměšné poznámky na adresu žáka, pokořující přezdívka, nadávky, ponižování, hrubé žerty na jeho účet.
- Kritika žáka, výtky na jeho adresu, zejména pronášené nepřátelským až nenávislným, nebo pohrdavým tónem.
- Nátlak na žáka, aby dával věcné nebo peněžní dary šikanujícímu nebo za něj platil.
- Příkazy, které žák dostává od jiných spolužáků, zejména pronášené panovačným tónem.
- Skutečnost, že se jim podřizuje.
- Nátlak na žáka k vykonávání nemorálních až trestných činů či k spoluúčasti na nich.
- Honění, strkání, šťouchání, rány, kopání, které třeba nejsou zvláště silné, ale je nápadné, že je oběť neoplácí.
- Rvačky, v nichž jeden z účastníků je zřetelně slabší a snaží se uniknout.

Nepřímé varovné signály šikanování mohou být např.:

- Žák je o přestávkách často osamocený, ostatní o něj nejeví zájem, nemá kamarády.
- Při týmových sportech bývá jedinec volen do mužstva mezi posledními.
- Při přestávkách vyhledává blízkost učitelů.
- Má-li žák promluvit před třídou, je nejistý, ustrašený.
- Působí smutně, nešťastně, stísněně, mívá blízko k pláči.
- Stává se uzavřeným.
- Jeho školní prospěch se někdy náhle a nevysvětlitelně zhoršuje.
- Jeho věci jsou poškozené nebo znečištěné, případně rozházené.
- Zašpiněný nebo poškozený oděv.
- Stále postrádá nějaké své věci.
- Odmítá vysvětlit poškození a ztráty věcí nebo používá nepravděpodobné výmluvy.
- Mění svoji pravidelnou cestu do školy a ze školy.
- Začíná vyhledávat důvody pro absenci ve škole.
- Odřeniny, modřiny, škrábance nebo řezné rány, které nedovede uspokojivě vysvětlit.

POZN: (Zejména je třeba věnovat pozornost mladším žákům nově zařazeným do třídy, neboť přizpůsobovací konflikty nejsou vzácností!)

Rodiče žáků by si měli všimnout především těchto možných signálů šikanování:

- Za dítětem nepřicházejí domů spolužáci nebo jiní kamarádi.
- Dítě nemá kamaráda, s nímž by trávilo volný čas, s nímž by si telefonovalo apod.
- Dítě není zváno na návštěvu k jiným dětem.
- Nechuť jít ráno do školy (zvláště když dříve mělo dítě školu rádo). Dítě odkládá odchod z domova, případně je na něm možno i pozorovat strach.
- Ztráta chuti k jídlu.

- Dítě nechodí do školy a ze školy nejkratší cestou, případně střídá různé cesty, prosí dovoz či odvoz autem.
- Dítě chodí domů ze školy hladové (agresori mu berou svačinu nebo peníze na svačinu).
- Usíná s pláčem, má neklidný spánek, křičí ze snu, např. "Nechte mě!"
- Dítě ztrácí zájem o učení a schopnost soustředit se na ně.
- Dítě bývá doma smutné či apatické nebo se objevují výkyvy nálad.
- Zmínky o možné sebevraždě.
- Odmítá svěřit se s tím, co je trápí.
- Dítě žádá o peníze, přičemž udává nevěrohodné důvody (například opakovaně říká, že je ztratilo), případně doma krade peníze.
- Dítě nápadně často hlásí ztrátu osobních věcí.
- Dítě je neobvykle, nečekaně agresivní k sourozencům nebo jiným dětem, možná projevuje i zlobu vůči rodičům.
- Dítě si stěžuje na neurčité bolesti břicha nebo hlavy, možná ráno zvrací, snaží se zůstat doma.
- Své zdravotní obtíže může přehánět, případně i simulovat (manipulace s teploměrem apod.).
- Dítě se vyhýbá docházce do školy.
- Dítě se zdržuje doma více než mělo ve zvyku.

Příloha 2: Rozdíly mezi šikanováním a šikádlením (Kolář, 2011)

ŠKÁDLENÍ	ŠIKANOVÁNÍ
Definice: Šikádlení patří k rovnocenným, kamarádkým nebo partnerským vztahům. Chápáno je jako projev přátelství. Za šikádlení se považuje žertování (popichování, zlobení) za účelem dobré nálady a není v něm vítěz ani poražený.	Definice: Šikanování patří do násilných a závislostních vztahů. Za šikanování se považuje, když jeden nebo více žáků úmyslně a opakovaně ubližuje druhým. Znamená to, že dítěti někdo, komu se nemůže ubránit, dělá, co je mu nepříjemné, co ho ponižuje nebo to prostě bolí.
1. Záměr: Vzájemná legrace, radost a dobrá nálada.	Záměr: Ublížit, zranit a ponižovat.
2. Motiv: Náklonnost, sblížení, seznamování, zájem o druhé. Rozpouštění napětí ve třídě a navozování uvolněné a pohodové atmosféry. Zodolňování, zmužnění.	Motiv: Základní tandem - moc a krutost. Další motivy překonávání samoty, zabíjení nudy, zvědavost ala Mengele, žárlivost, předcházení vlastnímu týrání, vykonání něčeho velkého...
3. Postoj: Respekt k druhému a sebeúcta.	Postoj: Devalvace, znevážení druhého
4. Citlivost: Vcítění se do druhých.	Citlivost: Tvrdost a nelítostnost.
5. Zranitelnost: Dítě není zvýšeně zranitelné a přecitlivělé.	Zranitelnost: Bezbrannost, oběť se neumí, nemůže či nechce bránit.
6. Hranice: Obě strany mají možnost obhájit své osobní teritorium. Vzájemné vnímání a respektování verbálních i neverbálních limitů. Při divočejším	Hranice: Prolamování hranic, „znásilňování“ druhého. Silnější strana nebere ohled na slabšího. Oběť dává najevo, že je jí to nepříjemné, útočníci

škádlení žádný nepoužije své plné síly nebo silnější mírní své akce.	pokračují dál. Někdy sadomasochistická interakce.
7. Právo a svoboda: Rovnoprávnost účastníků. Dítě se může bránit a škádlení opřevovat, případně ho může zastavit a vystoupit z něho.	Právo a svoboda: Bezpráví. Pokud se dítě brání nebo dokonce „legraci“ oplatí je tvrdě ztrestáno!
8. Důstojnost: Zachování důstojnosti. Dítě nemá pocit ponížení. Necítí se trapně a uboze.	Důstojnost: Ponížení lidské důstojnosti. Dítě je zesměšňováno a ponižováno.
9. Emoční stav: Radost, vzrušení ze hry, lehké naštvání. I nepříjemné! Ale ne bezmoc.	Emoční stav: Bezmoc! Strach, stud, bolest. Nepříjemné a bolestivé prožívání útoku.
10. Dopad: Podpora sebehodnoty, pozitivní nálada.	Dopad: Pochybnosti o sobě, nedostatek důvěry, úzkost, deprese. Dítě má strach ze školy.

PŘÍLOHA 3: Základní formy šikany (Kolář, 2011)

Šikana podle typu agrese – prostředku týrání	fyzická, psychická a smíšená šikana, kyberšikana – jako specifická forma psychické šikany
Šikana podle věku a typu školy	šikana mezi předškoláky, žáky prvního stupně a druhého stupně, učni, gymnazisty..., šikana mezi vysokoškoláky
Šikana z genderového hlediska	chlapecká a dívčí šikana, homofobní šikana, šikana chlapců vůči děvčatům, šikana dívek vůči chlapcům
Šikana odehrávající se ve školách s různým způsobem řízení	na jedné straně škola s demokratickým vedením a na druhé straně škola, případně výchovný ústav, kde je tvrdý hierarchicko-autoritativní systém
Šikana podle speciálních vzdělávacích potřeb aktérů	šikana neslyšících, nevidomých, tělesně postižených, mentálně retardovaných žáků apod.

Příloha 4: Zkrácený popis stadií šikanování (Kolář, 2011)

Školní šikanování je nemoc skupinové demokracie a má svůj zákonitý vnitřní vývoj.

První stadium se v podstatě odehrává v jakékoliv skupině. Všude je někdo neoblíbený nebo nevlivný, na jehož úkor je prima si dělat „legrácky“. Pak to ale jde dál, skupina si najde jakéhosi otloukánka. Třetí stadium je už klíčové, kdy se vydělí jádro útočníků a systematicky začne šikanovat nejvhodnější oběti. Do této chvíle lze věci jasně řešit. Následně ale dojde k bodu zlomu, kdy se šikanování stane nepsaným zákonem i pro opravdu slušné děti a celé skupina se stává krutou. V pátém stadiu – totalitě – se stane šikanování skupinovým programem.

První stadium: Zrod ostrakismu

Jde o mírné, převážně psychické formy násilí, kdy se okrajový člen skupiny necítí dobře. Je neoblíben a není uznáván. Ostatní ho více či méně odmítají, nebaví se s ním, pomlouvají ho, sprádají proti němu intriky, dělají na jeho účet „drobné“ legrácky apod. Tato situace je již zárodečnou podobou šikanování a obsahuje riziko dalšího negativního vývoje.

Druhé stadium: Fyzická agrese a přitvrzování manipulace

V zátěžových situacích, kdy ve skupině stoupá napětí, začnou ostrakizovaní žáci sloužit jako hromosvod. Spolužáci si na nich odreagovávají nepříjemné pocity například z očekávané těžké písemné práce, z konfliktu s učitelem nebo prostě jen z toho, že chození do školy je obtěžuje. Manipulace se přitvrzuje a objevuje se zprvu ponejvíce subtilní fyzická agrese.

Třetí stadium (klíčový moment): Vytvoření jádra

Vytváří se skupina agresorů, úderné jádro. Tito šířitelé „viru“ začnou spolupracovat a systematicky, nikoliv již pouze náhodně, šikanovat nejvhodnější oběti. V počátku se stávají jejich oběťmi ti, kteří jsou už osvědčeným objektem ostrakizování. Jde o žáky, kteří jsou v hierarchii nejnižší, tedy ti „slabí“.

Čtvrté stadium: Většina přijímá normy

Normy agresorů jsou přijaty většinou a stanou se nepsaným zákonem. V této době získává neformální tlak ke konformitě novou dynamiku a málokdo se mu dokáže postavit. U členů „virem“ přemožené skupiny dochází k vytvoření jakési alternativní identity, která je zcela poplatná vůdcům. I mírní a ukáznění žáci se začnou chovat krutě – aktivně se účastní týrání spolužáka a prožívají při tom uspokojení.

Páté stadium: Totalita neboli dokonalá šikana

Násilí jako normu přijímají všichni členové třídy. Šikanování se stává skupinovým programem. Obrazně řečeno nastává éra „vykořisťování“. Žáci jsou rozděleni na dvě sorty lidí, které jsem pro přehlednost označil jako „otrokáře“ a „otroký“. Jedni mají všechna práva, ti druhí nemají práva žádná.

Příloha 5: Legislativní rámec šikanování

4.1. Zákony a legislativní materiály, které mají vztah k řešení šikanování

- Zákon č.56/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání, ve znění pozdějších předpisů (školský zákon), řeší práva a povinnosti školy, žáků a studentů a jejich zákonných zástupců.
- Zákon č. 94/1963 Sb., zákon o rodině, ve znění pozdějších předpisů, obsahuje některé odstavce, které se týkají vztahů rodičů a dětí, odpovědnosti rodičů a výchovných opatření.
- Zákon č. 359/1999 Sb., o sociálně právní ochraně dětí, ve znění pozdějších předpisů, se zabývá problémy dětí, které jsou nějakým způsobem ohrožené.
- Zákon č. 200(1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.
- Zákon č. 140/1961, ve znění pozdějších předpisů.
- Metodický pokyn ministra školství, mládeže a tělovýchovy k prevenci sociálně patologických jevů u dětí a mládeže, č.j. ...
- Metodický pokyn ministra školství. Mládeže a tělovýchovy k prevenci a Řešení šikanování mezi žáky škol a školských zařízení. Č.j 224 246/2008 - 50 ze dne 3.12. 2008

4.2. Šikanování z hlediska práva (Choděra, 2005, 2011, in Kolář, 2005, 2011)

V právní praxi bývá pojem šikana používán jako synonymum pro „úmyslné jednání, které je namířeno proti jinému subjektu, a které útočí na jeho důstojnost". Z hlediska výkladu pojmu šikanování není důležité, zda k němu dochází slovními útoky, fyzickou formou, nebo hrozbou násilí. Rozhodující je, kdy se tak děje úmyslně.

Šikana není sama o sobě ještě protiprávním jednáním. Z hlediska zákona se zejména u počátečních stadií šikanování o přestupek nebo dokonce o trestný čin nejedná. Nicméně některé její projevy hlavně u pokročilých šikan jsou jednoznačně protiprávním jednáním.

Šikana – naplnění skutkové podstaty řady trestných činů

Šikana bývá postihována podle ustanovení trestního zákona, neboť v souvislosti s ní často dochází k páchání trestných činů proti svobodě a lidské důstojnosti.

Trestné činy, které se často váží k šikanování:

- trestný čin omezování osobní svobody
- trestný čin vydírání
- trestný čin vzbuzení důvodné obavy
- trestný čin loupeže
- trestný čin ublížení na zdraví
- trestný čin poškozování cizí věci
- trestný čin znásilnění či pohlavního zneužívání

Podmínky trestní postizitelnosti pachatelů šikany

- pachatel se dopustil jednání, které splňuje znaky konkrétního trestného činu tak, jak jsou vymezeny v trestním zákoně
- musí být prokázán úmysl pachatele dopustit se takového jednání a míra společenské nebezpečnosti
- jeho jednání dosahuje intenzity uvedené v zákoně

K tomu, aby byl pachatel postižen, musí být starší 15 let (15-18 let mladiství).

K trestní odpovědnosti mladších 15 let nedochází, neznamená to však, že nemohou být postiženi jinak, případně mohou být postiženi rodiče.

Nezletilý pachatel může být postižen nařízením ústavní výchovy, může nad ním být stanoven dohled

Pokud jde o trestní sazby, je v případě šikany možný i jednočinný skutek, tzn. že jedno jednání může být kvalifikováno jako více trestných činů.

Pokud k šikanování došlo v průběhu vyučování, nese plnou odpovědnost škola. Prokáže-li se zanedbání ředitele školy nebo některého pedagoga, může být právně nebo pracovněprávně potrestán. Na školském zařízení lze v oprávněných případech požadovat i náhradu škody vzniklé v důsledku šikany. A to jak náhradu na věcech, tak na zdraví, včetně způsobené psychické újmy. Pokud dítě v důsledku šikany nemohlo např. docházet do školy (vyšší stupeň šikany), nese

školské zařízení odpovědnost i za škody vzniklé rodičům dítěte v důsledku např. uvolnění ze zaměstnání, zajištění hlídání dítěte, zajištění doprovodu do a ze školy apod.

Kdy se obrátit na policii?

Pokud se domníváte, že šikana již nabyla takového rozsahu a takové podoby, aby bylo možné kvalifikovat ji jako přestupek, nebo že případně byla naplněná skutková podstata trestného činu. Není nutné, abyste sami přesně rozhodli, o kterou z uvedených dvou možností jde. Na policii ČR se obraťte i v případě podezření na jednu z nich.

CO DĚLAT- INTERVENCE PEDAGOGA	
Rizikové chování ve školním prostředí - rámcový koncept	
č. 8	
<i>Homofobie</i>	
Typ rizikového chování	Homofobie v nejširším slova smyslu zahrnuje postoje a chování vyjadřující nepřátelství vůči lidem s menšinovou sexuální orientací či pohlavní identitou, respektive vůči lidem, kteří vybočují z běžných genderových norem. V užším slova smyslu se jedná pouze o postoje a jednání negativně namířené vůči homosexuálním lidem. Pro podobné jevy ve vztahu k lidem bisexuálním se někdy používá separátní termín bifobie, zatímco v případě nenávisti vůči lidem transsexuálním se mluví o transfobii, avšak tyto termíny nejsou v českém jazykovém prostředí příliš rozšířené. Ačkoliv se tyto tři jevy v některých detailech odlišují, jejich kořeny a projevy jsou velmi podobné. Toto rizikové chování souvisí s dvěma dalšími problémovými oblastmi, kterými jsou šikana a extremismus. Homofobní postoje často vedou k šikaně namířené vůči lidem, u nichž je známa nebo se předpokládá menšinová sexuální orientace. Tou jsou často postiženi i heterosexuální lidé, kteří nesplňují v očích svých vrstevníků genderové stereotypy, tj. představy o tom, jak se má chovat a vypadat „správný chlapec“ či „správná dívka“. Podle populační studie z USA dokonce počet heterosexuálních lidí zasažených homofobně motivovanou šikanou či obtěžováním přesahuje počet lidí homosexuálních setkávajících se s tímto problémem.
Východiska	Počátky výzkumů zabývajících homofobií se datují do sedmdesátých let dvacátého století. Výzkumy zaměřené na její dopady ve školním prostředí se objevily v devadesátých letech nejprve v USA a později také v západní Evropě. V České republice bylo zatím toto téma zpracováno jen omezeně, přičemž empirický výzkum týkající se této problematiky proběhl pouze jeden. Zahraniční studie ukazují, že velká část mladých lidí s menšinovou sexuální orientací se stává obětí šikany či izolovaných fyzických a verbálních útoků. Zkušenost se šikanou je podle několika výzkumů až třikrát častější, než je tomu u jejich heterosexuálních vrstevníků.

	Česká retrospektivní studie ukázala, že s projevy homofobní šikany či obtěžování se na střední škole setkala více než třetina mladých gayů a lesbických žen. Výsledky studie naznačují, že situace je zde v mnohém podobná té v zahraničí. Ukazuje se, že zde existují značné genderové rozdíly, přičemž gay muži uváděli téměř dvojnásobnou četnost zkušeností se šikanou či obtěžováním, než lesbické ženy. Stejně jako homofobie obecně, tak i homofobní šikana se objevuje více v prostředí chlapeckém, než v kolektivech dívčích. Je ovšem třeba rozlišovat šikanu a izolované projevy agrese. Pro šikanu je typická systematická a výběr obětí, která má sníženou schopnost se bránit. Šikanu je třeba vždy důsledně řešit, i když má podobu pouze psychického teroru a nikoliv fyzického násilí. Naopak jednotlivé incidenty se mohou objevit prakticky kdykoliv a je třeba je posuzovat zejména s ohledem na jejich intenzitu. I jednorázové napadení může oběti značně ublížit, pokud je vedeno se značnou intenzitou. Oběti obtěžování a zejména pak šikany mají podle zahraničních studií zvýšenou tendenci k výskytu studijních problémů, obtíží se sociální adaptací a psychickým problémů, přičemž tyto dopady mohou mít velmi zásadní a dlouhodobý vliv na život takto postižených osob.
--	---

Rizikové faktory	Doména	Protektivní faktory
Mužské pohlaví a gender	Biologické pohlaví a genderová identita	Ženské pohlaví a gender
Pravicový extremismus	Společenská hnutí	Tolerance k menšinám
Nejistota o vlastní pohlavní identitě	Psychosexuální identita	Stabilní psychosexuální identita
Nízká inteligence a nedostatek vzdělání	Kognitivní funkce	Vyšší inteligence a vzdělání
Sklony k agresivním projevům	Chování	Sebekontrola, podpora formou psychosociálních programů

Rizikové faktory i projektivní faktory týkající se homofobie je třeba rozlišovat dvojího druhu, za prvé na straně osob, které mohou být pod vlivem homofobních postojů a za druhé na straně jejich potencionálních obětí.

Jelikož homofobie je více rozšířená v chlapeckých kolektivech a negativně koreluje také se vzděláním, je riziko jejího výskytu včetně souvisejících agresivních projevů větší zejména mezi chlapci s nižší intelektovou úrovní. Rizikovým faktorem je i vnitřní nejistota týkající se vlastní psychosexuální identity. Někteří jedinci tuto nejistotu řeší právě externalizací a útoky na osoby, u nichž předpokládají stejné nebo podobné problémy. Rizikovým faktorem je rovněž celkově zvýšená frustrace, které může vyplývat z problémů ve škole, mezi vrstevníky či v primární rodině. Zvýšené riziko zvláště agresivních projevů tohoto typu je u mladých lidí, kteří se hlásí pravicovému extremismu, který má většinou vyhraněně homofobní rysy.

Rizikovými faktory u obětí homofobního obtěžování či homofobní šikany je především nejistota v oblasti vlastní sexuální či genderové identity. To se může týkat lidí, kteří patří ke gay, lesbické, bisexuální či transsexuální menšině a mají problémy s integrací svojí identity, ale také osob heterosexuálních s nedostatečným sebevědomím či atypickými projevy v oblasti genderové a sexuální exprese. Zvláště rizikový je tento hendikep tehdy, když se u potencionální oběti či skutečné oběti rozvine krize identity, které může vést k depresi, sebepoškozování či dokonce k sebevražednému chování. Významným rizikovým faktorem je rovněž nepříznivá situace v primární rodině, neboť nepochopení či odmítání z její strany významně zvyšuje riziko dalších sociálních a psychických problémů.

Homofobní projevy se vyskytují méně u žen a osob s vyšším vzděláním. V zásadě platí, že více tolerantní k sexuálním menšinám jsou právě mladší věkové kategorie, nicméně období dospívání je v tomto směru odlišné, neboť právě pochybnosti a úzkosti týkající se vlastní sexuality mohou stimulovat homofobní projevy. Platí tedy, že se homofobní

projevy objevují méně často u lidí se stabilní psychosexuální identitou. U mladých lidí ohrožených homofobní šikanou či obtěžování je významným projektivním faktorem jistota o vlastní identitě a dostatečné sebevědomí. Velmi důležitým protektivním faktorem je také postoj primární rodiny. Pokud rodiče a příbuzní zastávají tolerantní či neutrální postoje k sexuálním menšinám, tak to vede k menším vnitřním konfliktům a větší sebejistotě. Rovněž sociální opora v rámci vlastní komunity má pro mladé gaye, lesbické ženy a transsexuální lidi velmi značný pozitivní význam.	
Sít partnerů, spolupráce v komunitě, kraji (vydefinování s kým je možno spolupracovat, na koho se obrátit a kdy, odkazy na kvalitní web info i zahraniční apod)	Specializované služby zabývající se touto problematikou zatím v České republice existují jen ve velmi malém rozsahu. Některé preventivní programy zajišťují nevládní neziskové organizace, jako jsou například Poradna pro občanství/občanská a lidská práva, GaTe, STUD či Člověk v tísni. V případech rozvinutější šikany je vhodné kontaktovat především pracovníky Pedagogicko-psychologických poraden, kteří obvykle mají zkušenosti s řešením šikany obecně, i když někdy postrádají povědomí o specifické šikaně homofobní. Je-li podezření na spáchání trestného činu, potom je třeba kontaktovat Policii ČR v souladu s pokynem MŠMT. Spolupráce předškolních zařízení, škol a školských zařízení s Policií ČR při prevenci a při vyšetřování kriminality dětí a mládeže a kriminality na dětech a mládeži páchané, ke stažení zde: http://www.msmt.cz/socialni-programy/spoluprace-predskolnich-a-skolskych-zarizeni-s-policiii-cr. V případě, že se objeví intrapsychické problémy u některého se studujících s menšinou sexuální orientací, pak je vhodné doporučit návštěvu některého poradenského či klinického psychologa, avšak zde by s výjimkou závažných případů vyžadujících krizovou intervenci měli spolupracovat i rodiče. Specializovaná profesionální poradna zatím působí pouze v Praze: http://glbtiporadna.unas.cz/main.htm. Pro mladé gaye funguje v Praze a v Brně organizace GaTe http://www.gejt.cz/, kde mohou v bezpečném prostředí rozvíjet svou identitu a najít si stejně orientované přátele. Na internetu lze najít kontakty na další gay a lesbické organizace, který i když nejsou určeny jen pro mladé lidi, tak jim mohou poskytnout potřebnou sociální oporu.
Legislativní rámec, dokumenty, (krajské plány, strategie, web, odkazy)	Základní právní normou, které se dotýká homofobie je Zákon č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon). Tento zákon výslovně zakazuje diskriminaci na základě sexuální orientace (týká se homosexuálních a bisexuálních lidí) i na diskriminaci na základě pohlavní identifikace (týká se zejména transsexuálních osob) včetně diskriminace v „přístupu ke vzdělání a jeho poskytování“. Zákon je k nahlédnutí zde: http://www.mpsv.cz/ppropo.php?ID=z198_2009#par1 . Problematickou projevů netolerance a xenofobie se zabývá Metodický pokyn Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy k výchově proti projevům rasismu, xenofobie a intolerance, č.j.: 14 423/99-22 ke stažení zde: http://www.msmt.cz/socialni-programy/metodicky-pokyn-msmt-k-vychove-proti-projevum-rasismu-xenofobie-a-intolerance. Problematické šikany se věnuje Metodický pokyn ministra školství, mládeže a tělovýchovy k prevenci a řešení šikanování mezi žáky škol a školských zařízení, č.j. 24 246/2008-6, ke stažení zde: http://www.msmt.cz/socialni-programy/metodicky-pokyn-k-prevenci-a-reseni-sikanovani-u-zaku-skol-a.
Typ prevence specifická prevence x nespecifická prevence (všeobecná, indikovaná, selektivní), (kdy, pro koho, za jakých okolností). Nespec. prevence může u urč. RCH	Všeobecná specifická prevence spočívá především v aktivitách zaměřených na informování o sexuálních menšinách a výchově k toleranci. Mezi všeobecnou specifickou prevencí patří také monitorování klimatu dětských kolektivů z hlediska kvality mezilidských vztahů a výskytu rizikového chování. Selektivní specifická prevence nastupuje tehdy, kdy je zřejmé, že ve skupině jsou studující, jejichž sexuální orientace je minoritní či je považována diskutabilní, nebo že se v kolektivu vyskytují jedinci, kteří rádi prezentují svoje postoje nepřátelské lidem s menšinovou sexuální orientací. V takových

mít význam, zvláště v dětství	případech je třeba situaci sledovat a v případě potřeby se spojit s příslušnými odborníky. Ti mohou v případě potřeby realizovat různé formy indikované prevence .
Doporučené postupy a metody z hlediska pedagoga (zjištění soc.klimatu ve třídě, sociometrie, interaktivní programy, rozvoj sociálních kompetencí- popis, včasná intervence, besedy aj. efekt. Postupy by měly být evaluovány, založeny na vědecky ověřených datech....) X Nevhodné postupy (multimediální akce a kampaně, sportovní akce jsou užitečné a podpůrné, ale nezařazují se do specifických programů, zastrašování aj...)	Pedagog by měl zastávat citlivý přístup k žákům a studentům, jejichž pohlavní či sexuální identita je odlišná či diskutabilní. Je nanejvýš vhodné nesnažit se tuto odlišnost veřejně komentovat, zvláště pak negativním způsobem a to i tehdy je-li onen konkrétní jedinec vyučujícímu nesympatický či působí extravagantním dojmem. Naopak je vhodné reagovat na eventuální homofobní poznámky ze strany žáků a studentů. Je vhodné připomenout, že příslušníci těchto menšin mají nejen podle zákona stejná práva, ale mnohé osobnosti z řad sexuálních menšin významně přispěli k duchovnímu vývoji lidstva. Především je ale třeba sledovat vztahy v třídním kolektivu a podporovat integraci těch studujících, kteří jsou v něm znevýhodněni. Vývoj homofobní šikany v mnoha směru odpovídá vývoji jiných typů šikany a platí zde, že včasné zaznamenání a řešení problémů ve vztazích ve třídě může zabránit vzniku mnohem vážnějších a obtížně řešitelných problémů spojených s již rozvinutou šikanou. V žádném případě není vhodné snažit se před třídním kolektivem analyzovat sexuální orientaci nebo genderovou identitu některého ze studentů. Taková situace může být pro dotyčnou osobu vysoce stresující a eventuální nepřátelské projevy vůči ní se tím mohou spíše podpořit, byť je záměr vyučujícího odlišný. Má-li pedagog důvody domnívat se, že některý ze žáků či studentů má problémy přímo se svou sexuální orientací či pohlavní identitou, respektive s homofobní šikanou, je jistě možné se studujícím promluvit, avšak eventuální řešení intrapsychických problémů či problémů ve vztazích s rodinou je vhodné přenechat spíše na odbornících. V žádném případě není dobré snažit se konzultovat domněnky týkající se sexuální orientace či pohlavní identity přímo s rodiči bez domluvy se studujícím či konzultace s odborníkem, neboť takové informace mohou napáchat značnou škodu. Nejen, že nemusí být pravdivé, ale i v případě, kdy se zakládá taková domněnka na pravdě, je třeba postupovat vysoce opatrně a jedná se o záležitost patřící spíše do kompetence psychologa nebo sexuologa.
Kdy, koho a v jakém případě vyrozumět – škála rizika ve vztahu k typům prevence, (rodiče, PPP, OSPOD) .Vymezení kdy už nejde o prevenci, ale represivní opatření- přestupek, trestný čin (informace- Polici ČR/OSPOD).	Méně výrazné projevy homofobie může řešit pedagog sám za pomoci školního metodika prevence, školního psychologa či odborníka z některé nevládní neziskové organizace. V případech závažnějších forem homofobních projevů, zejména rozvinuté šikany je vhodné kontaktovat především pracovníky pedagogicko-psychologických poraden, kteří obvykle mají zkušenosti s řešením šikany obecně, i když někdy postrádají povědomí o specifikách šikany homofobní. Je-li podezření na spáchání trestného činu, potom je třeba kontaktovat Policii ČR v souladu s pokynem MŠMT; ke stažení zde: http://www.msmt.cz/socialni-programy/spoluprace-predskolnich-a-skolskych-zarizeni-s-polici-cr. Trestné činy jsou takové skutky, kterou jsou definovány Trestním zákoníkem, č. 40/2009 Sb. v platném znění. V souvislosti s homofobií se může objevit podezření na různé trestné činy, například: poškození cizí věci (§228), projev sympatií k hnutí směřujícímu k potlačení práv a svobod člověka (§404) omezování osobní svobody (§171) či ublížení na zdraví (§146).
Možnosti a limity pedagoga (doporučení rozvoje duševního zdraví, prevence burnt out ...)	Pedagog může významným způsobem ovlivnit atmosféru ve třídní skupiny a měl by být schopen včas rozpoznat nebezpečí vzniku homofobního obtěžování či šikany. V oblasti prevence či zachycení prvních projevů tohoto sociálně patologického jevu je role pedagoga naprosto nezastupitelná. Ve fázi, kdy je již šikana rozvinutá, je však třeba kontaktovat odborníka, který má kvalifikaci k řešení takových závažných situací. Rovněž za situace, kdy se pedagog může domnívat, že některý ze studujících má intrapsychické problémy související s jeho sexuální orientací či pohlavní identitou je vhodné kontaktovat některé odborníka. Současně by měl mít pedagog zcela jasno ve svém postoji k řešení problematiky sexuální orientace či pohlavní identity.
Odkazy, literatura	Specializovaná publikace: SMETÁČKOVÁ, I., BRAUN, R. (2009). <i>Homofobie v žákovských kolektivech</i>. Praha, Úřad vlády ČR. Ke stažení zde: http://www.msmt.cz/socialni-programy/homofobie-v-zakovskych-kolektivech Další tištěné zdroje:

	FIFKOVÁ, H., WEISS, P., PROCHÁZKA, I., JAROLÍM, J., VESELÝ, J., WEISS, V. (2008): <i>Transsexualita a jiné poruchy pohlavní identity</i>. Praha, Grada. JANOŠOVÁ, P. (2008). <i>Dívčí a chlapecká identita. Vývoj a úskalí</i>. Praha: Grada Publishing. JANOŠOVÁ, P. (2000). <i>Homosexualita v názorech současné společnosti</i>. Praha: Karolinum. NEDBÁLKOVÁ, K. (2007). <i>Láska je láska: když choděj kluci s klukama a holky s holkama</i>. Brno: GaTe – Stud Brno. Ke stažení zde: http://www.stud.cz/10-coming-out.html ONDRISOVÁ, S., BIANCHI, G. (2000): Heterosexizmus: společensko-kultúrne a psychologické aspekty postojov ku lesbickým ženám a gayom. <i>Československá psychologie</i>. 43, 2, 165-179. ONDRISOVÁ, S., HERETIK, A., ŠÍPOŠOVÁ, M. (1999): Homofóbia-dosledky pre psychoterapiu. <i>Česká a slovenská psychiatrie</i>. 95, 135-141. PECHOVÁ, O. (2009). Diskriminace na základě sexuální orientace. <i>E-psychologie</i> [online]. 3(3), 1-16. Ke stažení zde: http://e-psycholog.eu/pdf/pechova.pdf PROCHÁZKA, I. (2002): <i>Coming out</i>. Brno, STUD Brno. Ke stažení zde: http://www.stud.cz/10-coming-out.html Internetové stránky s užitečnými informacemi: http://lgbt.poradna-prava.cz/http://www.stud.cz/ http://www.gejt.cz/
CO DĚLAT- INTERVENCE PEDAGOGA Rizikové chování ve školním prostředí - rámcový koncept č. 9 <i>Extremismus, rasismus, xenofobie, antisemitismus</i>	
Typ rizikového chování	Za extremistické chování lze považovat takové, které je vědomě konáno ve prospěch politických, náboženských a etnických hnutí a ideologií, která směřují proti základům demokratického ústavního státu. U studentů/žáků se zpravidla jedná pouze o dílčí postoje a formy podpory, které mají často pouze slabý ideologický základ. Rasistické chování je takové, které na základě přisouzení psychických a mentálních schopností a dovedností skupinám definovaným podle biologického, rasového či národnostního původu tyto příslušníky těchto skupin hodnotí a případně (ve formě „tvrdého rasismu“) je i poškozují. Xenofobní chování je takové, které na základě subjektivně stanovených prvků cizosti (jinakosti) vyvolává obavy ze subjektů, které jsou jako cizí pojímány a v krajních případech může vést k jejich poškozování, což vyvolává protireakci. Antisemitské jednání je takové, které poškozují objekt židovského charakteru kvůli tomu, že tomuto objektu přisuzuje určité negativní vlastnosti či symbolický význam na základě subjektivní percepce židovství. Extremismus lze dělit na:

	- pravicový (odmítá rovnost lidí a na tomto základě potlačuje svobodu některých z nich); - levicový (absolutizuje rovnost lidí na úkor individuální svobody); náboženský (nárokuje suverenitu náboženského vyznání na úkor excesivního porušení lidských práv a individuální svobody); - etnicko-regionální (nárok na suverenitu a separaci vlastního etnika anebo regionu vede k excesům potlačování svobody jiných). - environmentální (zájmy subjektivně pojaté přírody a jejich částí jsou nadřazeny demokratickým principům a prosazovány excesivně na úkor lidské svobody) Rizikové typy chování žáků/studentů: - verbální a fyzické napadání spolužáků, zaměstnanců či návštěvníků školy kvůli jejich politickému či náboženskému přesvědčení anebo rasovému, národnostnímu, etnickému či třídnímu původu (včetně střetů různých extremistických či etnicky/nábožensky vymezených part a skupin); - revizionistické zpochybňování oficiálních výkladů historie či pojetí soudobé demokracie ve prospěch extremistického výkladu; - agitace ve prospěch extremistických hnutí na půdě školy a snaha o získání nových stoupenců mezi vrstevníky (včetně možnosti vytváření extremistických part a skupin ve škole); - využívání školního vzdělání a výcviku k nabytí znalostí, dovedností a schopností pro bezprostřední využití v extremistické scéně (nácvik bojových umění v kroužcích sebeobrany apod.); - využití školních prostor, zařízení a přístrojů ve prospěch extremismu (např. využití školních počítačů a serverů k vytváření a umístění extremistických internetových stránek); - zanedbávání školních povinností kvůli volnočasovým extremistickým aktivitám mimo školu (škála mimoškolních extremistických aktivit je široká).
Východiska	Výskyt politického extremismu a antisemitismu je pravděpodobný především u starších žáků školního věku (cca od 12-13 let) a především pak studentů a učňů na středním stupni. Primitivní rasistické a xenofobní postoje se mohou vyskytnout i u dětí předškolního a raně školního věku, ať již jako důsledek rodinné výchovy a vlivu okolí nebo pod vlivem bezprostřední situace a reakcí spolužáků. I když neexistují přesné statistiky, v extremistické mládežnické scéně lze odhadovat zhruba na 75% chlapců a 25% dívek. Na politickou socializaci dívek do extremistické scény (v jejíž pravicové části a u velké části etnických a náboženských extremistů panují tradiční sexistické vztahy s mužskou dominancí) mají výrazný vliv rodinné vazby (především bratr – sestra) a partnerské vztahy. Rasistické a xenofobní postoje mohou být vyjadřovány i osobami, které nepatří do extremistické scény, přičemž např. rasistické nadávky mohou rovnoměrně užívat dívky i chlapci. Výskyt rasismu a extremismu ve škole je podmíněn i tradicemi, specifiky a problémy určitého regionu a podmínkami na konkrétní škole (např. kriminální či agresivní chování příslušníků určité etnické menšiny může vyvolat reakci ve formě vzniku pravicově-extremistické skupiny, případně přítomnost pravicových extremistů může vyvolat vznik levicově extremistických protivníků apod.).

Rizikové faktory	Doména	Protektivní faktory
agresivita	osobnost	kontrola impulsivity
narcismus	osobnost	kontrola sebeobdivu
odcizení a potřeba začlenění	osobnost, vrstevníci	silné komunitní vazby, pozitivní volnočasové aktivity
nadměrné autoritářství	rodina, škola	odbourávání přehnaně autoritářských modelů
politický vliv okolí	rodina, vrstevníci, internet	vědomostní kompetence
pedagogická nekompetence	pedagogičtí pracovníci	efektivita školského systému
paušalizující stereotypy	vrstevníci, rodina, společnost	vědomostní kompetence, pozitivní zážitky
protekce/korupce	škola/společnost/stát	vhodná prezentace problému a jeho řešení
kriminalita	škola/společnost/stát	vhodná prezentace problému a jeho řešení
politikaření a nedodržování demokratických hodnot	politické spektrum	vhodná prezentace problému a důsledná demokratická politika

Příklon k extremismu ovlivňují osobnostní dispozice, které jsou dováženy rodinným, školským a volnočasovým prostředím. Silný je především vliv blízkých vrstevníků a rodiny (příčemž v poslední době se v ČR objevuje fenomén dvougeneračních extremistických rodin, kdy rodiče podporují v extremistických postojích své děti). Důležité jsou i osobní zážitky (např. útok od pravicových extremistů může přivést mladého člověka do militantní levicové extremistické scény, okrádání od romského gangu může posílit rasistické předsudky apod.). Na politickou socializaci mladých extremistů má vliv i politická situace a její zprostředkování (zvláště mediální, ale i pedagogické).

Sít' partnerů, spolupráce v komunitě, kraji	Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy, Odbor speciálního vzdělávání, http://www.msmt.cz/ministerstvo Školské komise/výbory krajů a měst Odbor bezpečnostní politiky Ministerstva vnitra ČR, http://www.mvcr.cz/clanek/odbor-bezpecnostni-politiky.aspx Odbor prevence kriminality Ministerstva vnitra ČR, http://www.mvcr.cz/clanek/odbor-prevence-kriminality.aspx Bezpečnostní komise krajů/města Ústav pro studium totalitních režimů, http://www.ustrcr.cz/ Člověk v tísni o. s., http://clovekvtsni.cz/ Nevládní organizace proti pravicovému a etnickému extremismu, rasismu, a xenofobii: Český helsinský výbor, http://www.helcom.cz/ In-Iustitia, http://www.in-ius.cz/ Nadace Tolerance a občanská společnost, http://www.ecn.cz/tolerance/ Asi-Milovaní, http://www.asimilovani.estranky.cz/ Lokální iniciativy v některých regionech (např. V Ústí neonacisty nechceme, http://www.vustineonacistynehceme.cz/) V případě rasistických střetů ve škole vyvolaných jednáním romských žáků (včetně jejich rasistického chování) možnost obrátit se na romské poradce, romské organizace (např. Romea, http://www.romea.cz či Drom, http://www.drom.cz) a případně na neoficiální romské autority v lokalitě.
---	--

	Proti antisemitismu: Liga proti antisemitismu, http://antisemitismus.wz.cz/ Národní památník Terezín, http://www.pamatnik-terezin.cz/showdoc.do?docid=4 Židovské muzeum Praha, http://www.jewishmuseum.cz/ V rámci boje proti levicovému extremismu možnost využití zájmových skupin poškozených komunistickým režimem (Konfederace politických vězňů, http://www.kpv-cr.cz/) Poradenství proti náboženskému extremismu: http://www.sekty.cz/www/index.php www.icej.cz
Legislativní rámec, dokumenty	Strategie boje proti extremismu, http://www.mvcr.cz/clanek/extremismus-vyrocní-zpravy-o-extremismu-a-strategie-boje-proti-extremismu.aspx Metodický pokyn Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy k výchově proti projevům rasismu, xenofobie a intolerance (v současnosti připravována jeho aktualizace), http://www.msmt.cz/socialni-programy/metodicky-pokyn-ministerstva-skolstvi-mladeze-a-telovychovy . Zákon č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon)(v platném znění) Zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (v platném znění). Směrnice Rady 2000/43/ES ze dne 29. června 2000, kterou se zavádí zásada rovného zacházení s osobami bez ohledu na jejich rasu nebo etnický původ, http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:32000L0043:cs:HTML Rámcové rozhodnutí Rady 2008/913/SVV ze dne 28. listopadu 2008 o boji proti některým formám a projevům rasismu a xenofobie prostřednictvím trestního práva, http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:32008F0913:CS:HTML
Typ prevence specifická prevence x nespecifická prevence	Všeobecná specifická primární prevence formou zprostředkování demokratických hodnot a principů lidských práv a tolerance, výuka o extremismu a o negativních spojených s minulostí a současností extremismu, rasismu, xenofobie a antisemitismu a možnostech sankcí za projevy extremismu a souvisejících jevů, debaty s angažovanými osobami (např. diskuse s oběťmi extremistických útoků). Možnost využití životních příběhů, uměleckých děl –literatury, filmů s následnou besedou. Specifické formy prevence ve vztahu k již působícím extremistům a jejich strukturám ve škole (např. vzájemná diskuse s jejich potenciálními terči násilí).
Doporučené postupy a metody z hlediska pedagoga	Zjistit hloubku extremistického přesvědčení či rasistických, xenofobních anebo antisemitských postojů u jednotlivců a zjistit jejich případné vazby na extremistickou scénu mimo školu. Zjistit rozšíření uvedených postojů v kolektivu, třídě, škole. Vyvolat diskusi o problémech souvisejících s uvedenými postoji s cílem odhalit jejich příčinu. Nabídnout alternativní volnočasové aktivity.

	Zaměřit výuku na tyto problémy. Okamžitě a razantně vystoupit proti projevům intolerance mezi žáky vyvolanými uvedenými postoji a názory. Pozvat experty k diskusi s žáky/studenty. Informovat rodiče v případě zjištění uvedených hlouběji zakotvených postojů a nabídnout jim spolupráci. V případě závažných projevů (především násilných) informovat bezpečnostní složky (Policii ČR) Nevhodné přístupy: Moralizování a skandalizace bez obeznámenosti s problematikou mládeže a extremismu. Okamžité vyhrožování tresty a zákonnými postihy v případě kontroverzních názorů v běžných diskusích. Nezkoumání motivace lidí k určitému jednání, které se na první pohled může jevit extremistické, ale nemusí takové být. Přejímání extremistických názorů do výuky a argumentace s cílem zalíbit se extremisticky orientované mládeži.
Kdy,koho a v jakém případě vyrozumět – škála rizika ve vztahu k typům prevence.	Rodiče vyrozumět v případě opakovaných verbálních či vizuálních projevů s možným extremistickým podtextem či v případě odůvodněného podezření na účast žáka v konsistentní extremistické partě a v případě užití násilí s extremistickým, rasistickým xenofobním anebo antisemitským podtextem. Policii vyrozumět v případě podezření na promyšlenou a extremisticky, rasisticky, xenofobně nebo antisemitsky motivovanou činnost (např. opakované rasistické verbální výpady se závažnými dopady na psychiku terčů takových výpadů apod.) a na takto motivované vážnější formy násilí.
Možnosti a limity pedagoga	Pedagog má možnost sebevzdělávání v problematice extremismu, rasismu, xenofobie a antisemitismu i v procvičování argumentačních schopností. Výraznou roli může sehrát jeho neformální autorita a charisma. Obtížné je prosazování pedagogických protixtremistických postupů tehdy, pokud extremismus, rasismus, xenofobie či antisemitismus podporují rodina, partneři nebo vlivní vrstevníci a vzory mladých lidí.
Odkazy, literatura	Interkulturní vzdělávání a extremismus, http://www.msmt.cz/socialni-programy/interkulturni-vzdelavani-a-extremismus Bezpečnostní hrozby - extremismus, http://www.msmt.cz/socialni-programy/interkulturni-vzdelavani-a-extremismus Demjančuk, Nikolaj - <i>Drotárová, Lucia: Vzdělání a extremismus</i>, Nakladatelství Epoque, Praha 2005. Mareš, Miroslav, Smolík, Josef: Školní výuka a politický extremismus. Pedagogická orientace, 2010, roč. 20, č. 2, s. 40–54. Zeman, Václav (ed.): Hrozby neonacismu – příležitosti demokracie. Asi-Milování. http://www.asi-milovani.cz/dat/Hrozby_neonacismu-prilezitosti_demokracie.pdf Rexter. Časopis pro výzkum radikalismu, extremismu a terorismu, http://www.rexter.cz

CO DĚLAT, KDYŽ- INTERVENCE PEDAGOGA**Rizikové chování ve školním prostředí - rámcový koncept**

č. 10

Vandalismus

Typ rizikového chování	Vandalismus ve školním prostředí se projevuje ničením školního majetku nebo jeho poškozováním a ničením majetku ostatních žáků a žákyň, případně dalších členů školní komunity. Jedná se buď o významné útoky na věci, které mají za následek jejich úplné zničení (ulomené části nábytku, prokopnuté dveře, utržené vodovodní kohoutky, utrhané hadice od hasicích přístrojů, zničené školní pomůcky, učebnice části oblečení) nebo významné poškození (čmáranice a nápisy na zdech nebo školním nábytku, popsané a polité učebnice, oloupané nejrůznější rohy, nalepený toaletní papír na stropě apod.) Důvody pro takové chování jsou nejrůznější a pro vypořádání se s jevem je třeba se jimi zabývat v každém konkrétním případě. Jestliže se jedná o záměr a cíl, pak je třeba použít vůči žákyni/žákovi jiné opatření, než když se jedná o snahu na sebe upozornit, vyrovnat se spolužákům a spolužačkám nebo o následek šikany, či její doprovodný projev. V různé míře se jev vyskytuje ve všech školách a všech stupních vzdělávací soustavy. Prostory, na jejichž konečné podobě se nějak podíleli i žáci a žákyně jsou terčem útoků méně často, než prostory ostatní a jsou také školní komunitou více střežené.
Východiska	Rizikové situace (místo, terč, čas) Nejrizikovější čas co do četnosti případů vandalismu je rozhodně přestávka mezi vyučovacími hodinami nebo přestávka mezi dopoledním a odpoledním vyučováním. Eliminace jevu v této době pomocí situačních opatření je možná. Fyzický dohled nad žáky a žákyněmi – jedním ze způsobů kontroly jevu je vykonávání přímého fyzického dohledu (tedy tzv. „dozor“). Přítomnost dospělé osoby na rizikovém místě komplikuje provedení útoku proti věci a řadu vandalů odradí. Dospělá osoba svou přítomností, zejména pohybuje –li se v určeném prostoru, vytváří ve svém „dohledovém okolí“ poměrně bezpečný prostor. Vandalismus tímto opatřením nevytlačíte ze školy, ale ve střeženém prostoru probíhat nebude. Přítomnost dospělé osoby má v těchto případech stejný efekt jako sledování prostoru technickým prostředkem. Vnitřní kamerové systémy - umístování kamerových systémů do škol není vítanou aktivitou pro Úřad pro ochranu osobních údajů, pro některé rodiče a zástupce pedagogické veřejnosti. Učitelky, učitelé a školští manažeři a manažerky se na tento technický prostředek obvykle dívají jinak. Prostor střežený kamerou je z hlediska vandalismu zcela bezpečný prostor. Organizované přestávkové aktivity – někteří žáci a žákyně, kteří nevědí, co by měli o přestávce dělat, vyplňují tuto prázdnotu násilím vůči věcem. Nabídka konkrétní činnosti je může nasměrovat k jiným aktivitám. Jedná se např. o možnost trávit přestávky venku, v tělocvičně apod. Místa k sezení - nejrůznější sedací kouty, lavičky, židle v rozích apod. umožňují vykonávání další přirozené činnosti, tedy posezení s přáteli a nezávazné rokování. Tato místa přitahují zejména žáky a žákyně vyšších ročníků, tedy ty, jejichž případný vandalismus způsobuje

	největší hmotné škody. Specifickým rizikovým časem je vyučovací hodina ve spojení s žákem nebo žákyní, kteří se touto dobou nezdržují ve třídě. Jedná se o děti, které se z nejrůznějších příčin z vyučovací hodiny uvolňují (někam něco nesou, jdou na toaletu apod.) nebo o žáky a žákyně, kteří přicházejí do školy v průběhu vyučování a jsou vpuštěni bzučákem. Touto dobou se po chodbách pohybuje minimum dospělých a přímý dozor není na chodbách, toaletách a dalších rizikových místech téměř vůbec vykonáván. Užitečné je proto tento časový úsek velmi pečlivě monitorovat, žáky a žákyně do budovy uprostřed vyučování vpouštět minimálně nebo s asistencí a každého, kdo se pod nejrůznější záminkou ze třídy vprostřed hodiny uvolní, zaznamenat, včetně času, kdy nebyl ve třídě přítomen.
<i>U každého podezření o výskytu daného jevu musí být vždy informován ředitel školy/šk. zařízení.</i>	
Kdo řeší + s kým spolupracuje	- Školní poradenské pracoviště (školní psycholog, školní metodik prevence, výchovný poradce, speciální pedagog) - PPP (pedagogicko-psychologická poradenství) - SVP (střediska výchovné péče) - OSPOD (oddělení sociálně právní ochrany dětí) - Policie ČR
Legislativní rámec	Školní řád (je v souladu se základní platnou legislativou) Zákon. č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (Školský zákon), v platném znění Zákon č. 94/1963 Sb., o rodině Zákon č. 132/1982 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon o rodině Zákon č. 359/1999 Sb., o sociálně právní ochraně dětí Zákon č. 218/2003 Sb., o soudnictví ve věcech mládeže Zákon č. 40/2009, Sb., trestní zákoník Vyhláška č. 116/2011, kterou se mění vyhláška č. 72/2005 Sb., o poskytování poradenských služeb ve školách a školských poradenských zařízeních Vyhláška MŠMT č. 73/2005 Sb. o vzdělávání dětí, žáků a studentů se speciálními vzdělávacími potřebami a dětí, žáků a studentů mimořádně nadanými Vyhláška č. 291/1991 Sb., o základní škole, ve znění pozdějších předpisů www.msmt.cz; <i>webové stránky příslušných krajských úřadů, PPP, jednotlivých škol a školských zařízení (školní řády)</i>
Jak postupovat	Doporučený postup 1. Podmínky zacházení se školním majetkem zakotvit do školního řádu a to včetně sankcí, které škola použije v případě, že se někdo dopustí úmyslného ničení majetku. Náhrada škody není sankce, ale samozřejmost. Předpokladem je současně písemné stvrzení zákonnými zástupci žáka o seznámení se školním řádem. 2. Náhradu úmyslně způsobené škody důsledně vymáhejte po tom, kdo ji způsobil. U nezletilých potom po jejich zákonném zástupci. 3. Opakovaně s žáky a žákyněmi komunikujte na téma ochrana majetku a zacházení s cizím majetkem. 4. Jestli žák nebo žákyně, kteří škodu způsobili, nejeví ochotu k její nápravě, případně je škoda takového rozsahu, že věc nelze svépomocně opravit, vyrozumívejte o tomto chování zákonné zástupce žáků a žákyní a dohodněte s nimi způsob náhrady škody. 5. Jestliže se jedná o škodu většího rozsahu a ten, kdo ji způsobil není ochotný škodu nahradit, vyrozumívejte Policii ČR a oznamte podezření na spáchání přestupku proti majetku, případně trestného činu majetkové povahy.

	6. U škod, které se dají nahradit tak, že je opraví sám žák nebo žákyně, preferujte tento způsob náhrady škody. 7. O způsobené škodě proveďte záznam, ze kterého budou jasně vyplývat všechny důležité skutečnosti: kdo – co - kdy – kde – jak – proč – čím..... 8. Snažte se vždy dobrat příčiny takového jednání a s ní následně pracovat. V případě, že se práce s příčinou vymyká vašim možnostem nebo pro ni nemáte zákonné opodstatnění, hledejte na vás navazující instituci nebo organizaci, která s příčinou pracovat může a umí a zprostředkujte kontakt mezi ní a žákem nebo žákyní, kteří se vandalismu dopustili./ např. ped.- psych. poradna, stř. vých. péče/ Kdy hlásit rodičům? V případě, kdy způsobená škoda je nepatrná nebo malá (dle platného trestního zákoníku činí výše škody nikoliv nepatrně 5.000,- Kč), je třeba věc oznámit rodičům tehdy, jestliže dítě věc poškodilo úmyslně a nejeví žádnou snahu o nápravu. V případě škod většího rozsahu nebo škod na majetku někoho třetího (spolužák, cizí osoby v průběhu školní exkurze atd.) oznamujte rodičům vždy.
V jakém případě vyrozumět Polici ČR/OSPOD	Kdy hlásit policii? V případě, kdy je škoda nikoliv nepatrná, nikdo nejeví snahu o nápravu a škola není vlastními silami schopná domoci se takové nápravy. Musí se jednat o úmyslné poškození nebo zničení věci. Hlásíte také tehdy, jestliže o to žádá poškozený nebo poškozená nebo jejich zákonní zástupci. Kdy hlásit OSPOD? V případech, kdy se jedná o opakované jednání a výchovná a další opatření, která zvolila škola, neměla žádný účinek.
CO DĚLAT, KDYŽ- INTERVENCE PEDAGOGA Rizikové chování ve školním prostředí - rámcový koncept č. 11 <i>Záškoláctví</i>	
Typ rizikového chování	Za záškoláctví („chození za školu“) je považována neomluvená absence žáka (absenci žáka omlouvá pedagog, nikoliv rodič, a to na základě písemné žádosti zákonného zástupce či plnoletého žáka, vždy v souladu s pravidly školy o omlouvání absence) základní či střední školy ve škole. Jedná se o přestupek, kterým žák úmyslně zanedbává školní docházku. Je chápáno jako porušení školního řádu (pravidel stanovených školou), současně jde o porušení školského zákona, který vymezuje povinnou školní docházku. Nezřídká je spojeno s dalšími typy rizikového chování, které obvykle negativně ovlivňují osobnostní vývoj jedince. Prevence záškoláctví je součástí školního řádu, školní docházku eviduje třídní učitel a v případě podezření na záškoláctví se obrací na zákonného zástupce nezletilého žáka, nebo může požádat o spolupráci věcně příslušný správní orgán. Prevence záškoláctví, způsob omlouvání nepřítomnosti žáků, řešení neomluvené nepřítomnosti a postup zúčastněných subjektů je ošetřen Metodickým pokynem MŠMT „K jednotnému postupu při uvolňování a omlouvání žáků z vyučování, prevenci a postihu záškoláctví“ vydaným pod č.j. 10 194/2002 – 14. Školy si upravují postup pro případy záškoláctví interně, takže se liší v počtu neomluvených hodin, které jsou již vymezovány jako porušení školního řádu a jsou obvykle postihovány kázeňsky (napomenutí a důtky, podmíněčné vyloučení ze školy a vyloučení ze školy u žáka kteří mají ukončenou povinnou školní docházku) či sníženou známkou z chování.

	„Záškoláctvím bývá označován přestupek žáka, který úmyslně zanedbává návštěvu školy“. Kyriacou rozlišuje několik kategorií záškoláctví: • Pravé záškoláctví – žák se ve škole neukazuje, ale rodiče si myslí, že do školy chodí • Záškoláctví s vědomím rodičů – na této formě se podílí několik typů rodičů, jejichž hlavními charakteristikami je buď odmítavý postoj ke škole nebo přílišná slabost ve vztahu k dítěti či závislosti na pomoci a podpoře dítěte v domácnosti • Záškoláctví s klamáním rodičů - existují děti, kteří dokážou přesvědčit rodiče o svých zdravotních obtížích, po které nemohou jít do školy a rodiče jim absenci omlouvají pro tyto zdravotní důvody, tento typ záškoláctví je však obtížně rozlišitelný od záškoláctví s vědomím rodičů • Útěky ze školy – někdy se tomuto typu říká interní záškoláctví, kdy žáci do školy přijdou, nechají si zapsat přítomnost a během vyučování na několik hodin odejdou, přičemž zůstávají v budově školy nebo ji na krátkou dobu opustí • Odmítání školy – některým typům žáků činí představa školní docházky psychické obtíže, např. v důsledku problémů ve škole souvisejících s obtížností učiva, při strachu ze šikany, či výskytu školní fobie nebo deprese
Východiska	Změny sociálních poměrů odstranily staré příčiny záškoláctví, které spočívaly častěji v sociální oblasti. V minulosti mnohé rodiny (zvláště méně majetně) omezovaly školní docházku svých dětí, protože děti musely, převážně na vesnici, pomáhat při domácích pracích nebo z důvodu nedostatku financí. Dnešní příčiny záškoláctví jsou zcela jiné. V učebnici dětské psychiatrie se uvádí, že záškoláctví je nejvýraznější formou odporu dítěte ke škole. Bývá spojováno s útekem dítěte z domova nebo toulkami. Nejčastěji je záškoláctví řazeno do asociálních poruch chování. Toto rizikové chování je většinou spojeno s dalšími rizikovými projevy chování jako je zneužívání návykových látek, netolismus, gambling, dětská kriminalita, prostituce aj. Dle věkové kategorie dětí se vyskytuje ve zvýšené míře na druhém stupni základní škol a graduje ve věku středoškolského studia (15-18 let). V tomto období dospívání až na pokraji zletilosti je z mnoha důvodů velmi obtížné udržet nastavená pravidla ve školním řádu vůči tomuto rozšířenému jevu. 1. Doména – společnost Rizikové faktory • příležitost k nelegální činnosti • negativní vzory v okolí • glorifikace rizik a negativního chování v médiích • nízká úroveň vzdělání • nezaměstnanost • prostředí ohrožené sociálním vyloučením • příslušnost k menšinám (zejména problematika romské menšiny) • chudoba Projektivní faktory • kvalitní úroveň školy • pozitivní vzory ve společnosti

	• stálé pozitivní poselství v médiích • vytváření příležitosti pro rozvoj kreativity mládeže • jasné zákony vůči užívání návykových látek a držení zbraní 2. Doména - osobnost jedince Rizikové faktory • hledání náhradního uspokojení při citové deprivaci nebo neuspokojených základních psychických potřebách /potřeba uznání a pozornosti/ • volání o pomoc v tíživé akutní situaci – dítě je ve stresu • disharmonický vývoj osobnosti /oploštělá emocionalita, výraznější egoismus, nedostatečná sebekontrola a vnitřní zábrany/, problémové chování přerůstá v poruchy chování • projev jiné závažné psychické poruchy /schizofrenie,deprese/ Projektivní faktory • rozvoj schopností dítěte • svědomitost • extroverze • přívětivost • citová stabilita 3. Doména – škola Rizikové faktory - Negativní vztah ke škole • povyšování žáka s mimořádnými vědomostmi a schopnostmi • vysoký počet žáků ve třídě • nedostatečná příprava učitele, přetěžování učitele • odpor ke škole u dětí s menším nadáním (jsou kárány, trestány, v horším případě i zesměšňovány) • vysoké požadavky na žáka • negativní citové zážitky spojené se slabým prospěchem, neschopností porozumění učivu a tím i zhoršené sociální postavení v kolektivu (porucha mezilidských vztahů) • špatné přizpůsobení školnímu režimu • nechuf ke školní práci • experimenty s návykovými látkami u žáků • gambling • projevy šikanování na školách • osobnost pedagoga (nespravedlivé hodnocení žáků, lhostejnost k chování žáků, neřešení vážných situací, atd.) Projektivní faktory • zdravé klima školy a třídního kolektivu • podpora učitele • včasná diagnostika výukových obtíží a náprava motivace k učení • pozitivní hodnocení • podpora sebevědomí s ohledem na individualitu žáka
--	--

	• včasná systematická a efektivní specifická primární prevence 4. Doména – rodina <i>Rizikové faktory – Vliv rodinného prostředí</i> • zanedbávající, příliš autoritativní nebo příliš liberální výchova • nejednotnost výchovného působení • nezájem rodičů o své děti (trávení volného času, nedostatečná péče) • rodiče sami nemají dostatečně osvojené morální normy a jsou pro dítě nevhodným modelem • dítě s problémovým chováním je v roli obětího beránka v rodině – problémy v chování u dítěte pomáhají udržovat rodinnou rovnováhu, jiné problémy se neřeší • zaměstnanost rodičů (pracovní vytíženost, směnnost jejich práce, atd.) • neochota a neschopnost rodičů motivovat dítě ke vzdělávání • nedostatečné právní povědomí o rodičovských povinnostech Projektivní faktory • dobré vztahy v rodině • otevřená komunikace • neautoritativní podpora dítěte a jeho přijímání takového, jaký je • duchovní orientace rodiny • kvalitní a podnětné rodinné prostředí • pomoc v obtížných situacích a pozitivní vztahy rodičů a dospělých • včasné podchycení problémů a využití odborné pomoci 5. Doména – vrstevnické prostředí, místní komunita <i>Rizikové faktory - Trávení volného času</i> • party s negativním cílem činnosti (experimenty s návykovými látkami, kriminální činnost, atd.) • nedostatečná nabídka volnočasových aktivit v komunitě • prostředí ohrožené sociálním vyloučením Projektivní faktory • kvalitní a pestrá nabídka volnočasových aktivit jak v mimoškolní činnosti, tak v místě bydliště
<i>U každého podezření o výskytu daného jevu musí být vždy informován ředitel školy/šk. zařízení.</i>	
Kdo řeší + s kým spolupracuje	• Školní poradenské pracoviště (školní psycholog, školní metodik prevence, výchovný poradce, speciální pedagog) • PPP (pedagogicko-psychologická poradenství) • SVP (střediska výchovné péče) • OSPOD (oddělení sociálně právní ochrany dětí) • Policie ČR

	viz. Metodický pokyn k jednotnému postupu při uvolňování a omlouvání žáků z vyučování, prevenci a postihu záškoláctví (Čj.: 10 194/2002-14)
Legislativní rámec	Školní řád (je v souladu se základní platnou legislativou) Zákon. č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (Školský zákon), v platném znění Zákon č. 94/1963 Sb., o rodině Zákon č. 132/1982 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon o rodině Zákon č. 359/1999 Sb., o sociálně právní ochraně dětí Zákon č. 200/1990 Sb. – o přestupcích Zákon č. 40/2009 Sb. – trestní zákoník Vyhláška č. 116/2011 Sb., kterou se mění vyhláška č. 72/2005 Sb., o poskytování poradenských služeb ve školách a školských poradenských zařízeních Vyhláška MŠMT č. 73/2005 Sb. o vzdělávání dětí, žáků a studentů se speciálními vzdělávacími potřebami a dětí, žáků a studentů mimořádně nadanými Vyhláška č. 291/1991 Sb., o základní škole, ve znění pozdějších předpisů Metodický pokyn k jednotnému postupu při uvolňování a omlouvání žáků z vyučování, prevenci a postihu záškoláctví (Čj.: 10 194/2002-14) www.msmt.cz www.odrogach.cz webové stránky příslušných krajských úřadů, PPP, jednotlivých škol a školských zařízení (školní řady)
Jak postupovat	nespecifická primární prevence – prostřednictvím školního vzdělávacího programu posilovat u žáků kladný vztah ke škole, vzdělání, svým spolužákům a učitelům, nabízet pozitivní vzory chování a posilovat zdravé klima školy, nabídka mimoškolní zájmové činnosti všeobecná primární prevence – důsledné seznámení žáků a rodičů se školním řádem příslušné školy, školského zařízení při zahájení příslušného školního roku, s preventivní strategií a Minimálním preventivním programem školy specifická primární prevence (může jít až o prevenci indikovanou či selektivní) – včasné zahájení preventivních programů pro rizikové jedince či skupiny – třídní kolektivy, případně pedagogy a rodiče Doporučené postupy a metody z hlediska pedagoga Přesně stanoveno viz. Metodický pokyn k jednotnému postupu při uvolňování a omlouvání žáků z vyučování, prevenci a postihu záškoláctví (Čj.: 10 194/2002-14) Záškoláctví bývá často nepřiměřenou formou řešení konfliktních situací v rodině, ve škole či ve výchovných institucích, přičemž k němu mají sklon zejména děti, které se subjektivně cítí neúspěšné, nezařazené ve skupině nebo prožívají úzkost a strach v prostředí, ve kterém se pohybují. Jedním z hlavních úkolů pro učitele, rodiče, případně i pro psychology je vyšetření příčin záškoláctví. Ty jsou různé a nelze doporučit jediné, univerzální řešení. Náprava již rozvinutého záškoláctví bývá velmi obtížná, proto by měla být jeho předcházení věnována maximální pozornost. Prvním krokem k nápravě je problém včas rozpoznat a porozumět individualitě dítěte. Nezbytnou podmínkou pro hledání účinných strategií k postupnému překonávání vzniklých obtíží je spolupráce rodičů, učitele a i poradenských pracovníků školy. Chceme-li zvolit správný způsob pomoci a integrovat žáky zpět do školy, musíme vzít v úvahu rozdíly mezi záškoláky a dětmi odmítajícími školu. Doporučujeme následující postup s ohledem na cílovou skupinu, se kterou pracujeme. <u>Kontakt s dítětem:</u> •nutné komunikovat přátelsky, bez hodnocení a odsuzování

	• hovořit zásadně o konkrétním chování, bez nálepkování dítěte • nezjišťovat věcnou stránku problému, ale jak ho dítě prožívalo • zajímat se, jak svoje chování vidí s odstupem, co si o něm myslí teď • společně hledat cesty k nápravě • má-li dítě dobrou vůli chovat se lépe, připravit mu pro to podmínky v rodině i ve škole /tato dobrá vůle nesmí být promarněna/ Rodiče: • vyjádřit porozumění jejich emocím • vést je v komunikaci k oddělování osobnosti dítěte od jeho konkrétního chování • přeznačkovat chování k dítěti /způsob komunikace mění vnitřní postoj/ • vést k porozumění motivaci chování dítěte • soustředit se na to, co rodiče mohou nebo dokonce musí udělat ke zlepšení situace • na konci rozhovoru vždy shrnout, co bylo dohodnuto • dohodnout se na následném sezení k reflexi, jak dohodnutá opatření fungují případně k hledání dalších možností Učitelé: • způsob komunikace o dítěti shodný jako při komunikaci s rodiči • vysvětlovat motivaci chování dítěte v souvislosti s rodinných prostředím a výchovným přístupem rodičů, aby učitel mohl chování dítěte hlouběji chápat • vést k dlouhodobé podpoře dítěte, které má snahu zlepšit svoje chování, nebrat to jako samozřejmost, ale oceňovat, povzbuzovat Dle Lazarové B. doporučené postupy pro učitele: 1. Čím dříve je záškoláctví odhaleno, tím lépe pro dítě. Při hledání příčin si udělat dostatek času pro analýzu případu, spojit se s rodiči, případně psychologem. 2. Je-li záškoláctví důsledkem neúnosné školní situace, navodit změnu. Naplánovat dlouhodobá opatření, aby se situace neopakovala. 3. Rozmáhá-li se záškoláctví ve velkém a máme-li podezření a na hrozbu závislosti, spolupracovat s pedagogicko-psychologickou poradnou a centry. 4. Učit se v třídním kolektivu vyčíst, jaké postavení má problémový žák. Bojí-li se učitelům nebo rodičům svěřit, předat ho do péče psychologa. 5. Pomoci dítěti při návratu do třídy. Doprovodit ho při prvním vstupu do kolektivu. Nemluvit o tom. K vyřešenému případu se již nevracet a neprojevoval nedůvěru. Domluvit se s rodiči na těsném kontaktu, aby bylo případně další záškoláctví včas odhaleno. 6. Učitel se musí zamyslet nad vlastními pocity ve vztahu k problémovému žákovi. Měl by smazat všechny předchozí špatné zkušenosti s ním, zbavit se předsudků a postavit všechny žáky na stejnou „startovní čáru“. Pro pracovníky PPP: • probrat s dítětem, jak záškoláctví prožívalo, aby mohlo odžít své případné negativní pocity /strach z prozrazení, strach z následků, napětí, prázdnotu, nutnost lhát a kamuflovat/ • - vést rodiče k náhledu, že tyto negativní emoce už byly pro dítě dostatečným trestem • - připravit podmínky pro návrat do školy • - domluvit se s rodiči a školou na systému zvýšené kontroly docházky dítěte • - více se zajímat, jak se dítěti daří, co ve škole prožívá, včas řešit případné problémy Nevhodné postupy Za nejrizikovější v rámci prevence a řešení záškoláctví na školách a školských zařízeních vidíme: • nedůslednost učitelů v dodržování školního řádu, nastavených pravidel tříd, špatná komunikace s vedením školy, kolegy, žáky • nejednotný, pseudohumánní přístup pedagogů v dodržování nastavených pravidel ve vztahu k řešení záškoláctví • nekompetentní (mocenská, neprofesionální, žádná) komunikace s rodiči, zákonnými zástupci žáků • obavy ze setkání s rodiči
--	---

V jakém případě vyrozumět Polici ČR/OSPOD	Ve školních řádech jsou uvedena konkrétní pravidla týkající se postupu školy v případě záškoláctví. Vycházejí z Metodického pokynu MŠMT, č.j. 10 194/2002 – 14 „k jednotnému postupu při uvolňování a omlouvání žáků z vyučování, prevenci a postihu záškoláctví“ ze dne 11. března 2002. Absenci žáků ve škole evidují třídní učitelé. Pokud je doklad potvrzující důvod nepřítomnosti žáka nevěrohodný, může se ředitel školy obrátit na zákonného zástupce nezletilého žáka o vysvětlení nebo požádat o spolupráci příslušný správní orgán. Ve školském zákoně v § 30 se uvádí, že ředitel školy vydává školní řád, který mj. upravuje práva a povinnosti žáků a jejich zákonných zástupců ve škole, informuje o provozu a vnitřním režimu školy, upravuje podmínky ochrany žáků před sociálně patologickými jevy, obsahuje pravidla pro hodnocení výsledků jejich vzdělání. Školní řád zveřejní ředitel na přístupném místě ve škole a seznámí s ním zaměstnance i žáky. Informuje o jeho vydání a obsahu zákonného zástupce nezletilých žáků. Tento zákon rovněž v § 31 zmíní výchovná opatření. Jde o pochvaly nebo jiná ocenění a kázeňská opatření. Může je udělit či uložit ředitel školy nebo třídní učitel. O neomluvené i zvýšené omluvené nepřítomnosti žáků informuje třídní učitel výchovného poradce, který tyto údaje vyhodnocuje. Při zvýšené omluvené nepřítomnosti prověřuje její věrohodnost. Neomluvenou nepřítomnost do součtu 10 vyučovacích hodin řeší se zákonným zástupcem žáka třídní učitel formou pohovoru, na který je zákonný zástupce pozván doporučeným dopisem. Projedná důvod nepřítomnosti žáka, způsob omlouvání jeho nepřítomnosti, upozorní na povinnost stanovenou zákonem a seznámí zákonného zástupce s možnými důsledky v případě nárůstu neomluvené absence. O pohovoru provede zápis, do něhož uvede způsob nápravy dohodnutý se zákonným zástupcem. Zákonný zástupce zápis podepíše a obdrží kopii. Odmítnutí či převzetí zápisu se do zápisu zaznamenává. Pokud má žák víc než 10 neomluvených hodin, svolává ředitel školy školní výchovnou komisi. Podle závažnosti absence žáka se jí účastní: ředitel školy, zákonný zástupce, třídní učitel, výchovný poradce, zástupce orgánu sociálně-právní ochrany dětí, školní metodik prevence, zástupce rady školy (pokud byla zřízena), popř. další odborníci. O průběhu a závěrech jednání se provede zápis, který zúčastnění podepíší. Neúčast nebo odmítnutí podpisu zákonnými zástupci se v zápise zaznamenávají. Každý účastník jednání obdrží kopii zápisu. Pokud žák řádně neplní povinnou školní docházku, může mu být uloženo některé z výchovných opatření, o nich pojednává § 31 školského zákona. Výchovným opatřením v systému základního vzdělávání je speciálně věnována Vyhláška č. 48/2005 Sb., § 17. Pokud žák poruší povinnosti stanovené školním řádem, lze mu podle závažnosti tohoto provinění uložit napomenutí třídního učitele, důtku třídního učitele nebo důtku ředitele. Pravidla pro jejich ukládání stanoví školní řád. (Tato opatření zpravidla předcházejí před snížením stupně z chování.) Třídní učitel oznamuje uložení důtky třídního učitele řediteli školy. Důtku ředitele školy lze žákovi uložit pouze po projednání na pedagogické radě. Uložení napomenutí nebo důtky a jeho důvody se neprodleně oznámí žákovi a jeho zákonnému zástupci. Zaznamenává se do dokumentace školy (do katalogových listů). V zájmu zjišťování příčiny záškoláctví žáka a jejího odstranění může ředitel požádat o spolupráci odborníky z oblasti pedagogicko-psychologického poradenství, popř. orgány sociálně-právní ochrany dětí. V případě, že neomluvená nepřítomnost žáka přesáhne 25 hodin, zasílá škola oznámení o zanedbání školní docházky s náležitou dokumentací (např. kopii písemného pozvání zákonných zástupců žáka k návštěvě školy, kopii zápisu z pohovoru, písemné vyjádření výchovného poradce, kopii písemného pozvání zákonných zástupců žáka na výchovnou komisi, kopii zápisu o jednání výchovné komise atp.) orgánu sociálně-právní ochrany dětí nebo pověřenému obecnímu úřadu. V rámci sociálně-právní ochrany se dětmi a mladistvými s opakovanými poruchami závažného rázu zabývají kurátoři pro děti a mládež. Jejich úkolem je v tomto případě řešení případů záškoláctví ve spolupráci s rodiči a se školou. Postupují mj. podle zákona č. 359/1999Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění pozdějších předpisů. Oznámení školy o zanedbání školní docházky je přiděleno referentovi, který projednává přestupky (kurátor pro děti a mládež oznámení dostane jen na vědomí.) Ten zváží, zda jde o přestupek nebo se může jednat o trestný čin. (V tomto případě se věc posílá na příslušné oddělení Policie ČR). Pokud si referent není zcela jistý, posílá věc k posouzení státnímu
---	---

	zástupci na Okresní státní zastupitelství. Po prostudování oznámení, pokud jsou materiály o vině rodičů dostačující a referent usoudí, že je již není třeba předvolat, proběhne zkrácené příkazní řízení, při němž se bez nařízení jednání vydá rozhodnutí ("příkaz") o vině rodičů nebo zákonných zástupců. Mohou dostat napomenutí nebo pokutu do výše 3 tisíc Kč. V tomto případě se náhrada nákladů na řízení neplatí. Kdyby s příkazem zákonní zástupci nesouhlasili a odvolali se, příkaz by se zrušil a proběhlo by nezkrácené příkazní řízení. To bývá zahájeno také v případě, jsou-li o vině rodičů pochybnosti. Jde o ústní jednání. Zákonní zástupci jsou předvoláni jako obvinění. Za nezkrácené řízení se platí také náhrada nákladů řízení ve výši 1000 Kč (lze odpustit, nutno zdůvodnit). Pokud vyjde najevo, že rodiče nejsou vinni, řízení se odloží nebo zastaví (např. v případě, když rodiče dítě do školy vodí a ono pak opakovaně utíká). Je třeba rozlišovat, zda se jedná o nedbalost nebo úmysl neposílat dítě do školy. V případě opakovaného záškoláctví v průběhu školního roku, následuje hlášení o zanedbání školní docházky Policii ČR. Problematika záškoláctví je obsažena přímo v trestním zákoně (trestné činy proti rodině a mládeži) nově se uvádí v trestním zákoníku Trestné činy proti rodině a dětem. V odhalování záškoláctví pomáhají také městští strážníci. V případě, že strážník při kontrolní činnosti zjistí, že dítě v dané době má být ve škole a není, zjistí totožnost dítěte, kontaktuje zákonného zástupce, o skutku sepíše úřední záznam - většinou úřední záznam předává pouze Policii ČR, záznam je součástí spisového materiálu, bývá uložen na služebně. Strážník o zjištěných skutečnostech (nálezu dítěte venku v době, kdy má být ve škole – záškolák) informuje příslušné orgány na základě svých povinností a pravomocí (Policie ČR, OSPOD, zákonní zástupci, případně další instituce dle konkrétní povahy případu). Dále postupuje strážník dle konkrétní situace a přistižení dítěte za školou např. při krádeži, páchání jiné trestné činnosti atp. řeší a oznamuje.
Co by mělo být cílem řešení	Překonat 10 mýtů o záškoláctví: <i>1. Záškoláci jsou především děti líné, kterým vyhovuje zahálčivý způsob života</i> Skutečnost – není to tak – záškoláci jsou naopak často fyzicky zruční a pracovití, jsou však citově nejistí a mají zkušenost se školní neúspěšností <i>2. Hlavním důvodem záškoláctví je nezájem žáků o vzdělávání</i> Skutečnost – Výzkumy ukazují, že nezájem o vyučování je až na druhém místě z uváděných důvodů. Téměř každý třetí záškolák však uvádí jako důvod strach z nesplněných školních povinností <i>3. Záškoláctví má především skupinový charakter a je spojené s touláním se venku</i> Skutečnost – pětkrát častěji tráví záškoláci čas doma než venku nebo ve městě. Přibližně asi jen šestina záškoláků tráví svůj čas s kamarády <i>4. Nám se to nemůže stát</i> Skutečnost – Záškoláctví se může objevit v každé rodině, i v té „dobré“! <i>5. Záškoláctví se dramatizuje, bylo tu vždy</i> Skutečnost – Záškoláctví tu bylo, ale za poslední roky se zvýšila tolerance vůči neplnění nejen školních povinností dětí, snížila se kontrola záškoláctví a stoupl počet neomluvených a omluvených hodin <i>6. Záškoláctví je spojeno s nižším intelektem žáků</i> Skutečnost – Pravda je, že nejnižší záškoláctví je na osmiletých gymnáziích, to je ale skupina s výraznou motivací vzdělávat se. Pokud jde o počet záškoláků, je však nízké záškoláctví i ve speciálních základních školách, kde nároky nejen odpovídají schopnostem dětí, ale pozitivní hodnocení žáků není spojeno jen se školní výkonností <i>7. Vina je především na záškolácích samých</i> Skutečnost – Záškoláci pocházejí častěji z neúplných rodin a z rodin nefunkčních. Na tyto skutečnosti nemají záškoláci vliv. Jde často o emocionálně a sociálně narušené děti bez přiměřeného rodinného zázemí <i>8. Záškoláctví se téměř vždy odhalí a je spojené s „výchovnými“ opatřeními</i> Skutečnost – Záškoláci mají poměrně často opačnou zkušenost. Každý dvanáctý uvádí, že se

	na jeho záškoláctví vůbec nepřišlo a téměř každý třetí tvrdí, že se následně po neomluvené absenci nic nestalo <i>9. Nejúčinnějším prostředkem při řešení záškoláctví je důsledná kontrola záškoláků a potrestání jejich záškoláctví</i> Skutečnost – Ani samotná kontrola nebo dokonce samotné vedení dítěte do školy, ani samotný trest nebývají účinným řešením, protože nejsou zaměřené na příčiny záškoláctví <i>10. Škola dělá co může, řešit by to měli jiní (rodiče, děti, sociální pracovníci, policie)</i> Skutečnost – Někteří odborníci tvrdí, že až třetina záškoláctví souvisí přímo s klimatem ve škole, se způsobem jednání pedagogů se žáky a s neprofesionálním fungováním pedagogů. Na školní klima nemají vliv a nezmění ho ani policie, ani sociální pracovníci.
Doporučené odkazy	Odkazy, literatura JEDLIČKA, R. A KOL. Děti a mládež v obtížných životních situacích. Praha: Themis, 2004. JEDLIČKA, R., KOŤA, J. Aktuální problémy výchovy. Praha: Karolinum, 1998. JŮVA, V. Základy pedagogiky. Brno: Paido, 2000. KŘÍŽ, J. Duševní poruchy a poruchy chování u dětí a mladistvých. 1. vydání. JU České Budějovice. KYRIACOU, CH. Řešení výchovných problémů ve škole. Praha: Portál, 2004. LAZAROVÁ, B. Netradiční role učitele. O situacích pomoci, krize a poradenství ve školní praxi. 2. vyd. Brno : Paido, 2008. MATOUŠEK, O. Mládež a delikvence. Praha: Portál, 2003. TRAIN, A. Specifické poruchy chování a pozornosti. Praha: Portál, 1997. VÁGNEROVÁ, M. Psychopatologie pro pomáhající profese. Praha: Portál, 2004.
CO DĚLAT, KDYŽ- INTERVENCE PEDAGOGA Rizikové chování ve školním prostředí - rámcový koncept č. 12 <i>Krádeže</i>	
Typ rizikového chování	Krádež je takové jednání, při kterém se někdo zmocní věci, která není jeho a to za účelem si ji ponechat, používat ji apod., aniž by s tím majitel věci souhlasil, nebo o tom byl informován. Drobné krádeže se vyskytují ve všech školách a všech stupních vzdělávací soustavy. Stejně jako v předchozím případě, jsou důvody tohoto chování různé a pro vypořádání se s daným jevem je nutné se jimi vždy v konkrétním případě zabývat.
Východiska	Rizikové situace (místo, terč, čas) Předmětem krádeže bývá de facto cokoli, co někdo může potřebovat. Hmotná škoda není vždy rozhodující, protože pro majitele mají některé předměty osobní a emocionální hodnotu. V případě krádeží není rozhodujícím situačním faktorem čas, jako v případě vandalismu, ale příležitost. Většinou se kradou věci volně položené a nezabezpečené. Čím menší předmět je a cennější nebo zajímavější, tím je pro zloděje lákavější.
<i>U každého podezření o výskytu daného jevu musí být vždy informován ředitel školy/šk. zařízení.</i>	
Kdo řeší + s kým spolupracuje	- Školní poradenské pracoviště (školní psycholog, školní metodik prevence, výchovný poradce, speciální pedagog) - PPP (pedagogicko-psychologická poradenství) - SVP (střediska výchovné péče) - OSPOD (oddělení sociálně právní ochrany dětí) - Policie ČR

Legislativní rámec	Školní řád (je v souladu se základní platnou legislativou) Zákon. č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (Školský zákon), v platném znění Zákon č. 94/1963 Sb., o rodině Zákon č. 132/1982 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon o rodině Zákon č. 359/1999 Sb., o sociálně právní ochraně dětí Zákon č. 200/1990, Sb., o přestupcích Zákon č. 40/2009, Sb. trestná zákoník Vyhláška č. 116/2011 Sb., kterou se mění vyhláška č. 72/2005 Sb., o poskytování poradenských služeb ve školách a školských poradenských zařízeních Vyhláška č. 291/1991 Sb., o základní škole, ve znění pozdějších předpisů www.msmt.cz; www.odrogach.cz <i>webové stránky příslušných krajských úřadů, PPP, jednotlivých škol a školských zařízení (školní řády)</i>
Jak postupovat	Doporučený postup 1. Informaci, že krádež je hanebný čin a současně protiprávní jednání, sdělte žákyním a žákům od počátku jejich docházky do vaší školy. Užitečné formy vštěpování bývají nejrůznější příběhy, při kterých děti buď dojmě, anebo rozčílí následek takového jednání. 2. Do školního řádu zapracujte sankce, které škola použije v případě, že se někdo dopustí krádeže při poskytování školských služeb nebo při s nimi přímo souvisejících činnostech. 3. Každý, kdo se dopustí krádeže na školní půdě by měl mít možnost pohovořit si o svém jednání s ředitelem nebo ředitelkou školy. 4. Pečlivě se zabývejte příčinami. Některé jsou významně polehčující (dítě je ke krádeži donuceno někým jiným, z koho má strach). Někdy se může jednat i o formu kompulzivního chování, kterou je nutné řešit v rámci odborné péče. 5. S náhradou způsobené škody postupujte jako u vandalismu. Preferujte nápravu vztahu mezi poškozeným a zlodějem – trvejte na tom, aby zloděj věc vrátil přímo poškozenému, omluvil se a nabídnul za své chování nějakou kompenzaci. 6. Zákonné zástupce zloděje vyrozumívejte vždy až poté, kdy budete přesně znát příčiny, které dítě k takovému chování vedly a to zejména v případě menších dětí 7. Jestliže se jedná o škodu většího rozsahu, vyrozumívejte Policii ČR a oznamte podezření na spáchání přestupku proti majetku, případně trestného činu majetkové povahy. 8. Každou nahlášenou krádeží se zabývejte, vyšetřujte ji. Je to důležité poselství jak pro poškozeného, tak pro zloděje. Jakmile budete k dětem mít proslovy o krádežích, nezačínajte je tím, že si všichni mají na své věci dávat dobrý pozor a vy jste jim říkali, že si to či ono nemají do školy nosit nebo to mají zamykat. Tyto informace často vyznívají, jako by za krádež mohl poškozený, nikoliv zloděj. Jakoby normální bylo všechno zamykat a ne nekrást. Rozhovory s poškozeným po nahlášení krádeže rovněž nezačínajte tímto způsobem. 9. O krádeži a jejím šetření proveďte záznam, ze kterého budou jasně vyplývat všechny důležité skutečnosti: kdo – kdy – kde – jak – proč – čím..... Pozor - škoda většího rozsahu (škoda větší dle trestního zákoníku je 50.000,- Kč, škoda velkého rozsahu dle trestního zákoníku je 5.000.000,- Kč , viz. § 138) škoda nikoli nepatrná 5000,- Kč je hranice pro trestný čin. V případě, že je ukradena věc menší hodnoty než 5000,- Kč (a je to bez použití násilí – překonání překážky, není to vloupání) jedná se o přestupek proti majetku dle § 50 zák. o přestupcích č. 200/1990 Sb. v platném znění. Škoda na odcizené věci od 5000,- Kč výše je trestným činem krádeže dle

	ustanovení § 205 trestního zákoníku. V případě, že byla odcizena věc s hodnotou menší než 5.000,-Kč, ale bylo použito násilí – vypáčená skříňka, šatna, šuplík...nebo násilí vůči osobě a snaha zmocnit se věci – loupež, jedná se vždy o trestný čin.
V jakém případě vyrozumět Polici ČR/OSPOD	Kdy hlásit rodičům? Rodičům poškozeného vždy ihned, rodičům zloděje rovněž vždy, nicméně mělo by tomu předcházet precizní zjištění příčin. Celá řada dětí krade proto, že je někdo krást poslal a oni z něj mají strach. Není to sice o nic menší krádež, ale je to informace, kterou by rodič měl vědět také. Kdy hlásit policii? V případě, kdy je škoda nikoliv nepatrná, nikdo nejeví snahu o nápravu a škola není vlastními silami schopná domoci se takové nápravy. Musí se jednat o úmyslné zcizení, poškození nebo zničení věci. Hlásíte také tehdy, jestliže o to žádá poškozený nebo poškozená nebo jejich zákonní zástupci. Důležité upozornění - Škola a školské zařízení není orgán činný v trestním řízení, takže nemůže nic vyšetřovat. Pokusy o „vyšetřování“ ze strany školy, mohou nenapravitelně ovlivnit další vyšetřování Policie ČR. Kdy hlásit OSPOD? V případech, kdy se jedná o opakované jednání a výchovná a další opatření, která zvolila škola, neměla žádný účinek.
Doporučené odkazy	Odkazy, literatura JEDLIČKA, R. A KOL. Děti a mládež v obtížných životních situacích. Praha: Themis, 2004. JEDLIČKA, R., KOŤA, J. Aktuální problémy výchovy. Praha: Karolinum, 1998. JŮVA, V. Základy pedagogiky. Brno: Paido, 2000. KŘÍŽ, J. Duševní poruchy a poruchy chování u dětí a mladistvých. 1. vydání. JU České Budějovice. KYRIACOU, CH. Řešení výchovných problémů ve škole. Praha: Portál, 2004. LAZAROVÁ, B. Netradiční role učitele. O situacích pomoci, krize a poradenství ve školní praxi. 2. vyd. Brno : Paido, 2008. MATOUŠEK, O. Mládež a delikvence. Praha: Portál, 2003. TRAIN, A. Specifické poruchy chování a pozornosti. Praha: Portál, 1997. VÁGNEROVÁ, M. Psychopatologie pro pomáhající profese. Praha: Portál, 2004.

CO DĚLAT, KDYŽ- INTERVENCE PEDAGOGA
Rizikové chování ve školním prostředí - rámcový koncept

Příloha č. 13

Tabák

Typ rizikového chování	Závislost na tabáku je nejčastější ve formě cigaret, v poslední době vodních dýmek. Méně časté jsou u nás dýmky a doutníky či jiné exotické formy. Návykovou drogou je nikotin. Jedná se o samostatnou nemoc – číslo diagnózy F 17, poruchy duševní a poruchy chování způsobené užíváním tabáku. Obecně se tabák kouří nebo konzumuje rovněž bez spalování – bezdýmý (smokeless). Bezdýmý tabák může být aplikován do nosu (šňupací) nebo do úst (porcovaný tabák = snus nebo tabák žvýkací). Tabákový kouř obsahuje řádově přes 4000 chemikálií, patrně všechny, které se najdou ve školním chemickém kabinetu. Je to například močovina, čpavek, dusičnany, kterých se bojíme v uzeninách, kyanovodík, který bývá v jedu na krysy, formaldehyd, do kterého se nakládají mrtvoly... Kolem 100 z těchto látek je kancerogenních, tedy vyvolávajících rakovinu. Jedinou návykovou látkou v tabáku je nikotin, je to droga dokonce návykovější než například heroin. To je jeden z důvodů, proč si naprostá většina nedospělých kuřáků myslí, že až bude chtít, prostě kouřit přestane a proč to bohužel u většiny z nich nebude pravda: 7 z 10 dospělých kuřáků by raději nekouřilo, kdyby si ovšem ještě mohli vybrat. Ačkoli se výrobci cigaret snaží vzbudit dojem, že kouření je dospělá aktivita, pravý opak je pravdou: je to dětská nemoc, průměrný věk první cigarety je u nás kolem 10 let a kolem 90 % kuřáků si zapálí první cigaretu dříve než jim je 18 let. To je někdy důležité dětem vysvětlit: dospělí s kouřením prakticky nezačínají, výrobci cigaret si musejí své zákazníky zajistit dříve než oni dostanou rozum, dospělí už by do závislosti tak snadno nedostali. Z jedné cigarety se u pravidelných kuřáků vstřebá kolem 1 mg nikotinu (bez ohledu na údaj na krabičce), při intenzivním kouření to může být až 2-3 mg. Záleží totiž na tom, jak se kouří (kolikrát se potáhne, jak hluboko vdechne, jak dlouho se zadrží kouř v plicích...). Indikátorem (ukazatelem, markerem) intenzity kouření může být například oxid uhelnatý (CO) ve vydechaném vzduchu, dle této hodnoty lze pak spočítat % červených krvinek, zablokovaných pro přenos kyslíku do tkání. CO se totiž v krvi na krevní barvivo váže asi 200x silněji než kyslík. Při hodnotách kolem 20 % zablokovaných červených krvinek (karbonylhemoglobinu) se již objevují závažné klinické příznaky otravy, při hodnotách kolem 50 % může nastat smrt. Monitorem CO jsou vybavena Centra pro závislé na tabáku (viz dále). Velmi vysoké hodnoty CO byly naměřeny u kuřáků vodních dýmek: po jedné seanci, která trvá zhruba 50 minut, to bývá kolem 20 % červených krvinek vyřazených z provozu. Z jedné vodní dýmky se může do těla dostat tolik chemikálií jako z několika desítek či dokonce stovek cigaret. Velikost potažení bývá asi dvojnásobná v porovnání s cigaretou: jednak tabák jen doutná pod zapáleným uhlíkem, teplota spalování je tedy nízká a kouř proto velmi koncentrovaný, jednak
--------------------------------------	--

	je třeba pořádně „tahat“, aby dýmka hořela. Vdechují se také zplodiny spalování uhlíku. Představa, že kouře se ve vodě pročistí, je bohužel jen iluze: nepročistí, ale ochladí a to je další příčinou velkého objemu potažení: chladný kouř totiž vdechneme snáze a hlouběji než horký. Vodními dýmkami se také velmi snadno přenášejí infekce – kromě běžné chřipky či rýmy nejčastěji opary, žloutenka nebo tuberkulóza. Mýtem je také představa, že vodní dýmka nemůže vést k závislosti. Pokud je ve směsi tabák, kouř obsahuje nikotin a závislost může vzniknout, často také vede kouření vodní dýmky k pozdějšímu kouření cigaret. Jakékoli kouření je kouření, jakákoli forma tabáku poškozuje zdraví.
Východiska	Průměrný věk první cigarety je u nás kolem 10-12 let, ve věku 15 let kouří denně více než 16% dětí http://www.szu.cz/uploads/documents/czzp/zavislosti/koureni/Tiskovkamladez.pdf 80% dětí ve věku 16 let zkusilo již někdy kouřit, přičemž 38% těchto dětí kouřilo opakovaně (více než 40x) a více než jedna čtvrtina šestnáctiletých dětí je denními kuřáky (ESPAD 2006, viz odkazy dole). Počátek kouření může mít různé důvody – jedním z nejčastějších je např. snaha o regulaci hmotnosti u dívek, což s oblibou využívá tabákový průmysl pro design svých produktů (cigarety slim). Je to ale mylná představa, protože kouřením svoji hmotnost nesníží, naopak po zanechání kouření dochází k nárůstu hmotnosti. Kouření je adolescenty považováno za dospělou aktivitou. Proto je důležité jim nabídnout jiný symbol dospělosti, např. mobil, hospodaření s vlastními penězi, péče o zvíře. Vzhledem k tomu, že mladiství kouří často ve skupinách vrstevníků, je potřeba působit na skupinu jako celek, nikoliv na jednotlivce, který byl při kouření přistižen. Pokud jde o léčbu adolescentních kuřáků, studie existují jen ve velmi omezené míře. Důvodem je fakt, že adolescentní kuřáci jsou málo motivovaní k léčbě, prakticky se neléčí - po pár týdnech přestanou na terapii docházet a zajímat se o léčbu, takže ji nedokončí. Typické je také podceňování zdravotních rizik a malá informovanost o nich. Odkazy: http://www.espad.org/plugins/literature/Admin/Uploads/espad_web.pdf http://www.szu.cz/uploads/documents/czzp/zavislosti/koureni/Tiskovkamladez.pdf
<i>U každého podezření o výskytu daného jevu musí být vždy informován ředitel školy/šk. zařízení.</i>	
Kdo řeší + s kým spolupracuje	WWW.SLZT.CZ - Společnost pro léčbu závislosti na tabáku, kontakty na Centra pro závislé na tabáku Linka pro odvykání kouření 844 600 500 WWW.NEKURATKA.CZ edukativní stránky pro děti 9-12let WWW.BEZCIGARET.CZ pořádají programy pro školy WWW-TIPNI-TO.CZ – webové stránky o kouření pro teenagery (od podzimu 2010)

	WWW.ALIK.CZ - v rámci internetové poradny jsou zodpovídaný i dotazy týkající se kouření, průměrný věk návštěvníků webu je dle jejich údajů kolem 12 let WWW.HELP-EU.COM - projekt EU, který má tři základní témata: prevence kouření, ochrana před pasivním kouřením a odvykání, na tomto webu jsou virály a videa, možnosti přidat vlastní video či tip WWW.ACCESS-EUROPE.COM - stránka projektu EU, zaměřeného na léčbu závislosti na tabáku u adolescentů WWW.SZU.CZ - Státní zdravotní ústav, od roku 1996 systematicky sleduje prevalenci kouření v populaci, přehledy jsou uvedeny (do místního vyhledávače zadejte „kouření“) WWW.CDC.GOV/TOBACCO/GLOBAL/GYTS/ - Global Youth Tobacco Survey, statistika týkající se kouření dětí mládeže z desítek zemí včetně České republiky – možnost mezinárodního a regionálního porovnání (anglicky) WWW.TOBACCOFREEKIDS.ORG - Campaign for Tobacco-Free Kids, nezisková organizace se sídlem ve Washingtonu, nabízí výborné podklady k libovolnému tématu, které se týká kouření (anglicky) http://www.espad.org/czechrep - statistické údaje o kouření v ČR Zásadně bychom se měli vyhnout spolupráci s tabákovým průmyslem a to i nepřímé (tabákovým průmyslem hrazené programy např. přes pořádající agentury) – vždy bychom se partnerů měli zeptat, zda přímo či nepřímo obdrželi podporu tabákového průmyslu.
Legislativní rámec	Zákon 379/2005 a jeho novelizace z roku 2009 zakazuje kouření ve školních budovách. Rozhodně nezřizovat v prostorách školy kuřárny, ovšem jako vždy, učitelé by měli být nekuřáckým příkladem. Konkrétně: § 8 (1) Zakazuje se kouřit ... b) ve vnějších i vnitřních prostorách všech typů škol a školských zařízení, § 9 (1) Místa, kde je kouření zakázáno, je jejich provozovatel povinen označit zjevně viditelnou grafickou značkou „Kouření zakázáno“. ... Vzhled grafických značek je upraven v příloze tohoto zákona. Velikost grafických značek musí být nejméně 12 cm x 16 cm. (2) Nedodržuje-li osoba zákaz kouření v místech uvedených v § 8 odst. 1 a 2, a to ani po výzvě provozovatele, aby v tomto jednání nepokračovala nebo aby prostor opustila, je provozovatel oprávněn požádat obecní policii, nebo Policii České republiky o zákrok směřující k dodržení zákazu. Národní strategie protidrogové politiky na období 2010 až 2018 ukládá Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy: V protidrogové politice odpovídá především za primární prevenci užívání všech typů drog dětmi a mladými lidmi, kterou staví na výzkumem ověřených opatřeních

	a aktivitách. Dále odpovídá za realizaci preventivních programů ve školách a ve školských zařízeních a za financování dalších preventivních programů realizovaných státními i nestátními organizacemi. Rovněž odpovídá za profesní přípravu pedagogických pracovníků pro účinné preventivní působení při výuce, vzdělávání a při výchově dětí a mládeže. V rámci speciálního školství nese odpovědnost za zabezpečení programů včasné a krizové intervence, léčebně-výchovné péče u dětí a mladých lidí, kteří s drogami experimentují nebo je zneužívají.
Jak postupovat	Zmapování situace – prevalence kouření, eventuálně názory a znalosti dětí Informování o rizicích kouření, principu tabákového byznysu – forma zvláštního semináře či v rámci jiné hodiny/příležitosti. Zapojení problematiky kouření do výuky v jednotlivých hodinách – výklad poškození zdraví v hodinách přírodopisu/biologie, výpočet výdajů za cigarety v hodinách matematiky, výtvarné projekty na téma kouření, práce s dětskými protikuřáckými webovými stránkami v hodinách informatiky. Preventivní působení by mělo být zaměřeno na celé třídní kolektivy nejen na problémové dítě. Informace by se neměly týkat jen kouření cigaret, ale i dalších forem užívání tabáku, zejména vodních dýmek. Pravidelné dotazníkové šetření mezi žáky pomocí anonymních dotazníků za účelem monitorovat stav kouření a postoje ke kouření ve škole. Pořádání celoškolních akcí ke Světovému dni bez tabáku nebo mezinárodnímu nekuřáckému dni. Například vyhlašování školních soutěží – výtvarná, literární soutěž na téma kouření, soutěž o nejlepší protikuřácký videoklip. Uspořádání sportovního dne – zdůraznění, jak je důležité nekouřit pro udržení fyzické kondice Základní informace trvale dostupné – nástěnka, stánek, školní webové stránky. Vhodné je umístit plakáty mimo jiné i na toaletu. Informace předávat atraktivní a interaktivní formou – barevné obrázky, fotky, videa, kvízy, soutěžní otázky. Zpětná vazba (změnily se názory, znalosti, postoje dětí?). Nekuřácké prostředí je norma – ve škole (včetně pracovníků učitelů), ale i doma nebo v autě. Dostupná léčba závislosti na tabáku pro ty, kdo si přejí přestat (většina kuřáků, i adolescentů, si přeje přestat, ale neví, jak na to, ani o jak silnou závislost se jedná – proto je jich úspěšných jen málo). Informovat se v nejbližším zdravotnickém zařízení, které se specializuje na odvykání kouření, zda je v tomto zařízení možnost odvykání dětí a adolescentů, nabízet tuto možnost rodičům dítětem které kouří. Volba relevantních argumentů – nestrašit rakovinou či infarktem, ale tím, co dospívající zajímá: zhoršení akné i kvality pleti, zápach z úst, zhoršení sexuálních funkcí, vrásky, stárnutí pleti, finanční stránka kouření (co lze koupit namísto týdenní, měsíční či roční dávky cigaret), zhoršení fyzické kondice, vysvětlení

	principu tabákového byznysu (výrobci musejí získat své zákazníky do závislosti, dokud oni „nemají rozum“ – dospělí s kouřením prakticky nezačínají, výrobci cigaret vědomě prodávají zboží, které zabíjí a vydělávají na tom velké obnosy peněz). Co nejširší spolupráce – sociální pracovníci, školní metodik prevence, psycholog, pedagogicko-psychologické poradny, protidrogový koordinátor, pediatr či jiní lékaři a zdravotníci. Informování rodičů o problematice kouření a o kouření v dětské populaci na rodičovských schůzkách – snaha minimalizovat podceňování kouření dětí ze strany rodičů, zvýšení informovanosti rodičů, možnost navázat spolupráci s rodiči na dané téma, možnost vysvětlit, jak důležité je pro dítě nekuřácké domácí prostředí. Není vhodné uchýlovat se ke striktním zákazům a postihům bez zařazení do kontextu a bez osvětlení problému kouření dotyčnému dítěti.
V jakém případě vyrozumět Polici ČR/OSPOD	Školní psycholog, školní metodik prevence Pedagogicko psychologický poradce, Rodiče Ošetřující lékař (pediatr, praktický lékař pro děti a dorost či jiný) Odborník v léčbě závislosti na tabáku – v případě, že dítě chce odvyknout a nedaří se mu to. Policie ČR - Prodej tabákových výrobků nezletilým
Doporučené odkazy	WWW.SLZT.CZ - Společnost pro léčbu závislosti na tabáku, kontakty na Centra pro závislé na tabáku Linka pro odvykání kouření 844 600 500 WWW.NEKURATKA.CZ - edukativní stránky pro děti 9-12let WWW.BEZCIGARET.CZ - pořádají programy pro školy WWW-TIPNI-TO.CZ – webové stránky o kouření pro teenagery (od podzimu 2010) WWW.ALIK.CZ - v rámci internetové poradny jsou zodpovídaný i dotazy týkající se kouření, průměrný věk návštěvníků webu je dle jejich údajů kolem 12 let WWW.HELP-EU.COM - projekt EU, který má tři základní témata: prevence kouření, ochrana před pasivním kouřením a odvykání, na tomto webu jsou virály a videa, možnosti přidat vlastní video či tip WWW.ACCESS-EUROPE.COM - stránka projektu EU, zaměřeného na léčbu závislosti na tabáku u adolescentů WWW.SZU.CZ - Státní zdravotní ústav, od roku 1996 systematicky sleduje prevalenci kouření v populaci, přehledy jsou uvedeny (do místního vyhledávače zadejte „kouření“) WWW.CDC.GOV/TOBACCO/GLOBAL/GYTS/ - Global Youth Tobacco Survey, statistika týkající se kouření dětí mládeže z desítek zemí včetně České republiky – možnost mezinárodního a regionálního porovnání (anglicky) WWW.TOBACCOFREEKIDS.ORG - Campaign for Tobacco-Free Kids, nezisková organizace se sídlem ve Washingtonu, nabízí výborné podklady k libovolnému tématu, které se týká kouření (anglicky) http://www.espad.org/czechrep - statistické údaje o kouření v ČR

--	--

Rizikové chování ve školním prostředí Příloha č. 14 Krizové situace spojené s ohrožením násilím ve školním prostředí, které přichází z vnějšího i vnitřního prostředí	
• Typ rizikového chování	Krizové situace spojené s násilím ve školním prostředí zahrnují zejména rizikové chování, které je vyvoláno krizovou situací, která přichází z: 1. <u>vnitřního prostředí</u> - řešení konfliktů neadekvátním způsobem, zejména šikana, kyberšikana, vandalismus a další (viz Přílohy Metodického doporučení), útok na školu ze strany dětí/žáků/studentů (dále jen žáci), případně ze strany pedagogů. 2. <u>vnějšího prostředí</u> - řešení konfliktů neadekvátním způsobem, násilí způsobené osobou, která navštívila školu - obvykle rodič/rodiče žáka, násilí způsobenému osobou/osobami, která vnikla do školy nebo jejího okolí a ohrožuje školu násilím nebo jinými prostředky, které mohou ohrozit žáky, pedagogy a další pracovníky školy.
• Východiska	Mnoho národních iniciativ se v poslední době zaměřuje na bezpečnost škol a s tím spojené krizové plánování škol, včetně úrovně zabezpečení školy proti vnějšímu nebezpečí. Nelze jednoznačně stanovit všechny okolnosti, které mohou způsobit ohrožení školy (pedagogických i nepedagogických pracovníků, žáků) vnějšími faktory. Profil pachatelů násilí je složité specifikovat, neexistuje jednotný profil pachatelů násilí na školách. Zkušenosti, které se vztahují k tomuto fenoménu, se obvykle zabývají napadením střelnou nebo bodnou zbraní, nebo užitím jiných prostředků, které směřují k paralýze prostředí, např. výbušnin. Mezi pachateli mohou být lidé psychicky nemocní, nebo také lidé, kteří násilím proti škole řeší další osobní nebo společenský konflikt. Pachatelé mohou jednat na úrovni jednotlivce nebo skupiny. Pachatelé se tak mohou lišit jak vlastní motivací pro násilný čin, tak také svojí národností, etnickou příslušností, socioekonomickým statusem, akademickým prospěchem i rodinným zázemím. Ze zkušeností v jiných zemích víme, že: ▪ V mnohých případech byla hlavním motivem odplata a pachatelé mluvili o svých plánech s ostatními žáky. ▪ Většina pachatelů ohrožujících střelbou ve školách byla obětmi šikany a měla sebevražedné sklony. ▪ Motivem pro spáchání násilí může být také akutní stav spojený s psychickým onemocněním, zde se pak může jednat jak o pachatele z vnitřního prostředí školy, tak o pachatele, který přes veškerá bezpečnostní opatření naruší vnitřní bezpečnost školy.

	▪ Každá škola by měla mít z těchto důvodů vytvořený krizový plán (viz kapitola Doporučené postupy, strana 8) jak se zachovat v těchto neočekávaných a těžce předvídatelných situacích a měla by za tím účelem mít vytvořený krizový tým. Identifikace žáků, kteří spadají do rizikové skupiny s násilnickými sklony, je komplexní a zvažovat by se měly zejména následující faktory, které mohou posilovat násilné chování: • fascinace mediálním násilím, zbraněmi a výbušninami, • snížená schopnost lítosti, • hrubé chování k ostatním lidem i zvířatům, • nedostatek pozitivních vztahů k dospělým a ke škole, • onemocnění spojená s možnými ataky násilného a nekontrolovaného jednání. Čím více podobných charakteristik se u žáka projeví, tím větší pozornost je třeba mu věnovat. Je důležité, aby pracovníci školy znali dobře každého ze žáků školy. S podobnými faktory je třeba počítat u všech dospělých osob z prostředí školy, i těch, které přicházejí z vnějšího prostředí a současně je třeba zvažovat faktory spojené s radikálním chováním a extrémismem. Škála možných krizových situací je tedy široká a je třeba, aby aktivity školy ve vztahu k žákům a ostatním zaměstnancům školy tvořily provázaný celek v podobě bezpečnostního plánu a krizového plánu včetně systému včasného varování. Žáci a zaměstnanci musí být informováni o tom, jak se chovat v případě uváděných nečekaných krizových situací, případně při podezření na hrozící krizovou situaci, na koho se obrátit, kde je možnost úniku a případné ochrany před útočníkem/ky. Současně je nezbytné, aby škola měla zpracovaný i následný plán intervence (viz kapitola Doporučené postupy, strana 9) pro žáky, pedagogy, další zaměstnance škol a případně i pro rodiče, pokud se stala objektem násilného chování. Oblast rizikového chování a prevence před jeho vznikem je v rámci školské legislativy vnímána v kontextu bezpečnosti a ochrany zdraví. Zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví (BOZ) při vzdělávání ve školách je nedílnou součástí vzdělávacích programů a jejich naplňování na všech stupních vzdělávání. Zjišťování a hodnocení bezpečného prostředí ve školách je uskutečňováno komplexně prostřednictvím České školní inspekce (ČŠI). Školy se při zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví žáků zaměřují především na tyto okruhy: 1. školní/vnitřní řád – vymezení formálního rámce bezpečnosti a ochrany zdraví žáků, včetně pojmenování nebezpečí, rizik možného ohrožení života a zdraví žáků spolu s přijetím adekvátních opatření; stanovení režimu dne, rozvrhu hodin a
--	---

	přestávek v souladu se zásadami psychohygieny a v souladu s právními předpisy, 2. organizační zajištění dohledu nad žáky při vzdělávání a souvisejících činnostech – důraz na exponované časy – ranní příchody do školy, polední přestávka, vyzvedávání ze školní družiny apod.; 3. zařazení problematiky BOZ do jiných dokumentů (školní vzdělávací programy - ŠVP); 4. seznámení zaměstnanců a žáků školy s opatřeními zajišťujícími bezpečnost a ochranu zdraví žáků; 5. informování zákonných zástupců dětí a nezletilých žáků o vydání a obsahu školního/vnitřního řádu; 6. hodnocení a prevence rizik s ohledem na zajištění BOZ žáků a aktuálního stavu přijatých preventivních opatření k případným mimořádným událostem včetně zajištění první pomoci žákům; 7. praktické nácviky činností při situacích ohrožení žáků, při mimořádných situacích a při požáru; 8. personální zabezpečení BOZ, vzdělávání odpovědných osob v oblasti BOZ včetně stanovení vhodné organizace pro vzdělávání v této problematice; 9. prostorové a materiální vybavení a zabezpečení včetně plnění podmínek pro zajištění BOZ na užívaných sportovištích a v dalších vnitřních i venkovních prostorách škol a na místech určených pro výuku praktického vyučování, zajištění podmínek BOZ při akcích pořádaných školou podle § 3 vyhlášky č. 48/2006 Sb., o základním vzdělávání a některých náležitostech plnění povinné školní docházky, včetně přesunů do jiných prostor školy nebo do pronajatých prostor jiných subjektů a na mimoškolní akce včetně stanovení pravidel. Vzdělávání v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví ve školách Problematika ochrany zdraví a bezpečnosti byla zapracována do rámcových vzdělávacích programů (RVP). Tato témata jsou rozložena do několika vzdělávacích oblastí a oborů, především však na 1. stupni ZŠ do vzdělávacího oboru Člověk a jeho svět, na 2. stupni ZŠ a v odpovídajících ročnících víceletých gymnázií do vzdělávacího oboru Výchova ke zdraví, ve školách poskytujících střední vzdělání do vzdělávací oblasti Vzdělávání pro zdraví. Je však nutné upozornit na to, že se jedná o témata vertikálně i horizontálně prolínající vzdělávání a je potřebné je zařadit i do ostatních vzdělávacích oblastí a oborů. Problematika ochrany zdraví a bezpečnosti je pro mateřské školy zapracována v Rámcovém vzdělávacím programu (RVP PV) již v klíčových kompetencích – činnostní a občanské kompetence. Zároveň je na bezpečnost a ochranu zdraví myšleno i v kapitole Podmínky předškolního vzdělávání.
--	---

	RVP pro odborné vzdělávání obsahují jako jednu ze závazných odborných kompetencí bezpečnost a ochranu zdraví při práci. Dále jsou zde v části Základní podmínky pro uskutečňování vzdělávacího programu uvedeny také Podmínky bezpečnosti práce a ochrany zdraví při vzdělávacích činnostech. Jedná se především o výuku k bezpečnosti v silniční a železniční dopravě, o oblast ochrany člověka za běžných rizik a mimořádných událostí a výuku o postupech při záplavách a dalších živelních událostech. Součástí této problematiky jsou také oblasti týkající se prevence úrazů, první pomoci, nácviku chování při úrazech, přivolání pomoci, způsobů komunikace s operátory tísňových linek a integrovaného záchranného systému, poznávání a upevňování preventivního chování, účelného rozhodování a jednání v různých situacích ohrožení vlastního zdraví a bezpečnosti i zdraví a bezpečnosti druhých, včetně chování při mimořádných událostech. Ve spolupráci s Ministerstvem vnitra (MV) – Generálním ředitelstvím hasičského záchranného sboru (GŘHZS) byl zpracován metodický materiál <i>„Podklady k výuce témat ochrany člověka za běžných rizik a mimořádných událostí v základních školách“</i> a zveřejněn nejen na webovém portálu MŠMT, GŘHZS, ale také na metodickém portálu www.rvp.cz, který spravuje Národní ústav pro vzdělávání. V materiálu je zastoupena i problematika ochrany proti úrazům a problematika první pomoci a je možné jej s menšími úpravami využít jako zdroj informací nejen pro základní školy. Základem osvojování dovedností a způsobů jednání je praktický nácvik, provádění ukázek a nácvik reakcí v modelových situacích, které jsou součástí výuky v každém ročníku. Pro efektivitu vzdělávání a výchovy jsou doporučovány metody prožitkové pedagogiky (praktický nácvik, skupinový trénink, simulační hry). Rozsah vědomostí i nácviku dovedností je pak třeba volit vždy přiměřeně vzhledem k věku a schopnostem žáků. Tematická zpráva ČŠI – bezpečnost ve školách a školských zařízeních (2014) Česká školní inspekce zjišťovala na základě úkolu vlády České republiky stav zajištění základní bezpečnosti ve školách a školských zařízeních. Tematická inspekční činnost byla zaměřena na bezpečnost žáků při vzdělávání a s ním přímo souvisejících činnostech a při poskytování školských služeb. Úkolem tematické inspekční činnosti bylo dále zjistit, jaké podmínky mají školy pro zajištění bezpečnosti. Inspekční činnost probíhala v termínu od 20. října do 13. listopadu 2014. Během sledovaného období navštívili pracovníci ČŠI celkem 5 477 škol a školských zařízení. V tematické inspekci bylo zjišťováno: • technické a personální zabezpečení proti vniknutí a pohybu cizích osob v prostorách školy (jak ráno při vstupu do školy, tak v průběhu výuky během dne),
--	---

	• personální zabezpečení škol, • využívání technického a personálního zabezpečení a jejich vzájemnou kombinaci, • účinné uplatnění technických a personálních opatření školy při vstupu cizích osob do školy, • zapojení škol do projektů na podporu bezpečnosti, • vyjádření škol k formám podpory pro lepší zajištění bezpečnosti svých dětí, žáků nebo studentů, <i>zpráva je zveřejněna na www.csicr.cz</i>		
• Rizikové faktory	Rizikové faktory	Doména	Protektivní faktory
	Nedostatek rodičovské kontroly a podpory.	Rodina	Rozvinuté rodinné vazby.
	Nedostatečná nabídka nebo dostupnost alternativ trávení volného času.	Komunita, škola	Podpora širokého spektra aktivit v komunitě i ve škole.
	Oslabený pocit bezpečí a důvěry ke škole ze strany žáků/studentů a zaměstnanců.		Podpora a rozvoj fyzického a psychologického bezpečí ve škole, posilování pozitivních vztahů ve třídě, pedagogickém sboru a mezi žáky a zaměstnanci. Zpracovaný minimální preventivní program a realizace preventivních aktivit.
	Oslabený pocit sounáležitosti a odpovědnosti za spoluutváření bezpečného prostředí ve škole, nízká úroveň spolupráce mezi zaměstnanci, žáky/studenty, rodiči, nízká úroveň povědomí o zachycení včasných příznaků krizové situace.		Podpora rozvoje odpovědnosti stanovením jasných odpovědností ve vztahu k rizikovým událostem, podpora kooperace zaměstnanců, žáků/studentů a rodičů stanovením pravidel pro vnitřní a vnější komunikaci.
	Nedostatečně zpracovaná pravidla pro předcházení nebo rozvoj dopadů rizikové situace.		
	Nízká informovanost o postupech v předcházení nebo minimalizaci dopadů krizové situace u zaměstnanců a		

	žáků/studentů.		
	Poruchy chování, rizikové chování	Osobnost	Včasná diagnostika, adekvátní intervence Posílení kontrolních mechanismů, podpora rodinných vazeb
	Uzavřenost Nekonformnost Úzkosti Deprese		Podpora sebevědomí Respekt k odlišnostem
• Síť partnerů, spolupráce v komunitě, kraji	a) Partnerskou síť by měli tvořit v první řadě: ředitel, zástupci ředitele, pedagogové, další zaměstnanci, žáci a studenti. Komunikace, provázanost a kooperace na úrovni školy je pro zajištění bezpečného prostředí zcela zásadní. b) Na úrovni školy je dále důležitou složkou pro řešení krizové situace školní poradenské pracoviště. c) Další úrovní je skupina rodičů a osob odpovědných za výchovu u dětí, případně také osob, jimž je dítě svěřeno do péče (náhradní rodinná nebo výchovná péče). Pro případ krizové situace je vhodné mít vytvořený seznam kontaktů na všechny osoby, jimž je třeba podat sdělení či požádat o součinnost. d) V rámci tvorby bezpečnostních plánů je možné obrátit se s žádostí o pomoc na státní či soukromé subjekty zprostředkující konzultace k vyhodnocení rizik ve vztahu k fyzickému bezpečí školy a na pedagogicko-psychologické poradny, školní psychology, střediska výchovné péče, či na tuto oblast zaměřené neziskové organizace, které mohou být nápomocni v identifikaci potřebných opatření ve vztahu k udržování a zvyšování psychologického a fyzického bezpečí. e) Odborníci nebo subjekty poskytující krizovou intervenci a krátkodobou či dlouhodobou psychologickou péči pro jednotlivce, skupiny či školní třídy; krizové linky – tím může být tým psychologů, nezisková organizace, středisko výchovné péče apod. f) Nezbytnou součástí sítě partnerů jsou bezpečnostní složky, hasičský záchranný sbor a zdravotnické zařízení.		
• Legislativní rámec, dokumenty	<i>Zákon č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon)</i> <i>Vyhláška č. 64/2005 Sb., o evidenci úrazů dětí, žáků a studentů</i> <i>Vyhláška č. 72/2005 Sb., o poskytování poradenských služeb ve školách a školských poradenských zařízeních včetně Přílohy č. číslo 3, II. Standardní činnosti školního metodika prevence</i> <i>Metodické doporučení k primární prevenci rizikového chování u dětí, žáků a studentů ve školách a školských zařízeních, čj. 21291/2010-28, včetně příloh.</i>		
• Typ prevence (specifická,	Jedná se o specifickou primární prevenci, která zahrnuje aktivity věnované předcházení výskytu krize, např. řešení konfliktů,		

nespecifická)	nepřítomnost střelných zbraní, programy pro prevenci šikany, kyberšikany, sebevražd, výcvik pracovníků školy v zásadách první pomoci. Hlavními příčinami smrti u dětí jsou podle pořadí četnosti úrazy, vraždy a sebevraždy. Doporučené intervence: • Sekundární intervence: zahrnuje kroky, které je třeba podniknout bezprostředně po krizi s cílem minimalizovat efekty a eskalaci, např. evakuace studentů do bezpečí či co nejrychlejší znovuotevření školy po tragické události. • Terciární intervence: zahrnuje poskytování dlouhodobé následné péče těm, kteří prožili těžkou krizovou situaci, např. monitorování a podpora přátel obětí během jednoho roku po události, pomoc odborníka pro řešení krizových situací, pomoc psychologa po násilném incidentu na škole. Výzkum prokázal, že mladiství, především pokud prožili nějaké trauma, jsou vystaveni vyššímu riziku drogové závislosti, hrubého chování a sebevražedných sklonů.
• Doporučené postupy z hlediska pedagoga x nevhodné postupy	1. Předcházení vzniku rizikové situace Úspěšnost školy v předcházení vzniku a rozvoje krizové situace z velké míry souvisí s tím, jak kvalitně jsou nastavená pravidla fungování denního chodu školy, pravidla pro vnitřní i vnější komunikaci, znalost zákonného rámce a průběžný monitoring. Velký vliv na úspěšnost prevence má míra součinnosti a participace jednotlivých zaměstnanců, rodičů a žáků samých na výše uvedeném (viz www.spolecnekbezpeci.cz). Škola by měla mít zpracovaný bezpečnostní plán, který identifikuje konkrétní možné předvídatelné rizikové jevy, identifikuje místa ve škole, se kterými může být riziko spojeno, stanovuje cíle, odpovědnosti a nástroje určené k prevenci vzniku rizikového jevu. 2. Včasná identifikace příznaků rizikové situace Postupy monitoringu žáků a osob pohybujících se ve škole, monitoring rizikových míst a situací ve vztahu ke stanoveným rizikovým jevům a způsoby varování. Pracovníci školy by měli vědět, jaká je jejich odpovědnost ve včasné identifikaci hrozící krizové situace, jaké mohou pozorovat příznaky, jak je mohou zjišťovat, a co v případě jejich identifikace mají dělat. Žáci, studenti a rodiče jsou vedeni k postupům oznamování podezření na hrozící rizikovou situaci ve škole. 3. Postup při ohrožení školy rizikovou situací Školy mají pro zachování bezpečného prostředí ve škole zpracovaný krizový plán pro případ ohrožení školy, tj. pro případ, že se rizika identifikovaná v bezpečnostním plánu naplní. Krizový plán zahrnuje informovanost všech pracovníků školy a jejich žáků, informovanost rodičů a propojení se záchranným systémem v regionu. Krizový plán zahrnuje organizační informace pro případ ohrožení: ▪ Vedení kontaktních informací na rodinné příslušníky

	žáků a zaměstnanců školy. ▪ Vytyčení „společného místa setkání“ pro učitelský sbor, žáky, rodiče a tvorba plánu pro přesun větších skupin lidí na toto místo. ▪ Procedury pro zrušení či přerušení vyučování, či užití školní budovy jako krytu. ▪ Určení alternativních způsobů přesunu žáků domů. ▪ Pohotovostní komunikační systém pro varování a informování učitelů. ▪ Krizový předpis různých odpovědností pro jednotlivé učitele. ▪ Plán pro svolání učitelů a poskytnutí faktických informací. ▪ Instrukce pro zvládnutí pořádku ve třídě během vyhlášení krizové situace. ▪ Ustanovení komunikačních kanálů pro možnost nahlášení nebezpečné situace. ▪ Přehled telefonních kontaktů učitelů, podpůrného personálu, pomocných sil, správce budovy, kuchařů, atd. ▪ Přehled zaměstnanců s výcvikem v poskytování první pomoci. ▪ Stanovení pohotovostních komunikačních linek pro přivolání zdravotnické pomoci. ▪ Plány a způsoby informování rodičů. ▪ Poskytování informací rodičům o postupech při pomoci dětem, které prošly krizovou situací. ▪ Stanovený postup pro zaměstnance v poskytování informací médiím v situaci krize. ▪ Stanovení způsobů upozornění policie na pohotovostní situaci ve škole. ▪ Plán pro zajištění snadného vjezdu/vstupu zdravotníka/policisty na místo krize. ▪ Plán pro zajištění krizové intervence. Krizový plán podléhá ze strany školy pravidelné revizi a aktualizaci. S obsahy a postupy v krizovém plánu musejí být pravidelně seznamováni všichni, kterých se to týká. U postupů, jejichž povaha to vyžaduje, je třeba realizovat také praktický výcvik. (např. výcvik pracovníků školy v poskytnutí první pomoci; výcvik pracovníků školy a žáků v oznamování rizikových příznaků, přenosu informací mezi pedagogy, ostatními zaměstnanci školy, žáky, shromažďování, evakuace, apod.). 4. Následná intervence Následný plán intervence pro žáky, pedagogy a případně i pro rodiče, pokud se škola stala objektem násilného chování, zahrnuje např. způsoby periodického monitorování a kontakt s postiženými násilnou situací a sledování vlivu krize na další vývoj osob a událostí, plán pro
--	---

	krátkodobou i dlouhodobou externí psychologickou podporu pro zaměstnance školy, žáky, kterých se situace dotkla, způsoby zajištění pokračování výuky, zakomponování preventivních prvků do výuky apod. Význam těchto následných postupů spočívá především v prevenci rozšíření např. sebevražedných nebo násilných sklonů, v prevenci rozvinutí posttraumatické stresové poruchy, úzkostných poruch, rizikového chování apod., a zejména pak ve znovunastolení pocitu bezpečí a důvěry ke škole. Součástí následného plánu je také vyhodnocení bezpečnostního a krizového plánu a jejich aktualizace na základě zkušenosti. Pro všechna pravidla školy platí, že: 1. stěžejní pravidla jsou zanesena v písemných dokumentech školy, 2. rozsah dokumentů je zapamatovatelný a stručný, 3. pravidla jsou formulována srozumitelně a jednoznačně, 4. pravidla zahrnují vždy popis jevu, cíl, nástroje dosažení cíle a určení odpovědností, 5. stanovená bezpečnostní opatření zahrnují otázku jak fyzického tak psychologického bezpečí a směřují k rozvoji obou těchto komponent, 6. podléhají ze strany školy pravidelné aktualizaci a revizi, 7. o pravidlech jsou informováni všichni, kterých se to týká, 8. v postupech, jejichž povaha to vyžaduje, jsou žáci nebo zaměstnanci vyškoleni.
• Kdy, koho, a v jakém případě vyrozumět – škála rizika, ve vztahu k typům prevence	Součástí bezpečnostních a krizových plánů by mělo být stanovení postupů informovanosti všech relevantních osob a subjektů v závislosti na rozsahu a typu krizové situace před/při/po incidentu ve škole. Mezi relevantní osoby a subjekty mohou dle typu krizové situace patřit: 1. pracovníci školy 2. žáci 3. rodiče 4. bezpečnostní složky 5. zdravotnická pomoc 6. externí síť vytvořená za účelem řešení krizové situace (např. psychologů a subjektů poskytujících psychologickou pomoc/krizovou intervenci/preventivní programy pro práci s jednotlivci, skupinami, třídou, pedagogickým sborem apod.), 7. pracovníci orgánů sociálně právní ochrany dětí. Součástí těchto postupů musí být také pravidla pro komunikaci s médii (mediální obraz vytvářený o situaci významně zasahuje do zpracovávání zážitku u osob, které násilnou situaci prošly nebo jí byly dotčeny, např. nevhodný způsob medializace sebevraždy může mít za následek šíření sebevražedných sklonů mezi mladistvými apod.)
• Možnosti a limity pedagoga	Pracovníci školy, především pak pedagogičtí pracovníci, musejí být informováni o faktorech spojených s útokem, současně musí vědět, že prožití situace, která vede k ohrožení zdraví nebo dokonce života

	vede ke zvýšené citlivosti všech aktérů a ke zranitelnosti. K běžným reakcím na prožitou tragédii nebo krizovou situaci patří: ▪ strach a o obavy z budoucnosti, ▪ snížení akademického prospěchu a zhoršení chování, ▪ noční můry a spánkové obtíže, ▪ potřeba podpory a jistoty, ▪ sklony k plačtivosti či k výbuchům zloby, ▪ vyšší riziko výskytu depresí, drogové závislosti, hrubého chování či sebevražedných sklonů, především u adolescentů, Pedagog tedy v těchto případech vždy spolupracuje s rodiči, se školním psychologem nebo s odborníky školských poradenských zařízení – zejména pedagogicko – psychologickou poradnou. Pedagog vytváří ve školním prostředí zázemí klidu a důvěry.
• Odkazy, literatura (příklady)	a) Metodické příručky <i>Ochrana člověka za mimořádných událostí</i> – metodická příručka pro učitele základních a středních škol, Ministerstvo vnitra, Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR, Praha 2003, dostupné: www.hzscr.cz <i>Ochrana člověka za mimořádných událostí na 2. stupni ZŠ</i> – metodická příručka podle projektu NAPLNO, Občanské sdružení JAK?, Pardubice 2008, 2014, dostupné: www.zdrsem.cz <i>Pro případ ohrožení</i> – příručka, Ministerstvo vnitra, Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR, Praha 2001, dodáno na každou ZŠ, dostupné: www.hzscr.cz <i>Ochrana člověka za mimořádných událostí, Osobní bezpečí</i> - metodická příručka pro 1. stupeň základních škol, Černoch, F., Práce – Albra, dostupné: jbrajer@mbox.vol.cz <i>Víš, odkud voláš o pomoc na tísňovou linku 112?</i> - příručka pro lepší určení lokace nahlášení mimořádné události, Lepeška J., Ministerstvo vnitra, Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR, Praha 2008, dostupné: www.hzscr.cz/soubor/vis-odkus-volas-publikace-pdf.aspx <i>Vaše cesty k bezpečí aneb chytré blondýnky radí...</i> - metodická příručka zahrnuje 33 témat z oblasti bezpečí a ochrany zdraví, HZS Jihomoravského kraje, 2011, dostupné: www.firebrno.cz/vase-cesty-k-bezpeci <i>„Bezpečnostní portál – účinný nástroj edukace první pomoci dětí a mládeže a jejich rodičů a pedagogů“</i> – Interaktivní multimediální příručka první pomoci 2011, dostupná: www.zachranny-kruh.cz b) Učebnice zařazené v seznamu učebnic se schvalovací doložkou MŠMT <u>Nakladatelství Fortuna</u> 1. <i>Ochrana člověka za mimořádných událostí - Sebeochrana a vzájemná pomoc</i> ○ učebnice pro občanskou a rodinnou výchovu na ZŠ, vydaná v roce 2002 2. <i>Ochrana člověka za mimořádných událostí</i>

	○ učebnice pro první stupeň ZŠ, vydaná v roce 2003 3. <i>Ochrana člověka za mimořádných událostí</i> ○ učebnice pro střední školy, vydaná v roce 2003 Všechny učebnice dostupné: odbyt@fortuna.cz <u>Nakladatelství Albra</u> 1. <i>Ochrana člověka za mimořádných událostí - Osobní bezpečí</i> ○ metodická příručka pro 1. stupeň ZŠ 2. <i>Ochrana člověka za mimořádných událostí - Osobní bezpečí - Bezpečí a nebezpečí</i> ○ učebnice pro 2. ročník ZŠ 3. <i>Ochrana člověka za mimořádných událostí - Osobní bezpečí - Počítej se vším</i> ○ učebnice pro 3. ročník ZŠ Všechny učebnice dostupné: jbrajer@mbox.vol.cz c) Učební pomůcky DVD "<i>Ochrana člověka za mimořádných událostí</i>" Titul <i>Ochrana člověka za mimořádných událostí</i> pochází z řady interaktivního výukového softwaru pod názvem Schola Ludus zpracovaného Krátkým filmem Praha, a.s., ve spolupráci s odborníky z MV- generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR, které je určené pro jednotlivé předměty na základních a středních školách v České republice. Žáci a studenti se pomocí textů, videosekvencí, obrázků, testů a slovníku seznamují v komplexním pojetí s problematikou, která je součástí příslušných rámcových vzdělávacích programů. DVD je určeno pro školy za cenu poštovního, dostupné: http://www.hzscr.cz/clanek/dvd-ochrana-cloveka-za-mimoradnych-udalosti-schola-ludus.aspx, objednávky: Gymnázium F. X. Šaldy, Partyzánská 530/3, 460 01 Liberec 11, nebo prostřednictvím e-mailové adresy: eva.utratova@gfxs.cz <i>„Chraň svůj svět, chraň svůj život“</i> 11 výukových <u>interaktivních multimediálních kurzů</u> zaměřených na výuku v oblastech běžných rizik i rizik mimořádných událostí, výukové pracovní listy a další vzdělávací nástroje, včetně metodik pro pedagogy, zcela nové didaktické a metodické pomůcky pro pedagogy mateřských škol, které řeší vzdělávání v oblastech běžných rizik, osobního bezpečí, požárů, mimořádných událostí, dopravní a ekologické výchovy. Pro 1. i 2. stupeň ZŠ. <u>33 zcela nových deskových her</u>, které jsou rozděleny do těchto 6 didaktických okruhů: • Běžná rizika • Osobní bezpečí • Požáry • Mimořádné události • Dopravní výchova • Ekologická výchova Dostupné: www.zachranny-kruh.cz
--	---

	<i>Být připraven znamená přežít I. a II.</i> Videokazety Ministerstva obrany ČR, Hlavního úřadu civilní ochrany ČR, dostupné: http://www.hzscr.cz/ d) Internetové a další zdroje http://www.hzscr.cz/ Základním posláním Hasičského záchranného sboru ČR je chránit životy, zdraví obyvatel a majetek před požáry a poskytovat účinnou pomoc při mimořádných událostech, ať již se jedná o živelní pohromy, průmyslové havárie či teroristické útoky. <u>Asociace "Záchranný kruh"</u> Internetový bezpečnostní portál Vzdělávací, informační, komunikační, preventivně-výchovný a evaluační nástroj, poskytující ucelené informace z oblasti prevence rizik a ochrany obyvatelstva v případě vzniku nebezpečných situací ohrožující naše zdraví, život či majetek. Na internetových stránkách www.zachrannykruh.cz jsou pro výuku na školách zdarma k dispozici výukové kurzy a pracovní listy. Učitelé zde najdou metodickou pomůcku k začleňování témat do jednotlivých ročníků a předmětů. Je možno zde využívat animovanou příručku první pomoci. Kurzy k výuce na školách mají záštitu MŠMT. http://www.policie.cz/clanek/jak-zajistit-bezpeci-pro-deti-880802.aspx Policie ČR - základní rady a informace, jak zajistit bezpečí dětí. www.pokos.army.cz Oblasti obrany státu a ochrany fyzického i duševního zdraví, životů, životního prostředí a majetku při různých rizikových situacích a mimořádných událostech vojenského charakteru.
--	---

CO DĚLAT, KDYŽ – INTERVENCE PEDAGOGA
Rizikové chování ve školním prostředí – rámcový koncept

Příloha č. 15

Netolismus

Autor: Mgr. Jan Žufníček

Typ rizikového chování	Termínem netolismus označujeme závislost (závislostní chování či závislost na procesu) na tzv. virtuálních drogách. Mezi ně patří zejména: • počítačové hry, • sociální sítě, • internetové služby (různé formy chatu), • virální videa, • mobilní telefony, • televize aj. Rizika spojená s netolismem: Tělesná rizika Tělesná rizika spojená s užíváním počítače se projevují především v oblasti pohybového aparátu a vizuálního systému. V oblasti pohybového aparátu se projevují bolesti šíje, ramen, bederní páteře, drobných kloubů, zápěstí atd. Dalším charakteristickým jevem pro netolismus je problematika RSI (Repetition Strain Injury), což je skupina postižení, kterou vyvolávají drobné opakované pohyby při práci s počítačem. Společným znakem pro všechny druhy postižení je značná bolestivost. Řadí se sem zánět obalů šlach, zánět vlastní šlachy, zánět nekloubního výčnělku. Se sedavým způsobem života mohou být spojeny další problémy, např. obezita, cukrovka a srdeční onemocnění. Popisovány jsou také případy epilepsie, větší tendence riskovat, která zvyšuje riziko úrazů. V oblasti vizuálního systému jsou typické bolesti očí, dále pak pálení, slzení očí, výskyt tiků, skvrny před očima, zarudlost očních víček a potíže při zaostřování při přenášení pohledu z blízkého na vzdálený cíl či naopak. U dětí byly v souvislosti s nadužíváním počítače popsány případy astigmatismu. Na všechny problémy spojené s očima často navazují bolesti hlavy. Psychologická a sociální rizika V této oblasti zasahuje nadužívání počítače významně do organizace času a projevuje se například nepravidelností v jídlu nebo nedostatkem spánku. Zhoršují se mezilidské vztahy v rodině, partnerských vztazích, ve škole, popřípadě v zaměstnání. Dochází ke zhoršování školního prospěchu, případně pracovních výsledků. Zvyšuje se riziko závislostního chování, a to nejen ve vztahu k počítačům, ale také
---------------------------------------	--

	k alkoholu a ostatním drogám. Zatěžování nervového systému vede k poruchám paměti a komunikačních schopností. Předpokládá se také větší sklon k agresivitě, rvačkám, šikanování, nepřátelskému nebo podezřavému ladění. Tato souvislost je však podle některých autorů sporná. Problematickým se také může stát odtržení od reality (např. postupné odpoutání od reálných vztahů až jejich ztráta, narušené vnímání reálných následků vlastního chování). Obecně se dá říci, že rizika spojená s netolismem rostou zejména u těch, kteří již mají problémy v reálném světě a ty kompenzují ve světě virtuálním. Zde pak hledají útočiště a svůj neúspěch v realitě nahrazují úspěchem v kyberprostoru. Hra se samozřejmě může stát rovněž akcelerátorem neúspěchu v reálném světě.
Východiska	Mechanismus vzniku závislostí na procesech je v řadě aspektů podobný jako u látkových závislostí, i když zpravidla přímo (primárně) nepoškozují tělo člověka, jak se děje v důsledku intoxikace. Závislost na procesu, nelátková závislost a drogová závislost mají společné charakteristiky, zejména pozvolný, plíživý a neuvědomělý vznik, neostrou hranici mezi využíváním, používáním, problémovým užíváním a závislostí. Dalším společným znakem závislostí na procesech a látkových závislostí je růst jednoho programu (způsobu chování), v tomto případě závislosti, na úkor druhých do té míry, že je schopen vyřadit životně důležité programy, a tak nakonec zničit celý organismus včetně sebe samého (Vacek, 2011). A v neposlední řadě: Podobně jako u látkových závislostí manifestuje netolismus nenaplnění některých potřeb člověka. Rizikový je tedy způsob naplňování, nikoliv vlastní potřeba (např. potřeba úcty a sebeúcty, vytváření vztahů). V tomto kontextu bychom k problematice závislostí měli vždy přistupovat. Pro pochopení podstaty netolismu je třeba uvědomit si, jaké potřeby dítěte či dospělého hraní on-line her vlastně uspokojuje. Východiskem pro nás může být „pyramida“ hierarchie lidských potřeb amerického psychologa Abrahama Maslowa.

	<i>Maslowova pyramida potřeb</i> Potřeba seberealizace Potřeba uznání, úcty Potřeba lásky, přijetí, spolupatřičnosti Potřeba bezpečí a jistoty Základní tělesné, fyziologické potřeby Je patrné, že nejrozličnější formy nových informačních a komunikačních technologií, internetové služby, včetně on-line her, umožňují uspokojení téměř veškerých uvedených lidských potřeb. V případě fyziologických potřeb, kdy je jejich naplnění prostřednictvím internetu z principu nemožné, vstupuje do hry jiný jev – tzv. flow fenomén. Ten je popisován jako vtažení např. do hry podobné transu, které umožňuje hráčům tyto potřeby dlouhodobě potlačovat nebo oddalovat. V ostatních případech už se zdají být možnosti naplňování potřeb docela zřejmé. Bezpečí a jistota jsou zajištěny jasnou strukturou a pravidly např. hry (které přes veškerou složitost nemohou dosáhnout úrovně reálného života) a také možností hru v případě neúspěchu opakovat a tím jej změnit v úspěch (či jakoukoli jinou činnost opakovat). Sounáležitost, přijetí, úcta a uznání jsou naplňovány především prostřednictvím online her pro více hráčů MMORPG (<i>Massive(ly)-Multiplayer Online Role-Playing Game</i>), užíváním sociálních sítí a komunikačních zařízení. Jejich prostřednictvím vzniká komunita lidí setkávajících se pouze ve virtuálním prostředí, která je u svých členů schopna tyto potřeby naplňovat. Uvedené potřeby lze samozřejmě uspokojit v běžném nevirtuálním světě a naprostá většina lidí o jejich uspokojení přirozeně usiluje. Jak již tedy bylo zmíněno výše, patologické není vlastní uspokojování potřeb, ale způsoby, kterými je to prováděno. K příznakům netolismu patří: • méně vykonané práce, • pocit prázdnoty, když není člověk u počítače, • ztráta kontroly nad časem stráveným u počítače, • brzké vstávání k počítači nebo ponocování u počítače, • rostoucí nervozita a neklid, když člověk delší dobu nemůže hrát, • přemýšlení o počítači, když ho člověk zrovna nepoužívá, • kradení peněz na nákup her,
--	---

	• stále více a více času potřebného k uspokojení ze hry, • zkreslování, zatajování informací o své závislosti, • hraní kvůli úniku od osobních problémů, • narušené vztahy s rodinou, • zanedbávání učení, • opouštění dřívějších zájmů a přátel, • zhoršující se školní výsledky. (zdroj: www.poradenskecentrum.cz/pocitacova-zavislost.php)		
Rizikové a protektivní faktory	Rizikové faktory	Doména	Protektivní faktory
	Nedostatek rodičovské kontroly	Rodina	Rozvinuté rodinné vazby
	Nedostatečná nabídka nebo dostupnost alternativ trávení volného času	Komunita, škola	Podpora širokého spektra aktivit v komunitě i ve škole Podpora a rozvoj pozitivních vztahů ve třídě
	Poruchy chování, rizikové chování	Osobnost	Včasná diagnostika, adekvátní intervence Posílení kontrolních mechanismů, podpora rodinných vazeb
	Uzavřenost Nekonformnost Úzkosti Deprese		Podpora sebevědomí Respekt k odlišnostem
Síť partnerů, spolupráce v komunitě, kraji	Zásadní pro možnost poskytnutí pomoci je vytvoření důvěryhodného vztahu mezi školou a rodiči/zákonnými zástupci dítěte. Vzájemná spolupráce s cílem poskytnout dítěti podporu je základní podmínkou pro započetí jakékoliv intervence. Vlastní odborná pomoc pak může být úkolem institucí a organizací, jejichž databázi vytváří a pravidelně aktualizuje krajský školní metodik prevence pro příslušný region. Jeho prostřednictvím je tato databáze k dispozici školním metodikům prevence územně příslušných škol. Obecně se dá říci, že odbornou pomoc v oblasti netolismu mohou v daném kraji poskytovat: • pedagogicko-psychologická poradna • středisko výchovné péče • odborná zdravotnická zařízení • nestátní organizace orientované na danou problematiku Kromě těchto místně příslušných institucí můžete získat informace a pomoc také prostřednictvím následujících portálů:		

	http://www.saferinternet.cz/ http://www.e-bezpeci.cz/ http://www.nebudobet.cz/
Legislativní rámec	Strategie prevence rizikových projevů u dětí a mládeže v působnosti resortu školství, mládeže a tělovýchovy na období 2009–2012 Zákon č. 379/2005, o opatřeních k ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami Zákon o loteriích a jiných podobných hrách č. 202/1990 Sb.
Typ prevence (specifická, nespecifická)	Jak předcházet rozvoji netolismu: • Sledujte, jaké hry děti hrají. • Uvědomte si, že hry mají i kladné stránky, některé umožňují rozvíjet logiku, postřeh, schopnost orientace ve složité situaci, koordinaci očí a rukou, koncentraci, plánování, řešení problémů a další schopnosti. Důležitý je výběr her a přiměřenost času jim věnovaného. • Hrajte hry spolu s dítětem a potom si o nich povídejte – pomáháte tak rozlišovat fikci od reality. • Stanovte striktní limity, kdy dítě může hrát a kdy ne. • Dávejte pozor, aby dítě nehrálo hry u kamarádů. • Zjistěte, zda dítě hraním počítačových her neutíká od nějakých problémů. • V průběhu hraní veďte dítě k tomu, aby si po určité době (např. po hodině) udělalo přestávku, během ní o hře mluvte. • Podporujte dítě v jiných zájmech. • Předcházejte tomu, aby se dítě nudilo. • Posilujte zdravé sebevědomí dítěte.
Jak postupovat	Doporučit se dají postupy uvedené v předchozím okně tabulky. V každém případě je základem prevence kvalifikované pozorování pedagoga, které může poukázat na více typů rizikového chování. Unavenost, nervozita, náhlé změny v chování, zhoršení prospěchu atd., to vše může učiteli napovědět, že žák prochází nějakou změnou, která nemusí být v pořádku. Zásadní je tedy být citlivý na podobné signály, dokázat nezaujatě pozorovat a hlavně signály nepřehlížet a nebagatelizovat. Potvrzení, že je rizikové chování mezi dětmi běžné, tedy že se stává normou, vede jen k rozvíjení a prohlubování problému. V praxi se stává, že rodiče či zákonní zástupci žáka nepovažují nelátkové závislostní chování dítěte za závažné. V tom případě může pedagog mj. seznámit rodiče/zákonné zástupce seznámit s tímto materiálem. Měl by je rovněž informovat o rizicích, které se s netolismem pojí.
Možnosti	Hlavními úkoly každého pedagoga je vzdělávat a vychovávat.

a limity pedagoga	Provádět úspěšné intervence týkající se problematiky netolismu nespadá do jeho kompetencí. V této oblasti musí být pedagog především dobrý a citlivý pozorovatel, který si všímá varovných a nežádoucích změn v chování svých žáků. Podobně jako u většiny typů rizikového chování si můžete všimnout: • narušení vztahů • zhoršení prospěchu (žákovi nezbývá čas na učení) • unavenosti (hraje dlouho do noci) • ztráty kamarádů (vymění je za ty virtuální) • zvýšené agresivity (spojené především s nemožností být on-line) Učitel by měl dokázat vzbudit důvěru a nabídnout adekvátní pomoc. Tou může být především zprostředkování kontaktů na odborná zařízení (síť takových kontaktů si můžete vytvořit na základě kapitoly „Síť partnerů...“) a podpora žáka při řešení obtížných situací, které mu jeho rizikové chování přináší. Nutná je vždy spolupráce s kolegy, vedením a především rodiči/zákonnými zástupci žáka.
V jakém případě vyrozumět Policii ČR / OSPOD	Legislativní rámec vztahující se konkrétně k netolismu neexistuje. Stejně tak není netolismus definován v rámci Mezinárodní klasifikace nemocí (MKN10). Vyrozumění se tedy vztahuje spíše k obecným pravidlům zajištění bezpečí a zdravého vývoje žáka ve škole. V každém případě se dá důrazně doporučit kontaktovat rodiče/zákonné zástupce žáka.
Doporučené odkazy, literatura	• http://www.saferinternet.cz/ • http://www.e-bezpecni.cz/ • http://www.nebudobet.cz/ • www.poradenskecentrum.cz/pocitacova-zavislost.php • NEŠPOR, K. <i>Návykové chování a závislost</i>. 3. aktualizované vyd. Praha: Portál, 2007. 176 s. ISBN 978-80-7367-267-6. • ŠMAHEL, D. <i>Psychologie a internet: děti dospělými, dospělí dětmi</i>. 1. vyd. Praha: Triton, 2003. 158 s. ISBN 80-7254-360-1. • KOPECKÝ, K. <i>Moderní trendy v elektronické komunikaci</i>. 1. vyd. Olomouc: HANEX, 2007. 100 s. ISBN 978-80-85783-78-0. • JIROVSKÝ, V. <i>Kybernetická kriminalita</i>. 1. vyd. Praha: Grada, 2007. 284 s. ISBN 978-80-247-1561-9. • KOPECKÝ, K. – KREJČÍ, V. <i>Rizika virtuální komunikace</i> [online]. 2010. Dostupné z WWW: http://www.prvok.upol.cz/index.php/ke-staeni/cat_view/20_studijni-materialy-studie-apod. • BEZPEČNÝ INTERNET. <i>Rady pro vaši bezpečnost na internetu</i> [online]. 2010. Dostupné z: http://www.bezpecnyinternet.cz. • GROHOL, J. M. <i>Internet addiction guide</i> [online]. 2005.

CO DĚLAT, KDYŽ – INTERVENCE PEDAGOGA
Rizikové chování ve školním prostředí – rámcový koncept

Příloha č. 16
Sebepoškozování

Autor: MUDr. Andrea Platznerová

Typ rizikového chování	Sebepoškozování (automutilace, selfharm) je komplexní autoagresivní chování, které na rozdíl od sebevraždy nemá fatální následky a které lze nejlépe chápat jako nezralou, maladaptivní odpověď na akutní anebo chronický stres, nezvladatelné emoce či myšlenkové pochody. Přestože člověk neznalý problematiky může sebepoškození lehce vnímat jako pokus o sebevraždu, smrt při sebepoškozujícím aktu na rozdíl od sebevražedného pokusu není v naprosté většině případů motivem a cílem jednání (ač je ve skupině poškozujících se dětí a mladistvých statisticky osmkrát vyšší výskyt sebevražd než v běžné populaci). Za patologické sebepoškození se obecně nepovažuje poranění, které je v dané kultuře tolerované a jehož primárním cílem je dekorace těla (v naší kultuře typicky piercing a tetování), sexuální uspokojení, spirituální zážitek v rámci rituálních praktik či začlenění se do skupiny vrstevníků nebo demonstrace vlastní hodnoty mezi nimi (snaha být „cool“ a „in“).
Východiska	Existují různé způsoby sebepoškozování (dále také jako SP) s rozdílnou závažností poškození. Nejčastěji pozorovaným sebepoškozujícím (automutilačním) chováním je • řezání (žiletkou, střepem atd.) • pálení kůže. Jinými formami jsou • škrábání, • píchání jehlou, • rozrušování hojících se ran, • značkování rozpáleným kovem nebo například značkovací pistolí, • obrušování popálené kůže, • kousání, údery, nárazy, • dloubání, tahání kůže a vlasů/ochlupení a další. Sebepoškozování se může týkat kterékoliv části těla, nejčastějším místem poškození však bývají ruce, zápěstí a stehna. Závažnost poškození může sahát od povrchových ran až po poranění vedoucí k trvalému znetvoření. Celoživotní prevalence sebepoškození představovala na přelomu 20. a 21. století přibližně jedno procento – jeden člověk ze sta se alespoň jednou za život poškodí.

	V 11 % jde o opakované sebepoškozování. Procento SP je vyšší ve věkové kategorii adolescentů a mladých dospělých: V rozvinutých zemích se poškozují asi 1,8 % lidí ve věkovém rozmezí 15 – 35 let, 12 % středoškoláků a 13 až 24 % vysokoškoláků, 10 % mladých lidí ve věku 11 až 25 let má zkušenost se sebepoškozením. Sebepoškozování typicky začíná ve věku od 12 do 15 let, ale výjimkou není ani první poškození se kolem 7 let nebo i dříve. SP může trvat týdny, měsíce nebo roky. V mnoha případech má SP spíše cyklický než lineární průběh, je praktikováno v určitých obdobích, pak vymizí a po přestávce se opět objevuje. Sebepoškozující chování se dává do přímého vztahu k biologickým, psychologickým/psychiatrickým a sociálním (rodina, výchova, sociální prostředí) vyvolávajícím faktorům. Z psychologického hlediska lidé, kteří se poškozují, často • trpí chronickou úzkostí • mají sklon k podrážděnosti • sami sebe nemají rádi/sami sebe znehodnocují • jsou přecitlivělí na odmítnutí • mívají chronický vztek, obvykle na sebe • mají sklon potlačovat zlost • mívají intenzivní agresivní pocity, které výrazně odsuzují a často potlačují nebo obracejí proti sobě • bývají impulzivnější a mívají oslabenou schopnost kontrolovat impulzy • mívají sklon jednat v souladu se svou momentální náladou • mají sklon neplánovat do budoucna • bývají depresivní a mívají sebevražedné/sebedestruktivní sklony • nemají flexibilní repertoár dovedností pro zvládání zátěže • mají sklon k vyhýbavosti • cítí se slabí, bezmocní. Z psychiatrického hlediska se SP často objevuje u mladých s disharmonickou osobností, typicky s hraniční poruchou osobnosti (borderline), poruchami příjmu potravy a posttraumatickou stresovou poruchou. V životním příběhu poškozujících se se častěji než v běžné populaci najde údaj o tělesném, emočním nebo sexuálním násilí. Na druhou stranu zneužívání či zanedbávání v anamnéze poškozujících se často chybí. Téměř vždy však poškozující se dítě/adolescent zažil/zažívá tzv. invalidaci – zpochybňování správnosti, odůvodněnosti jeho pocitů a interpretací situací blízkými dospělými. Děti jsou v dysfunkčních rodinách často závažně trestány za vyjádření určitých myšlenek a pocitů a odnášejí si přesvědčení, že mají nesprávné pocity, kterým nemohou důvěřovat, a že některé pocity jsou zakázané. (Přesto sebepoškozování dítěte neznamená automaticky dysfunkční, zneužívající nebo zanedbávající rodinu. Zpochybňovat prožitky dítěte mohou i „normální“ situace v rodině nebo škole: „Zlobíš se, a nechceš si to přiznat.“ „Ale ano, udělal jsi to, nelži.“ „Jsi prostě jen
--	--

	líný.“ „Jen se málo snažíš.“ „Teď už aspoň máš proč brečet!“, a zároveň invalidace není jediným příčinným faktorem vzniku SP.) U části dětí je poškozování součástí procesu hledání vlastní životní filozofie a stylu, snahy o nonkonformitu, resp. vymezení své identity ve světě – typickými představiteli této skupiny jsou příslušníci subkultur emo a gotik. Bližší informace o subkulturách viz samostatná příloha Subkultury. Sebepoškozování těchto dětí vykazuje několik zásadních rozdílů proti typickému sebepoškozování popsanému výše – děti se neizolují, svá zranění často netají, naopak považují SP za společné téma, včetně často až hororových fotografií, sdílených přes internet; v jednotlivostech se liší i etiopatogenetický podklad sebezraňování. Přestože je SP autoagresí, je také, a mnohem více, aktem sebezáchovy, svépomoci, který umožňuje jedinci znovuzískání kontaktu se světem, obzvláště u mladých lidí, jež mají v anamnéze trauma. Přestože bolest, doprovázející sebepoškození, může být fyzicky téměř nesnesitelná, sebepoškozující jí dává přednost před psychickou trýzní a považuje ji za efektivní prostředek tišení duševní bolesti. Motivem SP bývá nejčastěji • snaha zmírnit vnitřní napětí, snaha uniknout z nesnesitelné situace nebo neúnosného duševního stavu, snaha odstranit pocity viny, studu, dosažení pocitu očistění • snaha získat pocit kontroly nad vlastním tělem a psychikou • snaha dosáhnout pocitu uspokojení z tělesného prožitku bolesti nebo tepla krve • tělesné vyjádření nevyslovitelných pocitů, vyjádření hněvu na sebe, např. za vlastní slabost nebo za nedostatek disciplíny • odpoutání pozornosti od jiných problémů • manifestace potřeb, demonstrace vlastní síly nebo dosažení péče a ochrany, získání pocitu bezpečí nebo jedinečnosti • znovuprožití traumatu ve snaze o jeho zpracování • dosažení poranění, která jsou viditelná a léčitelná na rozdíl od těch neviditelných duševních • dosažení neatraktivnosti pro ostatní. Ač rodiče a učitelé často vnímají SP jako manipulaci, primární a vědomá snaha dosáhnout výhod, trestat okolí nebo mu způsobit výčitky svědomí nebývá tak častá. Přímým spouštěčem SP bývá nejčastěji pocit ztráty a opuštění, pocit studu, kritika. Emocemi, které jsou nejčastěji přítomny před SP (ale i po něm), jsou zlost na sebe a smutek. Aktu sebepoškození téměř vždy předchází izolace, někdy se však děti poškozují v přítomnosti kamaráda/ky či ve skupině.		
Rizikové a protektivní faktory	Rizikové faktory • emoční labilita • impulzivita • výrazný egocentrismus,	Doména osobnost	Protektivní faktory • harmonický vývoj osobnosti s adekvátní asertivitou a odolností vůči zátěži

	hraniční (borderline) rysy		
	• zanedbávání • zneužívání • invalidace pocitů a prožitků • chybění hranic ve výchově • chybění prostoru pro zdravé vyjádření agresivity • dysfunkční rodina • časná ztráta nebo separace od jednoho z rodičů, nezaměstnanost rodičů	rodina	• kompletní rodina • podpůrné a motivující rodinné zázemí • jasné hranice ve výchově
	• hraniční porucha • porucha příjmu potravy (anorexie, bulimie) • posttraumatická stresová porucha	psychiatrické poruchy	• medikamentózní terapie, ale zejména psychoterapie uvedených poruch
	• šikana • negativní vzory – poškozující se spolužák/skupina (emo, gotici) • šokovaný, indiskrétní, odsuzující, trestající učitel	škola	• vnímavost školy vůči osobnostním specifikům • otevřená komunikace (učitel, školní psycholog) • pochopení, respekt a diskretnost v jednání s poškozujícím se • ochota naslouchat bez hodnocení a zděšení
Sít partnerů, spolupráce v komunitě, kraji	Řeší: výchovný poradce, školní psycholog, třídní učitel, školské poradenské zařízení, pediatr/pedopsychiatr, event. orgán sociálně právní ochrany dítěte V případě přímého rizika závažného ublížení či ohrožení života (přímé riziko = žák drží ve škole žiletku a plánuje se řezat, mluví o sebevraždě atd./nepřímý předpoklad rizika = učitel objeví staré jizvy na zápěstí atd.) • Psychiatrické oddělení či klinika spádové nemocnice, centrální příjem nejblíže psychiatrické léčebny – i nedobrovolně, ideálně po předchozí telefonické konzultaci		

	Pokud žák není aktuálně ohrožen závažným sebezraněním (platí pro žáky motivované k řešení situace a hledání pomoci, vynucená konzultace u odborníka málokdy přinese efekt) ➤ dostupná psychiatrická či psychologická ambulance – ideálně s doporučením od dětského/dorostového lékaře, resp. po telefonickém objednání rodiči (nutno počítat s čekacími lhůtami, zejména pokud bude konzultace hrazena zdravotní pojišťovnou) ➤ krizová centra – netřeba doporučení zdravotnického zařízení, předchozí telefonická nebo e-mailová domluva vhodná, ale není nutná • <i>Dětské krizové centrum</i> (V zápolí 21, 141 00 Praha 4, tel. 241 480 511, 777 664 672, ambulance@дитеkrize.cz, Provozní doba: Po, St 8:00 – 16:00, Út – Čt 8:00 – 18:00, Pá 8:00 – 14:00) • <i>Krizové centrum RIAPS</i> (Chelčického 39, Praha 3, tel. 222 580 697, nepřetržitý provoz) • <i>Centrum krizové intervence Psychiatrické léčebny Praha-Bohnice</i> (Ústavní 91, Praha 8, tel. 284016110, cki@plbohnice.cz) • <i>Krizové centrum Spondea</i> (Sýpka 25, Brno – Černá Pole, tel. 541 235 511, 608 118 088, krizovapomoc@spondea.cz) ➤ Linky důvěry (níže jsou vybrány linky důvěry, na něž mohou volat děti i dospělí, další naleznete na http://www.dkc.cz/kontakty.php nebo www.capld.cz/linky.php) • Linka Bezpečí – tel. 116 111, pomoc@linkabezpeci.cz • Linka důvěry Centra krizové intervence PL Bohnice – tel. 284 016 666 • Linka důvěry Dětského krizového centra – tel. 241 484 149, problem@дитеkrize.cz • Linka důvěry RIAPS – tel. 222 580 697, linka@mcssp.cz • Telefonická krizová intervence KC Spondea – tel. 541 235 511, 608 118 088, chat www.chat.spondea.cz
Legislativní rámec	Samotné sebepoškozování není trestný čin, ale navádění/nucení k sebepoškozování, sebevraždě nebo příčiny vyvolávající SP, jako je třeba sexuální zneužívání, týrání apod., jsou trestné činy, na něž se vztahuje oznamovací povinnost. • Zákon č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí výslovně určuje jako povinnost různým institucím, mimo jiné i škole a školskému zařízení, nahlásit případ ohrožení zdraví nebo života dítěte, a to i tehdy, když se objeví pouze podezření na trestný čin. U fyzických osob je tento postup formulován jako právo, nikoliv jako povinnost. • Zákon č. 40/2009 Sb., Trestní zákoník stanovuje v § 364 až 368 povinnosti, jež má každá fyzická osoba v případě podněcování, schvalování, nadřizování, nepřekážení a neoznámení trestného činu. Paragrafy se vztahují na celou škálu trestných činů, oblast násilných činů páchaných na dětech a na týrání dítěte nevyjímaje (nestačí však podezření). • Zákon č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu v platném znění (§ 23).

	Člověka lze hospitalizovat bez jeho souhlasu v případě, že jeví známky duševní poruchy a je nebezpečný sobě nebo svému okolí.
Typ prevence (specifická, nespecifická)	Nespecifická prevence: • posilování schopnosti dětí zvládat zátěž (schopnost zvládat zátěž obecně v populaci klesá) – součást univerzálních i cílených preventivních přístupů (např. umožnit mladým lidem v rámci školních a mimoškolních aktivit poznat a vyzkoušet různé metody zvládání stresu a negativních emocí) • posilování schopnosti rozeznávat existující silné stránky a rozvíjet je • naučit obracet se na druhé a navazovat s nimi vztahy autentickým a smysluplným způsobem a účastnit se aktivit, při kterých mohou pociťovat smysluplnou vazbu a sounáležitost Specifická primární prevence <i>Důležitá je vnímavost vůči projevům možného sebepoškozování:</i> • nevysvětlené popáleniny, řezné rány, jizvy a jiné shluky stop na kůži, běžným místem sebepoškozování bývají paže, zápěstí a předloktí nedominantní horní končetiny, ale stopy sebepoškozování se mohou vyskytnout prakticky na kterékoliv části těla • ročnímu období nepřiměřené oblečení (dlouhé rukávy a dlouhé kalhoty v létě), potítka a jiné krytí zápěstí, vyhýbání se aktivitám, které vyžadují odhalení těla (plavání, tělocvična), obvazy a náplasti • netypické osobní věci (žiletky a jiné pomůcky, použitelné k řezání či úderům) • nárůst známek deprese či úzkosti • neuvěřitelné nebo neúplné historky jako odpověď na cílené dotazy <i>Otázky na SP musí být emočně neutrální a neútočné.</i> Při pořádání preventivních akcí je třeba se vyhnout kontraproduktivním jednorázovým vzdělávacím akcím cíleným primárně na zvýšení informovanosti o formách a praktikách sebepoškozování. Při osvětě je vhodné zaměřit se spíše na vyvolávající příčiny (emoční potíže, zvládání zátěže atd.), resp. vzdělávat spíše rodiče a učitele než děti. Primární prevence indikovaná • pomoci odhalit spouštěče sebepoškozování • pomoci zlepšit schopnost uvědomit si stresory udržující SP • zlepšit schopnost rozeznat, prožívat a zvládat produktivnějšími, pozitivními způsoby emoční stavy a vlastní emoce, naučit vhodnějšími strategiemi zvládání stresu a poskytnout adaptivnější alternativy pro řešení zátěžových situací • motivace a asistence při odstraňování přidružených problémů (užívání návykových látek)

Jak postupovat	Doporučovaný postup: • Posoudit aktuální riziko závažného sebepoškození a v případě jeho přítomnosti odeslat dítě, event. i proti vůli rodičů, do spádového psychiatrického zařízení • Kontaktovat rodinu, systematická dlouhodobá spolupráce s rodinou • Předat dítě školnímu psychologovi. Pokud škola nedisponuje školním psychologem, lze samozřejmě využít služeb psychologa pedagogicko-psychologické poradny. • Motivovat dítě a rodinu k návštěvě specialisty – krizové centrum, psychologická/psychiatrická ambulance • Stanovit jasně hranice a pravidla na půdě školy • Ideální přístup je takový, ve kterém je SP tolerováno, ale vede ke konkrétním důsledkům – například lze zavést pravidlo, že žák může za učitelem přijít kdykoliv, když pocítuje nutkání poškodit se, ale učitel se mu nebude věnovat, pokud se poškodí (za podmínky, že jiný dospělý, učitel či rodič zvládne akutní situaci s eventuálním ošetřením či zabráněním dalším následkům). Nevhodný postup: • snaha okamžitě odstranit sebepoškozující chování • sankce a ignorace
Možnosti a limity pedagoga	Pedagog může v některých případech být nejdůležitějším dospělým motivujícím dítě ke změně, resp. vyhledání odborné pomoci. Na druhou stranu bez spolupráce s rodinou je jeho kompetence (ale i odpovědnost) limitovaná. Poškozující se dítě/mladistvý představuje velkou zátěž na toleranci odpovědného dospělého a rizikový faktor vzniku burn-out syndromu a dalších psychických potíží – učitel zainteresovaný v problému poškozujícího se žáka potřebuje účinné metody prevence vyhoření, podporu nadřízeného a v ideálním případě supervizi u certifikovaného supervizora.
V jakém případě vyrozumět Policii ČR / OSPOD	• Ohlašovací povinnost se netýká přímo sebepoškození, ale doprovodných problémů často SP doprovázejících – šikany, sexuálního zneužívání, zanedbávání péče, týrání dítěte (syndrom CAN) atd. – viz další kapitoly • Povinnosti hlášení podléhá navádění dětí k sebepoškození/sebevraždě (skupina poškozujících se, kyberšikana). • V případě přímého rizika vážného zranění nebo smrti následkem sebepoškození je namístě okamžitá, i nedobrovolná <i>hospitalizace na psychiatrii</i> – při odmítání hospitalizace bývá nutná asistence Policie ČR.
Doporučená literatura, odkazy	• Platznerová – Sebepoškození, Galén 2009 – pro lékaře, ale obsahuje množství informací přínosných pro pedagogy: http://www.galen.cz/idistik/vydav/?module=katalog&page[book]=3994 • Kriegelová – Záměrné sebepoškození, Grada 2008 – pro psychology, ale obsahuje množství informací přínosných pro pedagogy:

	http://www.grada.cz/zamerne-sebeposkozovani-v-detstvi-a-adolescenci_4985/kniha/katalog/ • Materiál MZ ČR pro poškozující se děti a jejich rodiče: http://www.program-pz.cz/sites/default/files/Pro%C4%8D_ubli%C5%BEuju_s%C3%A1m_sob%C4%9B_0.pdf • Zahraniční zdroje: http://www.selfharm.net/ nebo http://www.harmless.org.uk/
--	---

CO DĚLAT, KDYŽ – INTERVENCE PEDAGOGA Rizikové chování ve školním prostředí – rámcový koncept Příloha č. 17 Nová náboženská hnutí <i>Autor: PhDr. Lenka Skácelová, PhDr. Romana Ferbarová</i>	
Typ rizikového chování	Než začneme hovořit o „nových náboženských hnutích“, zastavíme se nejprve u pojmu „kult“. Ten je v souvislosti s těmito skupinami běžně užíván, ovšem může se týkat i skupin, které náboženský charakter nemají (třebaže mají často podobné rysy, které v extrémnější podobě mohou být patologické, například využívání psychické manipulace) – viz níže. Pod pojmem „sekta“ rozumíme v kontextu primární prevence rizikového chování určitou ohraničenou sociální skupinu, jejíž členové sdílejí ideologický koncept, jehož prostřednictvím se skupina vymezuje vůči svému okolí, a dochází při tom k postupné sociální izolaci, manipulaci a ztrátě soukromí.
Východiska	Steven Hassan (1994) definuje následující čtyři skupiny kultů, které v různých oblastech života společnosti využívají psychickou manipulaci. 1. Náboženské kulty: Jsou nejčastější, nejznámější, nejpočetnější, mediálně nejoblíbenější. Orientují se na rozmanitá náboženská učení. Vycházejí z nejrozličnějších zdrojů – od Bible přes tajné nauky starého Egypta, druidů, Orientu, UFO až po výmysly zakladatelů a vůdců těchto kultů. 2. Politické kulty: Tyto skupiny, na první pohled živořící na okrajích politického spektra, jsou obvykle označovány jako „extremistické“, „okrajové“, „marginální“. Přesto se k nim hlásí nezanedbatelný počet lidí (především mladých), kteří podléhají jejich kouzlu. To je do jisté míry vyvoláno i metodami náboru a udržování členství. „Věrouka“ i „rituál“ politických kultů se svou přesvědčivostí neliší od náboženských kultů. Základem je určitá politická ideologie, která se s postupem času halí do stále mystičtějšího oparu. Patří sem nebezpečné kulty osobností historie 20. století, zejména kulty vůdců fašistického, nacistického a komunistického režimu. 3. Psychoterapeuticko-výchovné kulty: Zaměřují se na zprostředkování „duševních vizí“, „osvícení“ či dalších „vrcholných duchovních zážitků“ (za nemalý finanční obnos) a používají některé techniky psychické manipulace. Často nabízejí na sebe navazující (stále nákladnější) kurzy, které mají vyústit v poznání „konečné pravdy“. Ti členové, kteří již nemohou platit, musejí skupinu opustit (což už někdy nezvládnou sami, o své vůli) nebo se stát jejími náboráři, „dealery“. 4. Komerční kulty: Fungují na principu peněz. Manipulují a podvádějí lidi, kteří jsou pak v několikaúrovňových (multi-level marketing, MLM) či pyramidových organizacích nuceni pracovat za minimální provizi nebo zcela zdarma, přičemž nedočkavě vyhlíží slíbené bohatství a prosperitu. Pokud se nedostavují (což je

záměrem), je snižováno jejich sebevědomí a „prodejní schopnosti“, a to jim brání v tom, aby si stěžovali – „je to jen vaše vina, že neumíte získat lidi, prodat zboží...“.

Nadále se budeme věnovat skupinám, které mají náboženský charakter.

V médiích i v odborné literatuře se používá řada termínů, které často splývají – kult, sekta, denominace a církev. Charakteristické znaky těchto skupin jsou uvedené v následující tabulce (Schaefer, 1989).

	Církev	Denominace	Sekta	Kult
Velikost	velká	velká	malá	malá
Náboženské služby	formální, omezená participace	formální, omezená participace	neformální, emocionální	proměnlivé, nestálé
Doktrína	specifická, ale může být tolerantně interpretována	specifická, ale může být tolerantně interpretována	specifická, důraz kladený na její čistotu	neustále zdokonalovaná
Duchovenstvo	profesionální, specializované	profesionální, specializované	specializace až na určitém stupni	nespecializované
Členství	rituálem	přijetím doktríny	přijetím doktríny	emocionální závazek
Bohatství	značné	značné	omezené	proměnlivé
Vztah ke státu	schvaluje převládající kulturní a sociální organizace	tolerantní	odmítá nebo je v opozici k převládajícím kulturním standardům	nezajímající se

Za rizikové považujeme především skupiny řazené ke kultům a sektám (řada těchto skupin se sama označuje za církve, aniž by ovšem splňovala výše uvedené znaky).

Abychom mohli skupinu identifikovat jako sektu (případně kult), musíme se zaměřit na určité charakteristické rysy. Ronald Enroth (1995) definoval devět společných znaků, jejichž existenci lze u sekty očekávat. V každé takovéto skupině některé z nich nalezneme, každá ovšem nemusí nutně obsahovat všechny uvedené znaky.

- 1. Autoritářské:** V sektářské organizaci existuje charismatem obdařený vůdce vyžadující naprostou a nediskutovatelnou moc nad ostatními členy, jejich věrnost a oddanost. Autorita vedoucího je všezahrnující a nezpochybnitelná. Vlastní identita jednotlivých členů je změněna, společně s cíli redefinována a je smysluplná pouze ve spojení s vůdcem.
- 2. Opoziční:** Sama podstata sekty, její chování i hodnoty jsou v přímém protikladu k chování a hodnotám majoritní společnosti a kultury. Skupina se často staví do pozice oponenta a soupeře ústředních společenských institucí; ty jsou často terčem napadání ze strany sekt za údajné „pronásledování“. Asi nejhůře je tímto postojem postižena rodina.
- 3. Výlučné:** Častým rysem je elitářství a posilování pocitu originality

a výlučnosti. Skupina je tou jedinou, která šíří „pravdu“, a proto její případné opuštění znamená pro odpadlíka ohrožení spásy (i života).

4. **Zákonické:** Zákonický rámec řídí vše – od duchovních záležitostí po každodenní drobnosti. Existují takřka nekonečné (a neustále doplňované) seznamy pravidel, zásad a zákazů, které jsou nejvyšší autoritou pro celý život.
5. **Subjektivní:** Sektářské skupiny kladou značný důraz na zkušenosti, zážitky, pocity a emoce.
6. **Pocit pronásledování:** Rys, který se vyskytuje u naprosté většiny sekt. Neustálý pocit vnějšího ohrožení je silným tmelem vnitřní homogenity skupiny. Zároveň to podporuje pocit vlastní významnosti a výjimečnosti.
7. **Důraz na sankce:** Jakékoliv nepřizpůsobivé chování, vzpurnost, veřejný nesouhlas či pochybnosti jsou přísně sankcionovány. Existuje mnoho prostředků od manipulace členů po jejich vyloučení.
8. **Esoterické:** Existence společně sdíleného tajemství je dalším tmelem skupiny. Je to naprosto nezbytnou součástí každé doktríny a opět vzbuzuje ve členech pocit vlastní výlučnosti.
9. **Protikněžské:** Mezi jednu ze základních charakteristik sekt patří absence placeného profesionálního duchovenstva – zdůrazňují aktivní účast všech členů. Opozice vůči církevní hierarchii však nevylučuje existenci vlastní (často komplikované) **vnitřní hierarchie**, která má ovšem poněkud odlišný charakter.

Daniel Goleman (1988) shrnul praktické indikátory poukazující na potenciální nebezpečnost uzavřených skupin. Podle něj je nutné dávat si pozor na:

- **tabuizovaná témata** (otázky, které nemohou být položeny, nejistoty, které nemohou být sdíleny, pochybnosti, které nemohou být vysloveny);
- **tajnosti** (omezení přístupu k informacím);
- **duchovní klonování** (stereotypizované chování, kdy lidé chodí, mluví, myslí, jedí a oblékají se stejně jako jejich vůdce);
- **skupinové myšlení** (myslíme jako „MY“);
- **neexistence „odpadlíků“** (skupinu, která tvrdí, že z ní nikdy nikdo neodešel, lze považovat za potenciálně velmi nebezpečnou);
- **testy loajality** (členové jsou nuceni dokazovat loajalitu ke skupině tím, že dělají něco, co znásilňuje jejich osobní etický kodex);
- **centralizované porozumění** (jediný pohled na svět je užíván k vysvětlení čehokoliv a všeho);
- **absence smyslu pro humor.**

Pokud se tyto znaky ve větší míře vyskytnou ve skupině, o jejímž nabídnutém členství uvažujete, je lepší si celou věc ještě jednou důkladněji promyslet. Lze rovněž konstatovat, že tyto indikátory mají obecnou platnost, platí tedy i v běžném životě – například v zaměstnání nebo partnerském soužití.

Ladislav Hora (1995) rekapituluje charakteristické rysy sekt takto:

1. izolovanost, relativní uzavřenost
2. posilování pocitu výlučnosti
3. udržování nonkonformního opozičního postavení
4. touha po zbudování ideálního společenství
5. zdůrazňování etických rozměrů náboženského života
6. autoritativní systém řízení

7. existence jednotného a vysvětlujícího univerzálního klíče
8. eklekticismus

Nyní si představíme náboženské skupiny, které působí v České republice. Jedná se o výběr těch skupin, které jsou buď početné, nebo něčím zajímavé. To, že jim věnujeme větší pozornost, nijak neimplikuje, že by byly nebezpečné, přesto na některé kontroverzní momenty poukážeme (čerpáme ze zdrojů uvedených v seznamu literatury a ze zkušeností autorek textu).

Společenství svědků Jehovových (jehovisté). Hlavním bodem jehovistického učení je očekávání nadcházejícího konce světa, jehož součástí bude soud nad světem, armagedonská bitva a nástup Božího království na obnovené Zemi. V ČR se k jehovistům hlásí 13 000 osob (podle sčítání lidu, domů a bytů v roce 2011). Proslulí jsou zejména neúnavnou misijní činností, kdy obcházejí domácnosti a nabízejí náboženskou literaturu, mimo jiné vlastní časopis Strážná věž, a také intenzivním studiem Bible.

Jehovisté byli u nás perzekvováni během 2. světové války i pozdějšího komunistického režimu. Důvodem perzekuce bylo jednak striktní odmítání vojenské služby, jednak neúčast na politickém životě a odmítání jakékoliv formy „uctívání“ státu a jeho symbolů. V roce 1993 se jehovisté stali státem registrovanou náboženskou společností, což rozpoutalo diskuse nad některými dalšími body jejich věrouky. Zejména se hovořilo (a dodnes hovoří) o odmítání krevní transfuze, i v případě, kdy to je nezbytně nutné pro záchranu života – dnes jehovisté uvádějí, že jde o osobní rozhodnutí každého jednotlivce, nicméně i nadále v jejich volně šířených materiálech nacházíme oceňování odmítnutí krve a krevních derivátů. Problematickou může být i „nadřazenost Božího zákona“, což v praxi znamená, že jehovisté v případě střetu Božích a světských zákonů jednoznačně upřednostňují Boha jako jedinou autoritu.

Možné problémy: Jehovisté neslaví obecně sdílené církevní ani státní svátky, odmítají i oslavu narozenin. To přináší problémy zejména dětem, které tak nemohou s vrstevníky sdílet například Vánoce nebo narozeninové oslavy, což je ve výsledku značně vyděluje z kolektivu. Dalším rizikem je zranění vyžadující krevní transfuzi. Ačkoliv Ústavní soud v roce 2004 rozhodl, že může dokonce dojít i k omezení rodičovských práv, přesto jde stále o problém, přičemž řada jehovistů raději děti nepouští na školní výlety, čímž jsou děti dále izolovány.

Církev Ježíše Krista Svatých posledních dní (mormoni). Učení vychází z protestantských tradic, přičemž důležitou roli hraje mormonská nauka o historii ztracených izraelských kmenů v Americe (tomu je věnován spis „Kniha Mormon“), o Ježíšově založení církve v Americe nebo o poslušnosti „žijícímu prorokovi“ – prezidentovi církve.

Skupina byla založena Josephem Smithem v USA v roce 1830. Od samého počátku se potýkala s problémy, přičemž hlavním důvodem bylo schvalování mnohoženství, které (nejen) puritánská Amerika striktně odmítala. Mnohoženství bylo odvoláno v roce 1890, ale zůstaly ještě minimálně dva problémové body: rasismus (církev odmítala přijímat černochoy, protože být černochem bylo podle jejich názoru Božím trestem) a také nábožensky motivované násilí („smíření krve“, trestání těch, kdo vystoupí proti církvi – od něj se sice upustilo už koncem 19. století, přesto na případy takového chování narážíme i ve 20. století).

U nás mormoni působí oficiálně od roku 1929, ale v roce 1950 je komunisté zakázali a k obnově došlo v roce 1990. V současné době se k mormonům hlásí necelá tisícovka osob (925 ve sčítání v roce 2011) a nejvíce jich je v Praze a v Brně.

Možné problémy: Mormoni jsou církví, která se mimo jiné zaměřuje na poskytování preventivních programů v oblastech, které jsou neslučitelné s jejich náboženským přesvědčením (odmítají samozřejmě drogy a předmanželský sex, ale i např. kávu). Nelze vyloučit, že se mezi americkými lektory, kteří u nás také vyučují, může objevit někdo z tzv. Pravé Církve Ježíše Krista Svatých posledních dní, kteří patří k extremistickému křídlu, v USA hlavním proudem mormonů odmítanému. Tito „praví“ mormoni totiž zastávají některé z kritizovaných staromileckých názorů, včetně „smíření krve“. Na druhé straně je toto riziko v podstatě mizivé, protože jejich výskyt na evropské půdě nebyl prozatím zaznamenán.

Společenství Ducha Svatého pro sjednocení světového křesťanstva (Církev sjednocení; moonisté). Hnutí vycházející z učení kontroverzního reverenda Moona, který se prezentoval jako vyvolený, který má dokončit Ježíšem započaté dílo a nastolit Boží království na Zemi. Ve skutečnosti jde o organizaci s mnoha názvy, která zastiťuje kromě věrouky také politické, společenské a ekonomické aktivity. Zejména metody náborů nových členů jsou v případě moonistů považovány za problematické. Noví členové jsou často k církvi lákáni pod zcela jinou záminkou, a navíc je proti nim používána manipulativní technika „bombardování láskou“, která je silně neetická. Skupina, respektive nedávno zesnulý Moon, je již dlouhodobě obviňována z ekonomického zneužívání svých členů a také z totalitních praktik. Mediálně nejvděčnějším momentem moonistického učení jsou „hromadné svatby“, kdy reverend Moon oddával až tisíce párů svých následovníků, které předtím – prostřednictvím Boží inspirace – spojil dohromady skrze země a kontinenty, což často zavánělo tradicí „domluvených“ sňatků.

V současné době je Církev sjednocení ve velkých problémech, protože na podzim 2012 zemřel reverend Moon a stále není jasné, kdo se stane jeho nástupcem.

Možné problémy: Skupina byla jako velmi riziková vnímána především v 90. letech, kdy se zde snažila plně etablovat a získávat nové členy i technikami náboru, které lze označit za silně manipulativní a ohrožující psychické zdraví. Jako velký problém byla vnímána i snaha předáků moonistů separovat a izolovat nové členy od jejich rodin a předešlého života. Hlavním problémem však bylo to, že velmi často nebylo zjevné, zda nabízená aktivita (například programy protidrogové prevence, vzdělávání problémových dětí nebo péče o mladistvé matky) je garantována právě Církví sjednocení. V současné době mají moonisté svá střediska v Praze, Brně, Olomouci a Plzni.

Scientologická církev (scientologie). Organizace založená americkým spisovatelem sci-fi a dobrodružné literatury Lafayettem Ronaldem Hubbardem, který v roce 1950 vydal základní knihu „Dianetika“. Scientologové věří, že člověk může studiem získat vlastní nesmrtelnost tím, že přetne koloběh zrození a smrti, do nějž jsme vstoupili v minulosti. Každý z nás je totiž Thétanem, který má božské schopnosti (vysokou inteligenci, absolutní zdraví apod.), ale tyto schopnosti jsou omezeny zábrany mysli vzešlými z našich minulých životů. A právě tyto zábrany, které nám v současnosti komplikují život, lze odstranit pomocí vhodných metod, především auditingem.

V případě scientologie je problematické především využívání pseudoterapeutických metod a také pro podezření z využívání manipulativních technik, které mohou vést až k destrukci osobnosti. Spor je však veden i ze strany scientologů proti moderní psychiatrii, kterou obviňují především z nevhodného používání psychofarmak.

Scientologická církev je také často zmiňována v médiích, protože se k ní hlásí řada

	známých osobností – například Tom Cruise nebo John Travolta. V České republice sídlí scientologové v Dianetickém centru v Praze, pobočky mají i v Brně a Plzni; počet členů je obtížné odhadnout, ale aktuálně u nás nepřesahuje několik desítek aktivních jedinců. <u>Možné problémy:</u> Scientologové jsou obviňováni z využívání neetické metody při získávání nových členů, kterým slibují mimořádné pokroky v jejich životech (dokonce čelili obvinění z klamavé reklamy). V poslední době se hodně hovoří o jazykové škole LITE, protidrogovém programu Narconon nebo o organizaci usilující o diskreditaci psychiatrie s názvem Občanská komise pro lidská práva – i tady často platí, že je nabízena primárně jiná služba, než která je posléze zájemci poskytnuta. Satanismus. Jedná se o organizačně i myšlenkově zcela nejednotný proud různých směrů a hnutí, které spojuje především uctívání „padlého anděla“ Satana, jenž je chápán jako faktický protiklad a odpůrce Boha. Jde o historický koncept, který se neustále vyvíjel, nicméně v současné době je především anglosaský svět ovlivněn satanismem, jak jej prezentoval velekněz Anton Szandor La Vey, který v roce 1966 (o Valpuržině noci, 30. dubna) založil Církev Satanovu a poté vydal „Satanskou bibli“ (v 90. letech vyšla i v českém překladu). Satanismus (nebo řada jeho symbolů – číslce „666“ označující Antikrista, obrácený kříž, pentagram apod.) je součástí mnoha krvavých zločinů. Ovlivňuje nejen kulturu (inspireje malíře, spisovatele a hudebníky, například blackmetalovou hudbu), ale i společnost jako takovou. Rozhodně jej nelze ztotožňovat pouze s čarodějnictvím, děblem nebo lidskými oběťmi, ale přesto právě tyto fenomény jsou pro řadu lidí tím nejpřitažlivějším. Satanismus, respektive jeho uctívání temnoty a smrti inspirovalo také řadu dalších směrů, včetně například nyní oblíbeného fenoménu „Gothic“ – tedy uctívání „temného umění s nádechem smrti“. S tím souvisí i vlna zvýšeného zájmu o taková témata, jako jsou upíři, vlkodlaci nebo zombie. <u>Možné problémy:</u> V současné době nejsou rizikem ani tak lidské oběti nebo vraždy ve jménu Satana, ale spíše komerční zneužívání touhy mladistvých po něčem zakázaném a tajemném. Dochází tak ke zneužívání návykových látek (především marihuany), alkoholu, k rizikovému sexuálnímu chování, ale může hrozit také sebevražedné jednání u těch dospívajících, kteří se příliš ztotožní s literárními postavami a touží po smrti a osudu upíra.
--	---

Rizikové a protektivní faktory	Přehled hlavních rizikových faktorů (základních potřeb člověka a nabídek sekt k jejich alespoň zdánlivému naplnění); http://www.cpons.cz/priciny.htm :			
	Rizikové faktory Potřeba jedince	Rizikové faktory Nabídka sekty	Doména	Protektivní faktory
	někam patřit (společenství, parta, kolektiv)	přátelství, „dokonalé“ vztahy	rodina, škola, společnost	Osobnost: Zdravé sebevědomí a sebepojetí Pocit moci nad svým životem Rodina: Bezpodmínečné přijetí dítěte Demokratický styl výchovy (svoboda názorů, postojů) Hodnotový systém Škola: Kritické myšlení Smysluplné trávení volného času Informace o existenci a rizicích sekt Společnost: Realizace programů primární prevence Informace o existenci sekt a jejich rizicích
	být přijímán jako osobnost (prosadit se)	lichocení, obdiv („love bombing“)	rodina, škola	
	ulehčit si v odpovědnosti za své rozhodování	jasné vedení, šablony – stačí plnit	osobnost	
	altruismus (pomoci druhým)	služba, podíl na záchraně světa	osobnost	
	založit kvalitní rodinu	zaručené recepty na dokonalou rodinu	rodina, škola	
	poznávat, vědět víc, vzdělávat se	studium, kurzy, meditace, vyšší vědomí	škola	
	zásady zdravého života	zásady života v souladu s přírodou	škola	
	touha po moci	možnost růstu v hierarchii sekty	osobnost	
	ovlivnit osud ve svůj vlastní prospěch	metody, techniky, principy jeho ovládání	osobnost	
	orientace v nepoznaném – magickém, mystickém, záhady	možnost prožít, porozumět a ovládat to	osobnost	
	zasloužit si své spasení	úkoly, úkony (plněním – zdánlivá jistota)	osobnost	
	nalézt smysl života	konkrétní a konečné naplnění této potřeby	osobnost	
	zbavit se stereotypu, nespokojenost s konzumem	zvláštní, alternativní životní styl	osobnost	
Sít' partnerů, spolupráce v komunitě, kraji	U každého podezření o výskytu daného jevu by měly být vždy informovány tyto osoby:			
	• ředitel školy/školského zařízení • rodiče/zákonný zástupce • třídní učitel V odůvodněných případech je možné kontaktovat tato pracoviště: • školní poradenské pracoviště (školní psycholog, školní metodik prevence, výchovný poradce, speciální pedagog) • PPP (pedagogicko-psychologická poradna) • SVP (střediska výchovné péče) • OSPOD (oddělení sociálně právní ochrany dětí) • Policie ČR • Linka důvěry			

Legislativní rámec	Zákon č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů (který řeší, jaké vnitřní předpisy musejí být ve škole dodrženy) Zákon č. 89/2012, občanský zákoník, § 655 - § 975 rodinné právo Zákon č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění pozdějších předpisů (ohlašovací povinnost) Strategie prevence rizikových projevů chování u dětí a mládeže v působnosti resortu školství, mládeže a tělovýchovy na období 2012–2015
Typ prevence (specifická, nespecifická)	Negativní působení sekt: i přes diskusi o tom, jaká kritéria jsou pro definici sekty přijatelná, a jaká nikoli, chápeme z hlediska prevence tuto oblast jako soubor psychologických, sociálních, ekonomických a dalších důsledků působení sekty. Z hlediska prevence je klíčová oblast důsledků pro duševní a somatické zdraví, sociální postavení, ekonomickou oblast, ojediněle též trestně-právní důsledky (nabádání či podpora trestné činnosti páchané v zájmu sekty). Primární prevence na školách: 1) seznámit žáky s riziky a praktikami (myšlenkovou ideou) těchto (různých) skupin 2) umět zmapovat existenci (skutečnost) a základní charakteristiku konkrétních sekt v České republice 3) naučit žáky rozlišovat mezi sektou a tradičním náboženstvím a možnostmi pojetí/výkladu tradičních náboženství 4) vymezit pojem sekta, jeho významové roviny 5) seznámit žáky s možnými riziky vstupu do sekty a s procesem závislosti na sektě (manipulace, pronásledování, pocity viny a méněcennosti, zmocňování se majetku členů, využívání profesního či mocenského postavení členů apod.) 6) zabývat se základními předpoklady inklinace lidí k těmto skupinám (osobní krize – potřeba bezpečí, potřeba spirituálního rozměru, sociálního kontaktu, emoční a intelektová vyzrálost) 7) umět diskutovat se žáky o dané tematice a snažit se odpovědět na případné dotazy
Jak postupovat	Vždy platí základní pravidla primární prevence: • vždy naslouchejte svým žákům a studentům, mějte přehled o tom, jaké jsou mezi nimi aktuální informace – tedy co čtou, co poslouchají nebo co sledují v televizi; • nikdy striktně nekažte a neodsuzujte, spíše vysvětlujte a snažte se o posilování pouta důvěry; • vyhýbejte se tomu, abyste nějaká témata tabuizovali – mluvit se dá i o satanismu, jde jen o to, jak; • snažte se vždy poskytovat co nejobjektivnější informace za využití všech dostupných uvedených zdrojů; • nesnažte se vnucovat „správný“ pohled na věc a nechte zaznít i jiné názory – nejlépe v moderované diskusi; • nikdy nezesměšňujte nebo nedegradujte (nejen mediální) „idoly“; • máte-li podezření, že se ve vašem okolí objevil nějaký problém z této oblasti, vždy se snažte získat co nejvíce informací, než začnete jednat; • pokud už se rozhodnete jednat, vždy se to snažte konzultovat s odborníky.

Možnosti a limity pedagoga	Často se setkáváme s případy, kdy je dítě (žák) pod silným vlivem rodiče-sektáře, což samozřejmě determinuje možnosti jeho pohledu na okolní svět. Takový mladý člověk může začít hledat alternativu k dosavadnímu způsobu svého života. Je na učitelích, aby byli připraveni mu poskytnout oporu, pokud ji u nich bude hledat, a aby byli schopni mu zprostředkovat vnější realitu. Nikdo však nemá právo na to, aby měnil názory kohokoli jiného násilím či sankcemi jen proto, že jeho pohled je odlišný od toho majoritního. Je také nezbytně nutné si uvědomit, že u velké části mladistvých, kteří ostentativně demonstrují svoji příslušnost např. k satanistům, jde o pózu úzce související s touhou odlišit se od ostatních, být „in“ a případně i provokovat. Než tedy vyhledáte pomoc odborníka pro takového „satanisty poblouzněného“ žáka, je lepší si s ním pohovořit a zjistit, zda se nejedná právě o demonstrativní projev. Pokud se však mezi vašimi žáky objeví někdo, kdo vykazuje průkaznější znaky příslušnosti k některé sektě (může jít o fyzické znaky – symboly, změny oblečení, účesu, ale také o psychickou změnu, která je hůř vystopovatelná – změny chování, nevyrovnanost, přílišná introvertnost, noví známí a přátelé, o nichž žák odmítá mluvit, změna zájmů, komunikačních schopností atd.), je lepší se s ohledem na osobnost žáka pokusit zjistit, o jakou skupinu jde, jak dlouho je s ní dotyčný v kontaktu, jak silně je do hnutí zapojen, jaký je jeho současný vztah k okolí, zda je ochoten mluvit o své nové příslušnosti, ale především: chovat se k němu jako k člověku, na kterém nám záleží, nesnižovat jeho inteligenci, k ničemu ho nenutit, nevyhrožovat, nevydírat, nepoučovat, nestrašit následky a především mu dát najevo, že budeme vždy nablízku, pokud si bude chtít promluvit – tedy to, že jsme na jeho straně. Pokud dotyčný začne hledat pomoc, je dobré se obrátit na odborníky. - Pokud je rodina členem společenství se znaky sekty a není podezření na zanedbávání péče či jiný trestný čin vůči dítěti, není možné ze strany pedagoga ovlivnit zapojení dítěte do tohoto společenství. - Pedagog si musí stanovit své cíle, kterých může ve své pomoci dosáhnout (zejména předávat informace o rizicích sekt, nerozbit s dítětem vzájemný vztah apod.). - Je nutné, aby si pedagog zachoval chladnou hlavu a vyhnul se nepřiměřenému tlaku na žáka; čím větší je tlak ze strany pedagoga, tím větší je destrukce vztahu ve směru k dítěti i od něj. - Nesnažit se „pravdivě argumentovat“, je to zbytečné. - Zachovat si „životní optimismus“ (vyhledat jiné pedagogy, co mají stejný problém ve třídě, radit se s nimi, sdílet i jejich názory, snažit se být přes veškeré vyčerpání trpělivý a vyčkávat, nezapomenout stále žít také „svůj“ život). Viz Miovský, Skácelová (2012): <i>Návrh doporučené struktury minimálního preventivního programu prevence rizikového chování pro základní školy</i> (část Sekty – informace, dovednosti, kompetence). Užívání náboženských symbolů ve školách: V českých právních předpisech není žádným způsobem omezeno nošení náboženských symbolů ve veřejném prostoru, tedy ani ve škole, což vyplývá ze Zprávy o šetření veřejné ochránčyně práv Mgr. Anny Šabatové, Ph.D. Sp. zn.: 173/2013/DIS/EN (blíže zde: http://www.ochrance.cz/fileadmin/user_upload/DIS_KRIMINACE/Kauzy/vzdelavani/173-13-DIS-EN.pdf). Žák/yně tedy může ve školním prostředí nosit/užívat náboženské symboly, avšak jen tehdy, pokud nezvyšují riziko ohrožení zdraví žáka či ostatních, či neznemožňují výkon určité činnosti.
--	--

	Nedoporučuje se tak např. nošení řetízků při hodinách tělesné výchovy aj. Nošení muslimských šátků (hidžábu) by nemělo především ohrožovat bezpečnost nositelek atd.
V jakém případě vyrozumět Polici ČR/OSPOD	Pokud má pedagog jistotu, že byl spáchán trestný čin, má ze zákona povinnost obrátit se na orgány činné v trestním řízení; pokud má takové podezření, zákon určuje školskému zařízení za povinnost nahlásit tuto skutečnost obecnímu úřadu, tedy sociálnímu pracovníkovi z orgánu sociálně právní ochrany dětí (OSPOD). V případě, že rodiče/zákonní zástupci odmítají spolupracovat se školou a odmítají se účastnit výchovných komisí, je škola opět oprávněna vyrozumět OSPOD.
Doporučená literatura, odkazy	Literatura: ALLAN, J. a kol.: <i>Víra a vyznání</i>. Bratislava, 1993. BARETT, D. V.: <i>Sekty, kulty, alternativní náboženství</i>. Ivo Železný, 1998. ENROTH, R. a kol.: <i>Za novými světy: Průvodce sektami a novými náboženstvími</i>, EELAS, 1995. ERIKSON, E. H.: <i>Dětství a společnost</i>. Argo 2002. GOLEMAN, D.: <i>Waking Up – Early Warning Signs for the Detection of Spiritual Blight</i>. Elements Book, New York 1988 HASSAN, S.: <i>Jak čelit psychické manipulaci zhoubných kultů</i>. Nakladatelství Tomáše Janečka, 1994. HORA, L.: <i>Problematika tzv. alternativní religionizity a jejího podílu na formování životní orientace mládeže</i>. Karolinum, 1995. KOUCKÁ, P.: Proč podléháme sektám?, <i>Psychologie dnes</i>, č. 10, říjen 2007. LUŽNÝ, D.: <i>Nová náboženská hnutí</i>. Masarykova univerzita, 1997. MIOVSKÝ, M., SKÁCELOVÁ, L. a kol.: <i>Návrh doporučené struktury minimálního preventivního programu prevence rizikového chování pro základní školy</i>. Klinika adiktologie UK 1. LF a VFN, Togga, 2012. MISAUEROVÁ, A. a VOJTÍŠEK, Z.: <i>Dětství a sekta</i>, Praha, 2006. NOVOTNÝ, A. a VOJTÍŠEK, Z.: <i>Základní orientace v nových náboženských směrech</i>. Oliva, 1994. PORTERFIELDOVÁ, K.: <i>O sektách</i>. NLN, 1997. REMEŠ, P.: <i>Nebezpečné virózy</i>. AD, 1992. REMEŠ, P.: <i>Mentální programování jako průvodní jev nového sektářství</i>. Religio 94 ŘÍČAN, P.: <i>Psychologie náboženství</i>, Portál, 2002. SEKOT, A.: <i>Sociologie náboženství</i>. Svoboda, 1985. SCHAEFER, R. T.: <i>Sociology</i>, McGraw-Hill, New York, 1989 ŠKVAŘIL, R.: <i>Had leze z díry</i>. Talpress, 1995. ŠTAMPACH, O.: <i>Sekty a nová náboženská hnutí</i>. Oliva, 1995. VOJTÍŠEK, Z.: <i>Encyklopedie náboženských směrů v České republice</i>. Portál, 2004. VOJTÍŠEK, Z.: <i>Pastorační poradenství v oblasti sekt a sektářství</i>. L. Marek, 2005. Internetové odkazy: http://sekty-cz.webs.com/problematikasekt.htm http://www.sekty.cz/www/index.php http://www.prevence-praha.cz/sekty?start=2 http://cpons.webpark.cz/ http://www.kapezet.cz/index.php?object=General&articleId=158&leveMenu=0 http://www.kapezet.cz/index.php?object=General&articleId=97&leveMenu= http://charljen.net/wp-content/uploads/N%C3%A1bo%C5%BEnstv%C3%AD_a_sekty_v_%C4%8CR.pdf

CO DĚLAT, KDYŽ – INTERVENCE PEDAGOGA

Rizikové chování ve školním prostředí – rámcový koncept

Příloha č. 18

Rizikové sexuální chování

Autor: PhDr. Iveta Jonášová, Ph.D.

Typ rizikového chování	Rizikové sexuální chování může negativně ovlivňovat jedince, který se ho dopouští, a to jak v čase, kdy se odehrává, tak i v budoucnosti. Následně se může projevit ve vývoji psychiky (např. posun hodnot, posílení manipulativních schopností, oploštělost emocionality), v psychologicko-sexuologické oblasti (např. psychosexuální nezralost, preference patologických sexuálních aktivit, upřednostňování virtuálního erotického materiálu před normálním lidským kontaktem, nejasná, resp. nevyhraněná sexuální orientace apod.), ve zdravotní (např. pohlavně přenosné nemoci včetně HIV/AIDS, narkomanie) a sociální oblasti (navazování neadekvátních sociálních vazeb, ztráta vztahů nebo nekvalitní vztahové vazby, problémy v rodině atd.) K rizikovému sexuálnímu chování patří předčasný začátek pohlavního života (do této skupiny řadíme také zvýšenou konzumaci pornografie před 15. rokem života), vysoká frekvence pohlavních styků, náhodné známosti, promiskuita, prostituční chování, prezentování vlastních explicitně erotických materiálů na internetu, krvavé sexuální praktiky, vaginální, anální a orální styk bez použití kondomu mimo dlouhodobé partnerství, kde se předpokládá věrnost partnerů. V širším slova smyslu se k rizikovému sexuálnímu chování pojí i další faktory, například asociální chování, agresivita, nadužívání alkoholu a drog. Výskyt pohlavních chorob je do značné míry indikátorem společenských a výchovných jevů. V prevenci je nutné vycházet z epidemiologie STD (Sexually Transmitted Disease = Sexuálně přenosné choroby) a HIV v dané geografické oblasti a kulturního a sociálního prostředí cílové skupiny. (Výskyt nově infikovaných virem HIV, způsobujícím dosud nevyléčitelné a smrtelné onemocnění AIDS, v ČR bohužel v posledních letech stoupá. V ČR evidujeme nejvyšší procento nově nakažených mužů praktikujících sex s muži v přepočtu na obyvatele v rámci celé EU.) Dítě může být buď aktivním konatelem rizikového sexuálního chování, nebo jeho obětí. U dětí a dospívajících mohou na rizikovost upozornit jednak nevhodné sexuální projevy, jakými jsou například nutkavá masturbace nebo atypický sexuální vývoj (je potřeba je odlišit od projevů normální sexuální zvědavosti, experimentace s vlastním tělem i tělem druhých dětí), jednak projevy nesexuální, které se následně mohou rozvinout až do sexuální deviace. U chlapců může docházet k nárůstu fyzické agrese, u dívek spíše k sebepoškozování. Na riziko sexuálního rizikového chování nás může upozornit tzv. „triáda symptomů“: noční pomočování i po dvanáctém roce života, krutost ke zvířatům a žhářství. Projevy sexuální deviace je třeba podchytit včas a také dítěti včas poskytnout adekvátní pomoc; jediné tak je možné předejít spáchání trestného činu. Primární prevencí se rozumí hlavně vytváření zdravých postojů, které následně ovlivňují chování jedinců (případně i změnu postojů), a to ještě dříve, než k sexuálnímu rizikovému chování skutečně dojde. Právě tento druh prevence je
--------------------------------------	---

	zejména v kompetenci škol a jejich pedagogů, kteří pro tuto činnost vytvářejí dobrý prostor. Ostatní, explicitnější vyjádření sexuálního rizikového chování u dětí již vyžaduje spolupráci s dalšími odborníky.
Východiska	Za sexuální rizikové chování je považován soubor behaviorálních projevů doprovázejících sexuální aktivity a vykazujících prokazatelný nárůst zdravotních, sociálních a dalších typů rizik. Může se přitom jednat o fenomény v populaci relativně frekventované (například nechráněný pohlavní styk při náhodné známosti, výrazně promiskuitní chování, rizikové sexuální praktiky, kupříkladu v nevhodných hygienických podmínkách). Může také docházet ke kombinaci více typů rizikového chování, např. ke kombinaci užívání návykových látek a rizikového sexu. Patří sem také různé nové fenomény přinášející riziko i jiných než pouze zdravotních dopadů, jako je například zveřejňování intimních fotografií na internetu či jejich zasílání mobilním telefonem, ev. nahrávání na video se zvýšeným rizikem zneužití takového materiálu. <u>Sexuální orientace (heterosexuální i homosexuální)</u> je celoživotní, neměnný, nositelem nezapříčiněný a nezvolený stav výlučné nebo převažující erotické a citové preference osob daného pohlaví. - Rozhodující pro rozpoznání sexuální orientace jsou erotické představy, sny, fantazie a kvalita erotické citové náklonnosti – zamilovanosti. - Sexuální orientace není otázkou volby, ale je podmíněná, především biologicky. V roce 2000 vydala Americká psychiatrická asociace (APA) dokument, v němž nedoporučuje léčení homosexuality jako vědeckou metodu, protože chybí dostatečně prokazatelné studie o účinnosti léčení. Odmítá považovat homosexualitu za stav vyžadující léčbu. - Za zdravotní poruchu je považována pouze orientace, s níž její nositel není vyrovnán, nebo také nejistota v sexuální orientaci. - Bisexualitu nechápe jako sexuální orientaci, ale jako schopnost sexuálního chování a atrakce k příslušníkům obou pohlaví, popř. jako formu náhražkového sexuálního chování. - Sexuálně rizikové chování se může pojít s heterosexuálním, homosexuálním i bisexuálním chováním. <u>SEXUÁLNÍ ODCHYLKY</u> <u>Pohlavní identita</u> Pohlavní identita vyjadřuje subjektivně vnímaný pocit sounáležitosti, či naopak rozpor s vlastním tělem, jeho primárními a sekundárními pohlavními znaky a se sociální rolí přisuzovanou danému pohlaví. • Transsexualita je definována jako stav jedince, který si přeje žít a být akceptován jako příslušník opačného pohlaví. FtM ... female to male MtF ... male to female - zevní projevy pohlavní identity nazýváme pohlavní rolí - podstatou transsexualismu jako poruchy pohlavní identity nejsou charakteristiky sexuální, ale charakteristiky pohlavní role

Sexuální deviace (parafilie) jsou poruchy sexuální preference – charakterizované sexuálními impulzy, fantaziemi nebo praktikami, které jsou neobvyklé, deviantní nebo bizarní.

Deviace v aktivitě: poruchy ve způsobu dosahování sexuálního vzrušení a uspokojení voyeurismus, exhibicionismus, frotérismus, tušerství, patologická sexuální agresivita, agresivní sadismus, sadismus a masochismus

Deviace v objektu: kvalitativní poruchy sexuální motivace charakterizované neadekvátním zaměřením erotické touhy pedofilie, fetišismus, transvestitismus, nekrofilie, zoofilie

SEXUÁLNĚ PŘENOSNÁ ONEMOCNĚNÍ (STD – Sexually Transmitted Diseases)

- ženy jsou vůči STD zranitelnější než muži a u mnohých z nich nákaza probíhá nepozorovaně
- **jediným ochranným prostředkem** vůči STD je **kondom** (důležité je vědět, že existuje, a v případě potřeby také vědět, jak s ním zacházet)

Psychosociální aspekty STD:

- obava z přenosu onemocnění
- strach z opakovaného výskytu
- pocity viny
- obavy z reakcí sexuálního partnera
- rozpady partnerských vztahů
- sexuální dysfunkce
- stigmatizace nebo sociální vyloučení

Prevence STD

- vzdělávání nejen ohrožených skupin a poskytování poradenství o způsobech, jak předcházet STD změnami v sexuálním chování (zejména tento aspekt prevence spadá do kompetence pedagoga)
- vytváření a podpora zdravých postojů k vlastnímu tělu, mezilidským vztahům i sexu jako takovému (i zde sehraává škola významnou roli)
- identifikace infikovaných osob, které samy nemají potřebu vyhledat zdravotní péči; bez ohledu na to, zda ony samy na sobě příznaky pozorují, či nikoliv (pedagog může identifikovat riziko a symptomy STD a informovat dítě/rodiče o možnostech dalšího postupu – doporučit odborníky)
- účinná diagnostika a léčba infikovaných osob
- vyšetření, léčba a poradenství poskytované sexuálním partnerům infikovaných osob
- preexpoziciční vakcinace osob s rizikem nákazy STD v případech, kdy je vakcína k dispozici
- testování STD zajišťuje obvodní lékař, venerolog, infekční oddělení, gynekolog/urolog a speciální organizace (např. Česká společnost AIDS pomoc, která provozuje Dům světla a poskytuje preventivní služby)

Základní principy prevence STD ve škole:

- preventivní programy přizpůsobit věku a vzdělání cílové skupiny (informovat o formě ochrany před STD; o právech dítěte a důstojnosti člověka; o tom,

	co je sexuální zneužívání a rizikové sexuální chování; podporovat tvorbu zdravých postojů k vlastnímu tělu, vztahům a sexuálnímu chování; minimalizovat projevy nesnášenlivosti, předsudky apod. v oblasti vztahů, sexu a sexuální orientace) - zabezpečit lepší spolupráci školy a rodiny - propojit zdravotní, sociální a výchovné intervence <u>Ohrožené osoby</u> - mladiství (jsou biologicky náchylnější k infekci, praktikují častěji nechráněné pohlavní styky, mají častěji krátkodobé vztahy a často odmítají návštěvu zdravotnických zařízení) - děti (sex s osobou mladší 15 let je trestný čin) - homosexuální muži a ženy <u>ANTI KONCEPCE (kontracepce)</u> je souhrnný název pro metody, které způsobují dočasnou a vratnou ztrátu schopnosti oplodnění, a tak brání vzniku neplánovaného těhotenství. <u>NÁVYKOVÉ LÁTKY A SEX</u> <u>Společné rysy u pravidelných konzumentů drog (s ohledem na rizikové sexuální chování):</u> - vyšší frekvence dokončených sexuálních styků (penis ejakuluje v pochvě) - nižší průměrný věk prvního sexuálního styku - více zkušeností se sexuálním stykem s prostitutkou či prostitutem v porovnání s jedinci nemajícími zkušenost s abúzem - častější sexuální dysfunkce, potíže a pohlavní nemoci v anamnéze <u>Hlavní okruhy vlivu užívání psychoaktivních látek na sexuální chování a rizika s tím spojená (WHO):</u> - přenos infekce HIV a dalších sexuálně přenosných nemocí - vlivy na sexuální aktivitu a partnerství, včetně přenosu infekčních nemocí na partnera neužívajícího drogy - nechtěné těhotenství - komplikace a obtížné zvládání těhotenství - vertikální přenos sexuálně přenosných chorob (tedy z matky na dítě během těhotenství či porodu) - novorozenecký abstinenci syndrom - nedostatečný přístup ke zdravotním službám v oblasti sexuálního chování <u>Psychoaktivní látky ovlivňují (dle WHO):</u> - sexuální apetenci a aktivitu - bezpečnost sexuálního chování – především užívání kondomu - sexuální vztahy - výběr sexuálních partnerů - sociální a fyzické prostředí, ve kterém dochází k užívání psychoaktivních látek, se překrývá s prostředím, kde jsou dojednávány sexuální styky a v němž je vysoký výskyt prostituce i využívání jejích služeb -
--	--

Rizikové a protektivní faktory	Rizikové faktory	Doména	Protektivní faktory
	rodinné prostředí (nízký socioekonomický status; rozvod nebo partnerské potíže rodičů; osobnostní patologie jednoho nebo obou rodičů)	rodina, komunita, prostředí	Práce s rodinou, podpora rodiny, doporučení odborných kontaktů pro rodiče k řešení jejich problémů.
	výchova (nedostatečná kontrola; příliš zaměstnaní rodiče; nadměrná restriktivní výchova)	rodina	Snažit se alespoň ve škole vytvářet pozitivní modely fungování rodiny: dítě se může učit dobrému vztahu žák – učitel; jasná pravidla fungování.
	prožitá trauma (úmrtí někoho blízkého; prožití nehody; psychická nemoc v rodině; syndrom CAN)	osobnost	Nabídka psychoterapie (tu může poskytovat pouze specialista s psychoterapeutickým vzděláním, tedy s absolvovaným komplexním psychoterapeutickým výcvikem), vedení k otevřené komunikaci, ale zároveň respektování hranic dítěte (nedolovat příběh).
	hendikep (tělesný, psychický nebo i sociální – je-li dítě z minoritní společenské skupiny)	osobnost, komunita	Rozvoj individuálních možností, výchova k respektu a toleranci, rozvoj tvořivosti i obecné vzdělanosti. Pomoc se začleněním se.
	riziková místa (se sníženou možností úniku, špatně osvětlená, malá frekvence pohybu lidí)	prostředí	Učit děti vyhýbat se těmto místům nebo se v nich bezpečně chovat.
	dostupnost pornografie nebo filmů s agresivním obsahem	rodina, komunita, prostředí	Vhodná vrstevnická skupina s přiměřenými zájmy a aktivitami (vhodné jsou vazby na zájmové organizace).
	Existují tři základní ukazatele, kdy lze sexuální chování pokládat za škodlivé a kdy by měl učitel zasáhnout:		

1. pokud ho dítě neprovádí v soukromí;
2. pokud vznikne podezření, že při něm nějak zraňuje sebe nebo někoho dalšího;
3. pokud se ze sexuálního chování stane nutkavé chování (to znamená, že tomu dítě věnuje tolik prostoru, že zanedbává svoje běžné povinnosti, hygienu, přátele, učení a podobně).

	V případě, že se jedná o patologii rodiny, je vhodné doporučit psychoterapeutickou pomoc.
Sít' partnerů, spolupráce v komunitě, kraji	Je dobré, pokud je možná spolupráce s rodiči. V tomto případě lze, podle závažnosti, řešit vzniklou situaci buď na půdě školy (kde je zastoupena kromě rodičů také instituce školy, například učitelem, případně je přítomen mediátor probíhajícího procesu – např. školní psycholog), nebo – ve složitějších případech – zprostředkovat kontakt rodičů se specializovaným pracovištěm, které nabízí psychologické, terapeutické a poradenské služby rodinám a jejich jednotlivým členům nacházejícím se v obtížné životní situaci. http://www.csspraha.cz/triangl V případě, že rodiče nemají zájem řešit situaci, je potřeba navázat spolupráci se školním metodikem prevence, výchovným poradcem, školním nebo klinickým psychologem, kteří by měli operovat s vlastní sítí důležitých kontaktů pro řešení nadstandardních problémů. V jakém případě vyrozumět OSPOD, resp. Policii ČR, viz níže.
Legislativní rámec	<u>TRESTNÍ ZÁKONÍK zák. č. 40/2009 Sb.</u> § 367 Nepřekážení trestného činu (1) Kdo se hodnověrným způsobem dozví, že jiný připravuje nebo páchá trestný čin • nedovoleného přerušení těhotenství bez souhlasu těhotné ženy (§ 159) • obchodování s lidmi (§ 168) § 168 Obchodování s lidmi <i>Kdo přiměje, zjedná, najme, zláká, svede, dopraví, ukryje, zadržuje nebo vydá dítě, aby ho bylo jiným užito</i> <i>a) k pohlavnímu styku nebo k jiným formám sexuálního zneužívání nebo obtěžování anebo k výrobě pornografického díla</i> ... <i>anebo kdo kořistí z takového jednání.</i> <i>Stejně bude potrestán, kdo jinou osobu než uvedenou v odstavci 1 za použití násilí, pohrůžky násilí nebo jiné těžké újmy nebo lsti anebo zneužívaje jejího omylu, tísně nebo závislosti, přiměje, zjedná, najme, zláká, svede, dopraví, ukryje, zadržuje nebo vydá, aby ji bylo jiným užito k pohlavnímu styku nebo k jiným formám sexuálního zneužívání nebo obtěžování anebo k výrobě pornografického díla,</i> ... <i>anebo kdo kořistí z takového jednání.</i> • znásilnění (§ 185) <i>Kdo jiného násilím nebo pohrůžkou násilí nebo pohrůžkou jiné těžké újmy donutí k pohlavnímu styku nebo kdo k takovému činu zneužije jeho bezbrannosti</i> • pohlavního zneužití (§ 187) <i>Kdo vykoná soulož s dítětem mladším patnácti let nebo kdo je jiným způsobem pohlavně zneužije</i> ... <i>spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 na dítěti mladším patnácti let svěřeném jeho doзору, zneužívaje jeho závislosti nebo svého postavení a z něho vyplývající</i>

důvěryhodnosti nebo vlivu

- **zneužití dítěte k výrobě pornografie (§ 193)**

Kdo přiměje, zjedná, najme, zláká, svede nebo zneužije dítě k výrobě pornografického díla nebo kořistí z účasti dítěte na takovém pornografickém díle

- **týrání svěřené osoby (§ 198)**

Kdo týrá osobu, která je v jeho péči nebo výchově

... a spáchání nebo dokončení takového trestného činu nepřekazí, bude potrestán odnětím svobody až na tři léta.

(2) Kdo spáchá čin uvedený v odstavci 1, není trestný, nemohl-li trestný čin překazit bez značných nesnází nebo aniž by sebe nebo osobu blízkou uvedl v nebezpečí smrti, ublížení na zdraví, jiné závažné újmy nebo trestního stíhání.

(3) Překazit trestný čin lze i jeho včasným oznámením státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu; voják může místo toho učinit oznámení nadřízenému.

§ 368 Neoznámení trestného činu

(1) Kdo se hodnověrným způsobem dozví, že jiný spáchal trestný čin

- **obchodování s lidmi (§ 168),**
- **zneužití dítěte k výrobě pornografie (§ 193),**
- **týrání svěřené osoby (§ 198)**

... a takový trestný čin neoznámí bez odkladu státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu nebo místo toho, jde-li o vojáka, nadřízenému, bude potrestán odnětím svobody až na tři léta.

(2) Kdo spáchá čin uvedený v odstavci 1, není trestný, nemohl-li oznámení učinit, aniž by sebe nebo osobu blízkou uvedl v nebezpečí smrti, ublížení na zdraví, jiné závažné újmy nebo trestního stíhání.

(3) Oznamovací povinnost podle odstavce 1 nemá advokát nebo jeho zaměstnanec, který se dozví o spáchání trestného činu v souvislosti s výkonem advokacie nebo právní praxe. Oznamovací povinnost nemá také duchovní registrované církve a náboženské společnosti s oprávněním k výkonu zvláštních práv, dozví-li se o spáchání trestného činu v souvislosti s výkonem zpovědního tajemství nebo v souvislosti s výkonem práva obdobného zpovědnímu tajemství.

Antikoncepce

§ 11, zák. č. 20/1966 Sb. (O péči o zdraví lidu)

- Nezletilé (do 18 let) dívky mohou samy vyjádřit souhlas s antikoncepcí, souhlas rodičů se nevyžaduje
- U dívek mladších 15 let je situace komplikovaná v tom, že se zjevně připravuje trestný čin pohlavního zneužívání (§ 167 trestního zákona) a podle tohoto paragrafu každý, kdo se o přípravě trestného činu pohlavního zneužívání dozví, je povinen mu zabránit, jinak se sám dopouští trestného činu.
Z hlediska lékařského je ovšem jasné, že když už dívka mladší 15 let souloží, je žádoucí, aby alespoň měla spolehlivou antikoncepci. Situaci lze řešit předpisem hormonální antikoncepce z terapeutických důvodů (např. akné, nepravidelná

	menstruace). <u>Sterilizace</u> Směrnici MZ ČSR č. 1/1972 gynekologové považovali za zastaralou už v době svého vzniku, ale nedaří se ji změnit. O provedení sterilizace rozhoduje v případě, že se provádí na nemocných pohlavních orgánech za léčebným cílem podle pravidel lékařské vědy, vedoucí lékař oddělení, kde se pacient/ka léčí. V ostatních případech pak sterilizační komise, kterou zřizuje ředitel nemocnice. Sterilizace je možná pouze na žádost nebo se souhlasem osoby, u níž má být provedena, a je možná pouze ze zdravotních důvodů. Vyjmenované indikace jsou velmi přísné. Na druhé straně lze však sterilizaci provést i ženě, která trvale splňuje podmínky pro umělé přerušování těhotenství ze zdravotních důvodů, které jsou naopak velmi volné. Ty jsou vyjmenovány ve vyhlášce č. 75/1986 Sb. (novelizované vyhlášce č. 467/1992 Sb.). <u>Umělé přerušování těhotenství</u> Umělé přerušování těhotenství reguluje zákon č. 66/1986 Sb. a vyhláška č. 75/1986 Sb. (upravená vyhláška 467/1992 Sb.). Obecně platí, že ženě se uměle přeruší těhotenství, pokud o to písemně požádá a délka těhotenství nepřesahuje 12 týdnů. Žena ve věku 16–18 let žádá o interrupci sama, ale zdravotnické zařízení vyrozumí o provedení interrupce jejího zákonného zástupce. U žen mladších 16 let se požaduje souhlas rodičů. <u>STD</u> K aktuálním právně závazným zákonným normám a metodickým pokynům MZ ČR patří: - Zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví - Vyhláška MZ ČR č. 195/2005 Sb., podmínky předcházení vzniku a šíření infekčních onemocnění - Směrnice č. 30/1968 Věstníku MZ, o opatření proti pohlavním nemocem, zapsaná ve sbírce zákonů - Věstník MZ ČR z prosince 1997, částka 10, standardy vyšetřovacích postupů STD
Typ prevence (specifická, nespecifická)	Nejdůležitějším prvkem primární prevence je VZTAH. Učitel by měl a priori pracovat na vytváření dobrého vztahu s každým dítětem jednotlivě. Když si vytvoří k dítěti dobrý vztah a respektuje ho, je i dítě následně motivováno akceptovat to, co učitel říká. To je obzvlášť obtížné s problematickými dětmi v různých oblastech života, avšak právě tyto děti individuální přístup nejvíce potřebují. V neúspěšném dítěti je potřeba podporovat sebevědomí a dopřát mu prostor pro zažití úspěchu, kdykoliv to jde (když ne ve vědomostních aktivitách, tak alespoň prostřednictvím zájmových činností). Následně by se dítě mělo seznámit se základními sexuálními pojmy, mělo by dokázat rozeznat nebezpečí, mělo by znát svá práva a umět je chránit. Dobrá sexuální výchova rozvíjí a pomáhá utvářet nejen chování, ale i postoje a dovednosti dítěte, klade akcent na práva a důstojnost každého člověka. Tady je velmi důležitá informační role pedagoga. Součástí účinné prevence má být také včasné poučení dítěte, na koho se může obrátit v případě nouze nebo ohrožení (policie, učitel, zdravotník atd.).

	Chceme-li, aby se dítě dokázalo samo dostatečně bránit, a v rámci teoretické výuky ho také učíme, aby umělo říci NE, měli bychom to také respektovat v praktické rovině. Děti by měly mít naopak možnost projevit v přijatelné, slušné formě nesouhlas s učitelem nebo jiný názor, aniž by za to byly trestány. Nejefektivnější diagnostickou a intervenční pomůckou zůstává MLUVENÍ (přičemž se nejedná o domlouvání, ale je to myšleno ve smyslu kvalitní komunikace). Trestáním dětí za drzost se nic nedozvíme, ani nepodpoříme proces změny v jejich jednání. Měli bychom dávat limity, určit jasná pravidla, ale zachovávat pochopení a možnost otevřené komunikace. Ověřenými způsoby ve výchově jsou <i>vyprávění</i> (jde o umění mluvit v příbězích), <i>vysvětlování</i> (umět i zdánlivě složité jevy vysvětlit jednoduše), <i>popis</i> (k tomu je potřeba operovat dostatečným množstvím vědomostí) a <i>předvádění</i> (využití pohádek, praktické ukázky a propojování s ostatními předměty). Mezi nejvíce ohrožené skupiny patří děti, mládež i dospělí s mentální retardací, u nichž jsou na jedné straně mnohé sexuální projevy bagatelizovány (veřejná onanie, obnažování aj.), na druhé straně jsou velmi snadno zmanipulovatelní a zneužitelní ze strany dospělých i vrstevníků. Sexuální výchově dětí s mentální retardací je třeba věnovat zvláštní pozornost a zvolit specifické přístupy (např. Kracík, 1992; Orfeus, 2004). <u>Konkrétní rady:</u> Učitel by měl o částech lidského těla týkajících se pohlavních orgánů mluvit bez zvláštního emočního náboje (bez očividného zděšení, přílišného nadšení, pohoršení a podobně), např. když reaguje na dětskou hru nebo i neadekvátní chování. Měl by se vyhýbat výrokům jako „To je fuj!“, „To se nesmí!“. Děti projevují zájem o vysvětlení nejrůznějších sexuálních projevů, slov se sexuálním obsahem. Protože se jim toho v dostatečné míře nedostávalo a nedostává, používají vulgární výrazy po svém. Často však jejich obsah jen tuší nebo ho vůbec neznají. Dítě by mělo být informováno o všem, co ho zajímá, důležitou však zůstává forma sdělení. Někdy bývá náročné mluvit o sexu otevřeně, jazykem dítěte, a ještě k tomu zachovávat patřičnou dávku intimity, kterou dané téma vyžaduje, a zároveň potřebné profesionální hranice. Dospělí často ve snaze ochránit dítě (nebo i sebe) pravdu zamlčují nebo zamlžují. Tím se vytváří kolem tématu větší tabu, než by bylo zapotřebí. Dítě si pak informace hledá jinde: na internetu, u kamarádů, v neodborných časopisech. Nejenže se často jedná o nedůvěryhodné zdroje, ale toto pátrání s sebou nese i další rizika, jako například předčasné vystavení dítěte pornografickému materiálu nebo chatování na internetu s neznámými lidmi. Pokud se necítíte zcela jistí či nedokážete odpovédět na nějakou otázku dítěte, je důležité dát dítěti najevo, že jeho otázku slyšíte, že neubíráte na jejím významu, jenomže neumíte přesně odpovédět. Zároveň byste měli mít v záloze někoho, na koho můžete dítě odkázat a o kom víte, že k němu má důvěru. Období od třinácti do patnácti let věku dítěte je obdobím rychlých a velkých tělesných změn. Tím je ovlivněno především vlastní prožívání těla dospívajícího, které je se sexuálním chováním přímo spojené. Je to velmi citlivé období a učitel by do něj neměl zasahovat osobními otázkami až do doby, kdy o to dospívající sám požádá. Naopak teoretické/neosobní znalosti jsou v tomto období víc než žádoucí. V ideálním případě by se s informacemi o sexuálním životě děti měly postupně
--	--

	seznamovat od raného dětství. Začínat v tomto věku je už docela pozdě.
Jak postupovat	Doporučené postupy a metody prevence z hlediska pedagoga: Zjištění sociálního klimatu ve třídě (buď použitím odborných metod k tomu určených, jako sociometrie, interaktivní programy a programy na rozvoj sociálních kompetencí, nebo v případě zkušeného pedagoga stačí i obyčejné pozorování a všímání si změn sociálního klimatu ve třídě) – popis, včasná intervence, besedy aj. Nevhodné postupy: Zastrašování; multimediální akce a kampaně; sportovní akce jsou užitečné a podporné, ale nezařazují se do specifických programů. Základní strategií zůstává, že je potřeba brát každé sdělení dítěte vážně. Učitel si může všimnout v chování dítěte čehokoliv, co mu přijde nápadné, zvláštní (vodítkem může být obsah úvodní části textu), nebo dítě může pedagoga samo vyhledat. Pokud to v učiteli vyvolává určité a oprávněné obavy nebo si s tím neví rady, chybějí mu informace a podobně, určitě je namístě poradit se s odborníkem (třídní učitel, školní metodik prevence, výchovný poradce, školní nebo klinický psycholog). Učitel má také vědět, jestli jde o osobu s patřičným vzděláním a profesními zkušenostmi z dané oblasti. Učitel si může všimnout i tělesných změn u dítěte (např. při vývoji sekundárních pohlavních znaků) viditelných pouhým okem. Pokud by v této oblasti učitel shledal něco podezřelého nebo něco, co se mu zdá mimo normu (např. nápadně ženský tvar prsou u kluka, nadměrné ochlupení v obličeji nebo na rukou u holky, nápadně nezmutovaný nebo částečně zmutovaný hlas u dospívajícího chlapce, nápadné a časté drbání se nebo sahání si do oblasti rozkroku i přes oděv), měl by na to upozornit rodiče a nabídnout jim návštěvu odborníka (pediatr, sexuolog, u adolescentů pak ve spolupráci se samotným dítětem to může být i gynekolog, androlog či urolog). Pedagog by si měl být vědom, že je potřeba brát vážně každé sdělení dítěte, a nepodceňovat je. Učiteli rovněž nepřísluší posuzovat pravdivost oznámení či tvrzení dítěte. To přísluší až soudu, resp. soudnímu znalci.
Možnosti a limity pedagoga	Školy a další výchovné ústavy by měly být zodpovědné za doplňující vzdělávání svých pedagogů, školních psychologů či metodiků primární prevence (zajišťují např. NÚV nebo VISK). V každé škole nebo instituci, která pracuje s mladými lidmi, by měla být kompetentní osoba, která je s tématem seznámena jak teoreticky, tak prakticky (měla by být vybavena patřičnými dovednostmi, jak se v kritických fázích zachovat). Aby pedagog nebo psycholog uměl adekvátně zareagovat, musí se sám v daném tématu dobře orientovat a měl by mít v záloze někoho, na koho se může obrátit a s kým může dané téma ještě odborně konzultovat.
V jakém případě vyrozumět Policii ČR / OSPOD	Dospělý je povinen chránit a prosazovat nejlepší zájem dítěte . Zjištěné násilí páchané na dítěti (i sexuální) je povinen ohlásit Orgánům sociálně-právní ochrany dítěte (OSPOD) nebo na Policii ČR. Další možnost, jak anonymně ohlásit zjištěné násilí na dětech, nabízejí internetové stránky http://www.protikorupcni-linka.cz/cs/Obecna-temata/Nasili-na-detech/ .
Doporučené odkazy, literatura	Literatura: BENTOVIM, A.: <i>Týrání a sexuální zneužívání v rodinách</i>. Grada, 1998. ČEPIČKÝ, P.: <i>Úvod do antikoncepce pro lékaře negynekology</i>. Levret, 2002. FIFKOVÁ, H.; WEISS, P.; PROCHÁZKA, I.: <i>Transsexualita</i>. Grada, 2002.

CHMELÍK, J. a kol.: *Mravnost, pornografie a mravnostní kriminalita*. Portál, 2003.
 KRACÍK, J.: *Sexuální výchova postižené mládeže: skripta pro posluchače Pedagogické fakulty UK*. Karolinum, 1992.
 KUŽELOVÁ, M.: *Co by měla sestra vědět o antikoncepci*. Levret, 2005.
 LUKŠÍK, I.; SUPEKOVÁ, M.: *Sexualita a rodovost v sociálních a výchovných súvislostiach*. Humanitas, 2003.
 MILFAIT, R.: *Komerční sexualizované násilí na dětech*. Portál, 2008.
 RAŠKOVÁ, M.: *Připravenost učitele k sexuální výchově v kontextu pedagogické teorie a praxe v české primární škole*. Univerzita Palackého v Olomouci, 2008.
 WEISS, P.; ZVĚŘINA, J.: *Sexuální chování obyvatel ČR. Situace a trendy*. Portál, 2001.
 WEISS, P.: *Sexuální deviace*. Portál, 2002.
 WEISS, P.: *Sexuální zneužívání dětí*. Grada, 2005.
 WEISS, P. a kol.: *Sexuologie*. Grada, 2010.
 JEDLIČKA, J.; STUPKA, J.; CHMELOVÁ, B.: *Příručka HIV poradenství*. SZÚ, 2007.

Sborníky odborných konferencí:

Ženy a drogy. Praha 15.–16. dubna 2009 (vydalo Občanské sdružení SANANIM)
Mladiství a drogy. Praha 20.–21. dubna 2010 (vydalo Občanské sdružení SANANIM)
Sexualita a drogy. Praha 21. března – 1. dubna 2011 (vydalo Občanské sdružení SANANIM)
K realizaci sexuální výchovy v základní škole: sborník příspěvků z pracovního semináře (Slezská univerzita v Opavě, Fakulta veřejných politik v Opavě, Ústav pedagogických a psychologických věd, 2011)
Sexualita mentálně postižených: sborník materiálů z celostátní konference (Orfeus, Centrum denních služeb, 2004)
 Mellan, J. K sexualitě mentálně postižených. In: Mitlöhner, M.: *13. celostátní kongres k sexuální výchově v České republice*. Sborník referátů. Praha: SPRSV, 2005.

Internetové odkazy:

<http://planovanirodiny.cz/>

Sdružení Linka bezpečí (116 111), www.linkabezpeci.cz

Trestní zákoník:

<http://business.center.cz/business/pravo/zakony/trestni-zakonik/cast2h2d1.aspx#par168>

Materiály vypracované Radou Evropy, které by mohly pomoci při zajištění prevence: http://www.tadysenedotykej.org/Default_cz.asp

Bakalářská práce o pedofilii, tj. erotické orientaci na nedospělé osoby (děti). Zabývá se především těmi pedofilně orientovanými lidmi, kteří nepáchají trestné činy na dítěti či dětech a jejichž hlavní problém nespočívá v nutkání k takovým činům.

Ke stáhnutí na: http://is.muni.cz/th/174448/pdf_b

CO DĚLAT, KDYŽ – INTERVENCE PEDAGOGA
Rizikové chování ve školním prostředí – rámcový koncept

Příloha č. 19

Příslušnost k subkulturám

Autor: PhDr. David Heider

Typ rizikového chování	Subkultury jsou přirozenou součástí života dospívajících, inklinace k nim se tedy začíná výrazně projevovat od cca 13. roku života. V rámci psychického vývoje tato příslušnost představuje důležitou součást přechodu mezi dětstvím a dospělostí. Umožňuje dospívajícímu především odpoutat se od pasivního následování hodnot rodičů a autorit, vytváří předpoklad pro budoucí tvorbu vlastní identity v rámci společnosti a představuje první krok v rámci nacházení vlastní svébytnosti (proces individuace). Přestože je přínos subkultur pro psychický vývoj dospívajícího zřejmý, negativním dopadem příslušnosti k některým subkulturám může být osvojení si některých forem rizikového chování, nejčastěji různé formy závislostního jednání (konzumace nejrozličnějších drog či ulpívání na jednom typu činnosti).
Východiska	Kolem 12. roku věku jedinec dochází k výraznému kroku v rámci procesu individuace a separace (oddělování od rodičů či významných dospělých v životě jedince a vytváření vlastní svébytnosti v sociálním prostoru). Jedinec postupně začíná přemýšlet o světě jako systému hodnot, smyslu, směřování, etiky apod., což vytváří potřebu formulovat vlastní názor na jevy spojené s vlastním životem či životem společnosti. Vzhledem ke komplikovanosti daného úkolu (jak z hlediska intelektuálního, tak z hlediska postmoderního pluralismu, tedy společné koexistence mnoha různých a vzájemně se popírajících výkladů světa a společnosti) dospívající přirozeně sahají po „přemostění“ této reality prostřednictvím zjednodušujících a paušalizujících výkladů jednotlivých subkultur. To má svou mimořádnou naléhavost zejména v městském prostředí, ve kterém je koexistence různých výkladů světa těsnější a vyžaduje ostřejší vyhranění. Kromě tohoto „filozofického“ pohledu mají subkultury klíčovou vlastnost jako platforma pro setkávání jedinců jedné generace a kromě pocitu sounáležitosti vytvářejí prostor pro navazování intimnějších a také milostných a sexuálních vztahů. Pocit blízkosti s ostatními dává jedinci jistotu, že (zjednodušeně řečeno) nebude sám. Subkultury jsou tedy pro dospívající klíčovým prostorem, z toho vyplývajícím rizikem je skutečnost, že jedinec může být ochotnější a povolnější k činnostem, které by za jiných okolností odmítal. Rozlišujeme dvě různé formy příslušnosti k subkulturám vycházející z vývoje identity (dle Jamese Marcie, 1966): 1) Zástupné ztotožnění – zpravidla dočasná příslušnost k dané skupině, naivní

	ztotožnění se s hodnotami, možná fluktuace mezi jednotlivými subkulturami 2) Právě ztotožnění – relativně stálá příslušnost, dlouhodobá elaborace vlastního přístupu, častá je aktivní angažovanost v realizaci společných akcí apod. Níže uvedený popis nejčastěji se vyskytujících subkultur by měl pomoci porozumění základním atributům subkultur a zároveň přináší přehled možných (nikoli nutných) typických rizik. Anarchismus Mezinárodní politické hnutí, které odmítá jakoukoliv formu státního zřízení a aplikaci centrální moci na řízení či omezování života jednotlivce. Klíčovým pojmem zde je osobní svoboda. Toto politické hnutí neakceptuje zřízení, kde je uplatňována moc člověka nad druhým člověkem. Ideové kořeny tohoto hnutí lze vysledovat např. ve vzniku evangelických církví (které odmítaly uznat katolickou církev jako zastoupení Boha na Zemi), u některých hnutí aktivních během Francouzské revoluce či na pozadí bolševické revoluce v Rusku. Ideové základy hnutí dostalo v 19. století, zejména pak během revolucí na konci 40. let. S tímto obdobím je nejvíce spjato jméno Michaila Bakunina, který byl v této době oponentem Marxových myšlenek. V současné době existují po celém světě nejrůznější formy anarchismu, některé směřují spíše ke kolektivismu (výrobní prostředky vlastní společenství, které je řízeno vůlí všech jednotlivců) ale také k individualismu (např. anarchokapitalismus), který odmítá jakoukoli formu státního aparátu a organizace ze strany státu a vše nechává na dohodě jednotlivců. V České republice jsou v současnosti anarchistické směry sdruženy pod hlavičkou Československé anarchistické organizace. Jejich aktivita je zaměřena na pořádání demonstrací (zejména pochody proti neonacistům či zasedání Mezinárodního měnového fondu a Světové banky v Praze), pravidelně vydávají časopis A-kontra (aktuálně čtvrtletník), který se věnuje šíření anarchismu a reflexi aktuálního dění ve společnosti. Rizika: Chování členů této subkultury může být namířeno proti autoritám, pravděpodobně bude patrný odpor vůči nařízením, pravidlům, školní disciplíně apod. Jednotlivci vyznávající tuto ideologii se budou stavět na odpor vůči represivním postupům a budou velmi citliví na jakoukoliv formu byť jen domnělé nespravedlnosti ze strany autorit. Budou mít však pravděpodobně zájem se vzdělávat a budou ochotni k diskusi na společenská témata. U jedinců, kteří patří mezi radikální skupiny v rámci anarchistického hnutí, lze předpokládat, že se budou účastnit demonstrací a také střetů s příslušníky nacionalisticky a rasisticky orientovaných skinheads, neonacistických uskupení apod. Emo Subkultura vycházející z punku, vyznačující se výraznou vnější image,
--	---

doprovázená deklarovanou i skutečně prožívanou emocionální citlivostí, bohatými vnitřními prožitky, přemýšlivostí a inklinací k různým formám umění. Součástí vnější image jsou výrazné účesy (černé, rovné vlasy, česané na „patku“), upnuté džiny a triko se spíše strohými nápisy, boty značky Converse. Časté je používání odznaků, tenisových nátepníků, výrazných pásků a dalších doplňků. Se subkulturou není spojena žádná politická či ideologická orientace ani nadměrná konzumace drog. Členové subkultury se scházejí především na sociálních sítích a na koncertech spřízněných kapel. V minulosti bylo emo často spojováno s údajně častým sebepoškozováním či dokonce sebevraždami členů této subkultury, emo jako hudební a životní styl však toto chování přímo nepodporuje, někteří členové se dokonce proti tomuto chování přímo vymezují. Chování členů subkultury je vůči okolnímu světu indiferentní, nenese prvky agresivního či antisociálního jednání.

Rizika: možná apatie vůči školním povinnostem, výrazná až provokující image, u labilních jedinců známky sebepoškozování

Gothic/Witch

Hudební a módní kultura vycházející z post-punku a metalu na počátku 80. let 20. století. Využívá odkazy na „gotické“ romány z 19. století, využívá vizuální stránky hororových filmů a ladění temné a melancholické hudby. Je spojena především s velmi výrazným zevnějškem, zejména pak výrazným líčením (i chlapi), využíváním výhradně černé barvy, stříbrných cvočků, ostnů a jiných kovových prvků včetně piercingu. Na většinovou populaci působí úprava zevnějšku členů subkultury zcela nepochopitelně a temné ladění u běžné populace vyvolává spíše odkazy na psychické poruchy. Je však spíše projevem vysoké citlivosti, přemýšlivosti a možné introverze daného jedince. Výrazný zevnějšek pak může mít funkci spíše „obrané vrstvy“ vůči okolí než agresivního či útočného ladění. Zároveň však tato subkultura může být atraktivní právě pro patologické jedince se sklonem k násilí, a přestože sama subkultura jakoukoliv formu projevovaného násilí nepodporuje, může být těmito jedinci zneužita.

Běžní členové však zpravidla jeví spíše zájem o kulturu a umění, často čtou beletrii či básně (spíše vážně až tragicky laděné), zajímají se o temné stránky existence člověka (např. smrt, násilí nebo deprese), spíše však z „teoretického hlediska“.

Rizika: horší navazování běžných sociálních kontaktů, časté předsudky okolí, v ojedinělých případech podpora již existujících patologií – např. depresivita či sklon k násilí

Hip-hop

Jedná se především o hudbu a s ní spojený životní styl. Subkultura vychází z afro-amerických a hispánských subkultur předměstí amerických měst ze 70. let 20. století. Reflektuje život nižších socioekonomických vrstev bez jasné perspektivy, stojících mimo zájem většiny. Hodnotově je subkultura orientovaná proti

	jakýmkoliv formám rasismu, materialismu, sexismu a dalším formám diskriminace nebo domnělé redukce života a vztahů na zisk a bohatství. Hudba je specifická svou monotónní rytmikou (beat) reprodukovanou z gramofonových desek či jiných přehrávačů (které ovládá tzv. DJ, čti dýdžej) a odříkávaným, důsledně rytmizovaným a zpravidla rýmovaným textem (interpretovaným tzv. MC, čti emsí). Text zpravidla nese poselství, sdělení a neslouží jen k prosté konzumaci. Členové subkultury nejeví zájem o „kariéru“ v běžném slova smyslu, odmítají usilovat o materiální blahobyť, orientují se na vztahy a zaštiťují se proklamacemi o dodržování hodnot, jako např. solidarita, humanismus apod. Součástí hip-hopové kultury je také graffiti jako další z nástrojů tzv. kultury ulice. Původně sloužilo pro označení teritoria pouličními gangy a pro rozšiřování názorů politických aktivistů. Hip-hopovou subkulturou je graffiti pojímáno jako umělecká forma vyjádření stojící mimo hlavní proud umění. Součástí tohoto vyjádření je také malování graffiti na nelegální plochy (většinou zdi dopravních staveb, méně již domů), což je projevem pomyslného obsazování městské ulice jako „domova“ členů dané subkultury. V řadě měst existují také legální plochy, na které je možné graffiti malovat, pro některé je však tato forma neatraktivní a dokonce z jistého úhlu pohledu i odporující jejich hodnotám a zásadám. S hip-hopovou subkulturou se mnohdy pojí také konzumace převážně tzv. „měkkých“ drog, především pak marihuany. Hip-hopová subkultura je tvořena společenstvími, zpravidla kolem lokálních „guru“, hudebních skupin či alternativních hudebních vydavatelství „labelů“, které pak tvoří tzv. „crew“. Ty mezi sebou navazují buď partnerské, či rivalitní vztahy, a vytvářejí tak vnitřní lokálně specifickou strukturu v rámci subkultury. Rizika: tvorba graffiti (přestupek), konzumace marihuany, dlouhodobá rezignace na školní povinnosti – výrazná a dlouhotrvající demotivace Punk Hnutí, hudební a životní styl formovaný v první polovině 70. let 20. století jako protest vůči vládnímu establishmentu a kulturnímu mainstreamu. Ideově vychází z hnutí, které v Anglii té doby reprezentovaly postoje dělnické třídy tzv. „na okraji“ společnosti nedisponující výrobním a kulturním kapitálem. Punk v sobě zosobňuje protest vůči jakékoliv formě státní autority a vůči většinově sdílené hodnotě peněz a majetku (viz např. sdílené heslo „no future!“). Součástí vnějších znaků hnutí punk jsou velmi výrazné účesy (tzv. „číra“), vysoké pevné boty, kožená nebo džínová bunda s cvočky a nášivkami. Není to však nutnou podmínkou. Hudba se vyznačuje živelnou energií a přirozenou, neškolenou instrumentací. Členové hnutí také obsazují neobydlené budovy a na těchto místech zakládají lokální kulturní centra, tzv. squaty (což je fenomén alternativního způsobu života, který se nedotýká jen punku, ale i anarchismu a dalších směrů). Hnutí již nemá radikální znaky jako v době svého vzniku, někteří členové této subkultury se běžně zapojují do společenského života, přesto se však stále jedná
--	--

	o významnou subkulturu i v České republice (viz heslo „Punk’s not dead“). Hnutí je politicky výrazně levicové, v některých svých podobách splývá s idejemi anarchismu, často se vymezuje vůči nejružnějším formám diskriminace a podporuje emancipaci žen. Rizika: možná dlouhodobá rezignace na „běžné“ hodnoty, riziko záškoláctví, sníženého prospěchu, obtíže s autoritami – zejména nekázeň, drzost, nadměrná konzumace alkoholu, okrajově také marihuany, přestupky vůči veřejnému pořádku, zejména na politických akcích (zejména pak členové anarchistických hnutí, specificky pak hnutí AntiFa) Ska/Reggae Ska je hudební styl s původem na Jamajce vyznačující se rychlou rytmikou a pozitivní atmosférou písní. Ve ska jsou často používané dechové nástroje hrající v tzv. „sekcí“, zpravidla se jedná o trubku, saxofon a pozoun. Později se na základě ska (zjednodušeně řečeno jeho „zpomalením“) vytvořilo reggae. Ska bylo oblíbené v 70. letech anglickými skinheads (tehdy dělnické hnutí mající jen málo společného se současnými skinheads, tak jak je známe z ČR) a mods (módní a umělecká subkultura v Anglii v 60. a 70. letech). Subkultura je politicky orientována levicově, vystupuje proti fašismu, nacismu a jiným formám militarismu a diskriminace, přesto však neužívá politický aktivismus jako formu sebeprezentace. Subkultura je vnitřně velmi soudržná a kulturně činná. Příslušníci se občas označují jako „rude boys“, což je původní název pro mladistvé delikventy na Jamajce, v současnosti je však pojem užívaný jako odkaz ke kořenům dané subkultury a nemá primárně kriminální obsah. Z hlediska image je využívána především černá a bílá barva. Časté je elegantní oblečení jako saka, kravaty, košile, často lze zaznamenat černobílý kostkovaný vzor na nejružnějších částech oblečení. Rizika: konzumace především tzv. „měkkých“ drog, zejména marihuany, občas se vyskytují také syntetické drogy, přestupky vůči veřejnému pořádku, zejména na politických akcích RPG komunity / síťové PC hry RPG, tedy Role-playing games jsou epické, dlouhodobé skupinové hry odehrávající se ve fiktivním („fantasy“) světě. Specifikum těchto her je to, že se účastník věnuje rozvoji vlastní herní postavy, která je součástí světa, jenž má vlastní vývoj, důležité milníky a události, a zároveň je také (ve skutečném světě) součástí komunity spoluhráčů. RPG lze provozovat jako stolní hry, počítačové hry přes internet či lokální síť nebo v přírodě, kde jsou realizovány např. velké bitvy či různá shromáždění včetně kostýmů a nejružnějších rekvizit. Společenství tedy může být virtuální i skutečné, tedy fyzické. Z hlediska vizuálního či politického nemají většinou tyto skupiny lidí žádný
--	---

	jednotící prvek. Z pedagogického hlediska můžeme při silné identifikaci s postavou u některých jednotlivců zaznamenat sníženou motivaci k činností v reálném světě. K tomu dochází zejména tehdy, pokud hráč ve fiktivním světě (či v reálné komunitě) dominantně realizuje některé ze svých potřeb (např. potřebu úspěchu, dominance, přátelství a lásky). Skutečný svět se pak může jevit jako nezajímavý a/nebo nepřátelský. Samotné hry však tento efekt nevyvolávají a naprostá většina účastníků dokáže v praxi realizovat své životní cíle (v těchto případech má život ve fiktivním světě podobnou funkci a efekt jako například sledování televizních seriálů většinovou populací). Rizika: možné „vzdálení se“ od reality a postupná ztráta zájmu o školní a jiné povinnosti, snížené množství prožitků nejrůznější povahy z reálného světa (např. prožitá láska, přátelství, zábava apod.), možná tvorba závislosti při zvýšené frekvenci hraní Skinheads Tato subkultura vznikla v Anglii v 60. letech 20. století jako opozice k „umírněným“ proudům dělnických a uměleckých subkultur. Členové se identifikovali s jamajskými „rude boys“ a příležitostně prosazovali své zájmy násilnou pouliční formou. V průběhu 70. let se někteří skinheads začali účastnit aktivit namířených proti přistěhovalcům, a tak se původně politicky indiferentní skupina postupně stávala více národně orientovaným hnutím. Skinheads se tak rozdělili na původní „oi-skinheads“, kteří zastávají levicové názory a ostře se staví proti rasismu a nacionalismu (hudebně se orientují na ska, ska-punk), a skupinu skinheads, kteří jsou orientováni pravicově, veřejně vystupují proti přistěhovalcům, homosexuálům, narkomanům a dalším menšinám vymykajícím se jejich představě zdravé součásti národa. V ČR jsou s pojmem skinheads identifikovány spíše skupiny vyznávající nacionalistickou, v extrému až neonacistickou ideologii, ve skutečnosti však lze za „skinheads“ označit celou řadu dílčích názorových a ideologických proudů, které s neonacismem a rasistickými postoji nemají nic společného (např. Redskins, S.H.A.R.P. apod.). Extrémně pravicové skupiny jsou zpravidla velmi dobře organizovány, vyznávají hierarchické řízení a realizují bohatou mezinárodní spolupráci. Mezi jejich ideologické cíle patří boj proti imigrantům, homosexuálům a jiným menšinám, včetně použití provokativních akcí (např. pochody vyloučenými lokalitami), či dokonce násilí, a dále podpora celé řady sociálních témat. Členové této subkultury nosí pevné vysoké boty (tzv. kanady), koženou nebo džínovou bundu (např. tzv. „křivák“ či „bomber“), časté jsou nášivky, které dávají najevo příslušnost daného jedince k nějaké podskupině či ideologii. Tyto skupiny jsou výrazně orientovány na sdílené hodnoty a principy (soustředění na „české“ hodnoty a tradice, výrazně např. husitství), vystupují proti multikulturalismu a přistěhovalectví, jsou velmi dobře organizováni a vzhledem k ilegálnosti některých jejich aktivit jsou také velmi uzavření a vůči sociální majoritě nedůvěřiví. Rizika: vyšší riziko agresivního chování (např. konflikty s radikálními
--	--

	anarchistickými skupinami či Romy); možné podílení se na protizákonných aktivitách ve smyslu činností ukotvených v trestním zákoníku v paragrafu „Podpora a propagace hnutí směřujících k potlačení práv a svobod člověka“, zločinů z nenávisti, popírání genocidy aj.
Sít' partnerů, spolupráce v komunitě, kraji	Školní metodik prevence s výchovným poradcem, školním psychologem, třídním učitelem, se školským poradenským zařízením, v součinnosti s rodiči/zákonnými zástupci. Spolupracovat na odhalování příčin a možných negativních dopadů, tj. rizikového chování vyplývajícího z příslušnosti k subkultuře může školské poradenské zařízení (zejm. SVP a PPP).
Legislativní rámec	Příslušnost k subkulturám není upravena žádným legislativním předpisem. S některými extremistickými skupinami se pojí specifické chování upravené trestním zákoníkem, konkrétně: §196 trestního zákoníku Násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci §198 trestního zákoníku Hanobení národa, etnické skupiny, rasy a přesvědčení §198a Podněcování k nenávisti vůči skupině osob nebo k omezování jejich práv a svobod §236 trestního zákoníku Omezování svobody vyznání §260 trestního zákoníku Podpora a propagace hnutí směřujících k potlačení práv a svobod člověka
Typ prevence (specifická, nespecifická)	Nespecifická a specifická primární prevence Preventivní působení v oblasti subkultur je minimálně sporné, a to z důvodu, který je zmiňován už v úvodu textu, že příslušnost k určité skupině (třeba menšinové) je přirozeným vývojovým krokem v životě dospívajících. Můžeme tedy mluvit o prevenci některých rizikových projevů chování, které jsou s určitými subkulturami úzce a někdy typicky spjaty. Na úrovni nespecifické primární prevence je možné se zaměřit (stejně jako v případě projevů jiných typů RCH) na vytváření bezpečného prostředí , v jehož rámci se mohou subkultury bezpečně rozvíjet a projevovat. Do této oblasti patří podpora otevřenosti k názorům druhých (tolerance k názorové pluralitě), rozvíjení dovednosti naslouchat, podpora koheze třídních kolektivů, ale také nastavování organizačních a vztahových pravidel uvnitř skupiny (třídy, školní komunity). Příslušnost k jakékoliv subkultuře nesmí být zdrojem nebezpečí ani pro jedince, ani pro skupinu v jeho okolí, ani pro společnost. Specifická prevence se potom může zaměřovat na jednotlivé rizikové faktory provázející jednotlivé typy subkultur, tak jak jsou popsány v rámci části Východiska. Zásadním krokem pro takové působení by mělo být seznámení se skutečnou historií a vývojem jednotlivých subkultur a informace o jevech, které mohou být pro jedince a jeho okolí rizikové.
Jak postupovat	1) Samotná příslušnost k subkultuře ještě nic neznamena, nenese automaticky nebezpečí výskytu rizikového chování. Negativní pohled na danou subkulturu může být výsledkem vlastních předsudků. - nenechte se zmást vzhledem – to, že někdo vypadá pro dospělého nepřijatelně, ještě nemusí znamenat, že se nepřijatelně i chová

	- snažte se akceptovat příslušnost žáka k subkultuře jako jeho vývojovou potřebu, nezesměšňujte jej, nekomentujte to, co lze z pohledu dospělého jedince považovat za nevhodné či směšné - kritizujte chování, nikoliv subkulturu: případnou kritiku směřujte na daného jedince a jeho chování, nikoliv na jeho příslušnost k dané skupině, nebo snad na skupinu jako celek („to je těmi tvými kumpány a tou hudbou, kterou posloucháte“), vytváří to pocit křivdy a „házení do jednoho pytle“ 2) Snažte se o dané subkultuře něco dovědět – pomůže vám to v komunikaci s daným jedincem. Naprostá většina dospívajících je vnitřně nejistá, proto uvítá spíše přijetí než kritiku – na tu bude reagovat defenzivně. 3) Možná rizika dané subkultury berte jako možnost, ne jako jistotu. - skutečnost, že v rámci dané subkultury existuje zvýšené riziko rizikového chování, ještě neznamená, že tak jednají všichni. Specifická intervence je řízena povahou rizikového chování (viz doporučený postup při závislosti na návykových látkách, záškoláctví apod.). Co by mělo být cílem řešení: Cílem řešení by mělo být oddělit příslušnost k subkultuře a projevy rizikového chování. Tj. neřešit a nesankcionovat příslušnost k subkultuře, ale pouze rizikové chování. Žádná subkultura nemá za „povinnost“ brát drogy či chodit za školu.
Možnosti a limity pedagoga	Pedagog se může k žákovi či studentovi „přiblížit“ akceptací žákovy příslušnosti k subkultuře a vyjádřením porozumění jeho situaci. Měl by být schopen podat pomocnou ruku a dát jasné hranice nepřijatelným formám chování. Pokud tento přístup nebude účinný, pak je třeba situaci řešit společně s rodiči/zákonnými zástupci a poradenským zařízením.
V jakém případě vyrozumět Policii ČR / OSPOD	Pokud má učitel jistotu, že byl spáchán trestný čin, má ze zákona povinnost obrátit se na orgány činné v trestním řízení. Pokud má takovéto podezření, zákon určuje školskému zařízení za povinnost nahlásit tuto skutečnost obecnímu úřadu, tedy sociálnímu pracovníkovi z orgánu sociálně-právní ochrany dětí (OSPOD).
Doporučené odkazy, literatura	Smolík, J. <i>Subkultury mládeže, uvedení do problematiky</i>. Grada, Praha 2010. Souček, T. a kol. <i>Kmeny</i>. Nakladatelství BiggBoss, Praha 2011. Marcia, J. Development and Validation of Ego-Identity Status. <i>Personal and Social Psychology Journal</i>, 3, State University of New York, New York, 1966.

Metodické doporučení k primární prevenci rizikového chování

Rizikové chování ve školním prostředí – rámcový koncept

Příloha č. 20

Domácí násilí

Autoři: Mgr. Martina Hronová, Adéla-Zelenda Kupcová, PhDr. Jana Zapletalová

Typ rizikového chování	Domácí násilí řadíme mezi typy rizikového chování, které mohou ohrozit zdravý vývoj žáků a mít nepřímé dopady do chování žáků. Má negativní vliv na harmonický vývoj dětí a mladistvých zejména v oblasti emocionální, vztahové, může ohrozit i zdravý tělesný vývoj. Domácí násilí je netypickou formou rizikového chování pro školní prostředí, navíc je složité ho přesně identifikovat a správně vyhodnotit míru a potřebu podpory z vnějšího prostředí. Špatně zvolená forma intervence může mít paradoxně závažné negativní dopady na řešení celé situace. Násilí, které se odehrává v rodině, se může projevat v chování žáka a může být jedním z důvodů dalších forem rizikového chování (např. záškoláctví, zneužívání návykových látek, sebepoškozování, násilné chování aj.). Rodina, v níž se odehrává domácí násilí, představuje rizikové prostředí, které má přímé dopady na všechny členy rodinného systému, zejména pak na děti. Negativně ovlivňuje vývoj dětí a mladistvých zejména v oblasti psychické, sociální a emocionální a promítá se do chování dítěte. Domácí násilí představuje obvykle fyzické, psychické, nebo sexuální násilí mezi blízkými osobami, k němuž dochází skrytě v soukromí. Je typické, že se intenzita násilného chování v průběhu času stupňuje, což snižuje schopnost oběti i agresora toto chování zastavit a pracovat na nápravě narušeného vztahu. Klíčové charakteristiky domácího násilí: • Je opakované. • Je neveřejné, probíhá v soukromí domácnosti. • Eskaluje. Domácí násilí se stupňuje jak ve svých formách (od urážek a ponižování až k fyzickému násilí), tak i ve své hloubce (od první facky až po velice brutální napadání, jež může vést k ohrožení na životě). • Role oběti a agresora jsou jasně rozdělené, nezaměňují se. • Zcela zásadní pro identifikaci násilí je zneužívání moci a kontroly, která v oběti vzbuzuje strach. • Pachatel bývá násilný většinou jen ke své oběti, nikoli navenek, mívá „dvojí tvář“. Okolí se může jevit sympatický. Pouze část pachatelů je agresivní i navenek. • Pachatel považuje svoje chování za ospravedlnitelné, má pocit nároku na takové chování.
-------------------------------	---

	• K domácímu násilí dochází v cyklech: znamená to, že se střídají období vzrůstání napětí a násilí, období relativního klidu a opětovného narůstání tenze a opětovného násilí. • Chování oběti je zaměřeno na zajištění přežití (např. minimalizace nebo snižování násilí, přebírání odpovědnosti za násilí, ochrana násilníka, setrvávání v násilném vztahu).
Východiska	Domácí násilí nabývá různých forem, z nichž všechny jsou škodlivé a ohrožují zdravý vývoj osobnosti a vzájemné vztahy mezi blízkými osobami. Psychické násilí Patří sem např.: zastrašování, výhrůžky; zvýšená kontrola; ponižování a neustále kritizování; odpírání spánku, sledování, vyhrožování sebevraždou, zpochybňování hodnoty jedince a jeho hodnot i duševního zdraví; vyhrožování a vydírání; nucení k naprosté poslušnosti aj. Agresor v rámci psychického násilí mnohdy využívá i další osoby (vyhrožování, že děti nebude mít druhá osoba ráda, že jimi opovrhne; ponižování a urážení např. rodičů; vyhrožování násilím vůči dalším blízkým osobám aj.). Psychické násilí má silné dopady na sebehodnocení a sebevědomí oběti, která obvykle po čase přijme sebeobraz, který jí vnucuje agresor. To velmi snižuje schopnost danou situaci řešit a opustit agresora. Fyzické násilí Jakékoli opakované, násilné projevy mezi blízkými osobami, kdy jedna osoba je vždy obětí, druhá agresorem. Fyzické násilí může i nemusí zanechávat viditelné následky. Může vést k vážnému ohrožení zdraví i života jedince, vždy negativně ovlivňuje jeho psychiku. Sexuální násilí/zneužívání Nejčastějšími formami jsou znásilnění, donucení k odmítaným sexuálním praktikám, osahávání aj., může mít ale i verbální podobu spočívající ve slovní produkci se sexuálním podtextem nebo v nucení ke sledování pornografie apod. Agresor často zneužívá závislého postavení oběti. Ekonomické zneužívání Nejčastěji se projevuje v zamezení přístupu k jakýmkoli prostředkům, v systematickém nátlaku např. v nátlaku na přepsání nemovitých statků, nucení k převzetí dluhů aj. Sociální násilí/izolace Jedná se o formu psychického násilí. Agresor oběť izoluje od její rodiny a přátel, zamezuje jí v kontaktu se světem (zákaz vycházek, odejmutí telefonu apod.), izoluje ji od informací o vnějším světě a veřejném dění. Ve všech formách domácího násilí může dítě figurovat jako oběť i jako svědek, přičemž obě tyto role ohrožují jeho další vývoj, psychické zdraví a následný život, zejména vztahy.
Dítě jako oběť a svědek domácího násilí	

	Neexistují přesné statistiky evidující domácí násilí, což vyplývá z jeho klíčové charakteristiky – neveřejnosti a také z častého studu oběti. Přesto dle odhadů se domácí násilí páchané na dětech týká ročně asi 40 000 dětí mladších 15 let. S domácím násilím se setká až 38 % českých žen a děti jsou v roli svědků až v 90 % případů domácího násilí, násilný rodič zaútočí i na své dítě ve 40 – 60 % případů (zdroj: Rosa, o.s.). Děti jsou za svědky domácího násilí považovány, pokud vidí či slyší násilné projevy, vidí důsledky (zranění) násilí. Přítomnost dítěte u domácího násilí je považuje WHO (Světovou zdravotnickou organizací) za psychické týrání dítěte. Pokud jsou děti svědky domácího násilí, často se projevují stejně, jako děti-oběti. Rovněž i důsledky pro jejich další vývoj a život jsou srovnatelné s těmi, s nimiž se potýkají děti, které jsou v roli oběti. Děti, které jsou vystaveny násilí mezi rodiči, na tuto situaci reagují podobnými symptomy, jako děti, které jsou samy týrány a zneužívány. Strach a bezmoc totiž zažívají i ty děti, které násilí „jen“ vidí nebo slyší. Násilí se totiž dotýká všech členů rodiny a celého jejího systému. Pokud se navíc dítě rozhodne oběť bránit, vystavuje se samo nebezpečí přímého fyzického, ale i psychického násilí. Povinnosti a omezení školy Včasná identifikace domácího násilí v rodině žáka a studenta může vést k dřívější a efektivnější podpoře a intervenci pro děti a jejich rodiny. Škola tedy obvykle nemůže být tím, kdo primárně zasahuje do řešení situace v rodině. Učitelé ale musí vědět, jak v takových případech postupovat, aby jejich intervence násilí v rodině ještě více nevystupňovala. Není úlohou pedagoga, usuzovat na domácí násilí na základě svých pocitů, vyvozovat je z chování a projevů dítěte. Pedagog je však povinen jednat v okamžiku, kdy se mu například dítě svěří, či pokud zaznamená dlouhodobé nezpochybnitelné známky násilí páchaném na dítěti (podvýživa, modřiny aj.), (podrobněji viz kap. <i>Doporučené postupy z hlediska pedagoga × nevhodné postupy</i>). Situaci nemůže řešit pedagog sám, ale vždy s dalšími odborníky. Vhodné je obrátit se na nejbližší středisko výchovné péče (podrobněji viz kap. <i>Sít' partnerů, spolupráce v komunitě, kraji</i>). Pokud se ukáže, že je dítě obětí domácího násilí, které splňuje skutkovou podstatu trestného činu, je zaměstnanec školy povinen tuto skutečnost oznámit Policii ČR a OSPOD. Pokud tak neučiní, porušuje § 368 Trestního zákona. (podrobněji viz kap. <i>Kdy, koho a v jakém případě vyrozumět – škála rizika ve vztahu k typům prevence</i>) Učitel nemůže poskytovat terapeutické služby, nutit dítě k výpovědi či intervenovat v rodině.
Rizikové chování vyskytující se u	Rizikové prostředí, v němž dítě, které je svědkem či obětí domácího násilí vyrůstá, může vést sekundárně k četným formám rizikového chování, jejichž je dítě aktérem.

děti vystavených domácímu násilí a protektivní faktory	Tabulka uvádí nejčastější formy rizikového chování vyskytující se u dětí v roli svědků či obětí domácího násilí. Zobrazuje rovněž faktory, které působí protektivně a minimalizují nebezpečí rozvinutí dalších forem rizikového chování.	
	Typ rizikového chování	Protektivní faktor
	Dítě se učí nezdravé způsoby vyjadřování hněvu a agrese.	Podpora dětí v dovednosti vyjádřit a pojmenovat emoce, a to i ty negativní jako agrese a vztek, přijatelným způsobem.
	Přebírání vzorů chování z domova: postoj, že je normální nechat si násilí líbit nebo naopak, že pouze násilím dosáhnou toho, co chci.	Poznání a uvědomování si hranic. Kde končí moje hranice, co si už nenechám líbit a nebojím se to vyjádřit, stejně tak jako hranice druhých, které nesmím porušovat. Rozlišení co je špatné a dobré, zdůraznění cesty od vzteku, agrese, až k trestnému činu. Zdůrazňovat dětem právo na pomoc, na vlastní bezpečnost.
	Nepřebírání zodpovědnosti za své činy a svalování viny za vlastní neúspěchy a chyby na druhé.	Pochopení, že každý má vlastní zodpovědnost sám za sebe.
	Mohou mít později potíže založit vlastní zdravé vztahy, pravděpodobnost ohrožení pokračováním násilí ve vlastním vztahu (např. chlapci z násilných rodin se mohou stát těmi, kdo týrají a naopak).	Prevence: hovořit o násilí ve vztazích, jak vypadá zdravý a nezdravý vztah, co je násilí, jak zvládat vztek.
	Agresivita vůči vrstevníkům, zastrašování, šikana.	Posílení preventivních aktivit zaměřených na pozitivní vztahy ve třídě, netolerance agresivního jednání, šikany. Specifická práce např. školního psychologa s celou třídou.
	Potíže s přizpůsobením; před násilím mohou zkoušet utéct – útěky z domova, úniky k drogám a alkoholu.	Posílení sebehodnocení (např. individuálně školní psycholog), ale i posilování zdravých vztahů ve třídě mezi vrstevníky. U svědka či oběti násilí specifická pomoc externě z rukou odborníka.
Rizika spojená s domácím násilím	Domácí násilí není ojedinělá hádka či konflikt. Jde o opakované a promyšlené napadání a používání moci. Navíc se násilí opakuje v cyklech a má rostoucí tendenci. Při těchto opakujících se situacích je ohrožen nejen psychický stav a sociální vztahy, ale i fyzický stav dětí. Ty totiž na systematické týrání a ponižování reagují trvalým napětím. Zkušenost s násilím může ovlivnit negativně rozvoj dětského mozku a	

	jeho funkcí. Děti mohou mít potíže zejména s koncentrací, učením, schopností empatie a s rozvíjením normálních vztahů s druhými. Vystavení dítěte domácímu násilí má dopad do kvality života dítěte a mnohdy přetrvává i do dospělosti. Dlouhodobé důsledky domácího násilí (platí pro děti-oběti i děti-svědky): Psychické důsledky: • snížené sebevědomí • posttraumatická stresová porucha • psychosomatická onemocnění • neurózy, poruchy osobnosti • poruchy příjmu potravy • únik k závislostnímu chování • sebevražedné tendence • CAN (Syndrom týraného a zneužívaného dítěte) • regresivní chování • opožděný psychomotorický vývoj Důsledky v oblasti jednání a sociálních vztahů: • bázlivost, nejistota • izolace – nemají žádné kamarády nebo mají odstup ve vztazích • tendence opakovat rodinné vzorce (přijetí role oběti X přijetí role násilníka – dítě napadá dospělou oběť i sourozence) • nedůvěra k druhým (dospělým, mužům, ženám aj.) • neschopnost navázat hlubší vztah • špatné dovednosti řešit konflikty
Sít' partnerů, spolupráce v komunitě, kraji	Domácí násilí ovlivňuje celou řadu oblastí života rodiny. Rozhodne-li se oběť situaci řešit, bude potřebovat pomoc několika institucí. Pro efektivní pomoc obětem domácího násilí, ale i jejich dětem, které jsou situací v rodině ovlivněny, je nezbytná spolupráce poskytovatelů služeb a klíčových institucí a organizací. Jedná se o orgány sociálně právní ochrany dětí, které by v případech, kdy jsou děti svědky násilí v rodině, měly spolupracovat s Policií ČR, soudy, se specializovanými centry pro oběti domácího násilí, bezpečnými azylovými domy. Někdy je nezbytná také spolupráce s lékaři a zdravotnickými zařízeními, školou atd. Kvalitní první intervence může významně ovlivnit, zda oběť bude spolupracovat a nebude ohrožen její život a život nebo vývoj dětí v domácnosti. Pracovnice orgánů sociálně právní ochrany dětí sehrávají klíčovou roli v identifikaci ohrožených dětí, nasměrování dětí a jejich matek k vyhledání adekvátní pomoci a také k zajištění vhodných podmínek pro sociální změnu. Na oddělení sociálně právní ochrany dětí se školy, lékaři i oběti domácího násilí obracejí zejména v situacích, kdy k násilí v rodině již nějakou dobu dochází a jsou jím ohroženy i nezletilé

	děti (jako svědci násilí mezi rodiči nebo přímo jako oběti). Sama oběť se na tyto instituce obrací zejména v případech, kdy se rozhodne násilný vztah ukončit a hledá možnosti azylového ubytování, žádá o úpravu poměrů k nezletilým dětem nebo se ocitla v sociální nouzi. Není neobvyklé, že se oběti násilí na oddělení sociálně právní ochrany dětí obracejí v první fázi spíše se zástupnými problémy, neidentifikují se s rolí oběti, případně se stydí o násilí hovořit a jako primární problém uvádějí jiné důvody. Na Policii se osoby ohrožené domácím násilím obracejí zejména v situacích eskalace násilí a přímého ohrožení (voláním na linku 158) či v situacích, kdy akutní ohrožení násilím již pominulo a oběť chce podat na pachatele trestní oznámení. Úloha policie v případech domácího násilí spočívá zejména v intervenci a v poskytnutí ochrany oběti. Následně probíhá vyšetřování s cílem shromáždění faktů a důkazů a zajištění řádné pomoci od dalších organizací. Školy se na policii obracejí v případě podezření na trestný čin týrání dítěte. Lékaři a pracovníci zdravotnických zařízení mohou být jedni z prvních, na koho se oběť domácího násilí obrátí, a to zejména v situacích bezprostředně po útoku. Oznamovací povinnost mají ale lékaři pouze v případě zranění dětí nebo osob, které byly z nějakého důvodu svěřeny do péče jiné osoby. Dospělou oběť domácího násilí by však měli informovat o možnosti podat trestní oznámení apod. Domácí násilí je velmi specifický problém, jehož řešení si vyžaduje specializovaný přístup. Pro oběti domácího násilí, stejně jako pro děti, které byly svědky násilí, je důležité, aby se jim dostalo odborné pomoci a péče, a aby poskytovatelé služeb pro tuto skupinu ohrožených osob byli vyškoleni a uměli pracovat se specifiky daného problému. Ve většině případů poskytují specializované služby pro oběti či osoby ohrožené domácím násilím nestátní neziskové organizace, prvotní záchyt pak Intervenční centra zřízená v každém kraji. Neziskové organizace - pro oběti násilí a jejich příbuzné: Asociace pracovníků intervenčních center (adresář všech center v celé ČR): www.domaci-nasili.cz DONA linka (nonstop telefonická linka): www.donalinka.cz Bílý kruh bezpečí: www.bkb.cz ROSA, (centrum pro ženy, oběti domácího násilí): www.rosa-os.cz (specializovaná poradna, azylový dům, telefonická krizová pomoc 602 246 102) Adresář rodinných poraden: www.amrp.cz Adresář občanských poraden: www.obcanskeporadny.cz Adresář linek důvěry: www.capld.cz Pomoc pro děti: Dětské krizové centrum Praha www.ditekrize.cz Linka bezpečí dětí a mládeže linkabezpeci.cz tel.: 116 111
--	---

	Gaudia (program sociální inkluze pro násilné osoby a osoby mající problém se zvládáním agrese): www.gaudia.cz Triangl - centrum pro rodinu - www.csspraha.cz/triangl -individuální terapie a poradenství pro děti, dospívající a dospělé klienty (vztahové, emoční, komunikační aj. potíže), adaptační a intervenční programy pro třídy ZŠ, profesní podpora pedagogům Dům Tří přání - www.dumtriprani.cz azylový dům, pomoc rodinám v přechodné krizi, pro děti se syndromem CAN
Legislativní rámec, dokumenty	Trestní zákon § 199 týrání osoby ve společném obydlí § 198 týrání svěřené osoby § 145 a 146 ublížení na zdraví § 171 omezování osobní svobody § 170 zbavení osobní svobody § 175 vydírání § 177 útisk § 185 znásilnění § 187 pohlavní zneužívání – zneužití osoby mladší 15 let § 367 a 368 neoznámení a nezabránění trestnému činu § 354 nebezpečné pronásledování § 186 sexuální nátlak § 352 násilí proti skupině obyvatel a proti jednotlivci § 353 nebezpečné vyhrožování Občanský zákoník § 751 – 753 – zvláštní ustanovení proti domácímu násilí Další právní předpisy Zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, § 44 až 47 Vykázání - nově upraveno s platností od 1. 1. 2009 na „Oprávnění vykázat z bytu nebo domu i z jeho bezprostředního okolí“. (vykázání pachatele na 10 dní).
Typ prevence (specifická, nespecifická)	Primární prevence nespecifická Primární nespecifická prevence spočívá v posilování sebevědomí dítěte, schopnosti říci „ne“, podpoře funkčních sociálních vztahů aj. V rámci prevence by se škola měla zaměřit zejména na rozvoj schopnosti řešit konfliktní situace nenásilným a bezpečným způsobem. Děti by měly mít informace o nebezpečných situacích, kdo jim a jak může pomoci v případě ohrožení, jak a komu mohou telefonovat, pokud se cítí ohrožené. Děti by měly umět nejen znát své hranice, ale i pojmenovávat a vyjadřovat své emoce. Primární prevence specifická Spočívá zejména v seznámení dětí s jejich právy a povinnostmi a to adekvátně jejich věku. Děti by měly být seznámeny zejména s tím, že:

	- domácí násilí má různé formy - násilné chování v rodině není omluvitelné - mýty týkající se domácího násilí (např. ženy si za to mohou samy; násilí se týká jen sociálně slabších vrstev; domácí násilí se týká jen minima rodina aj.) neplatí - za násilí může ten, kdo jej koná, protože si sám volí, jak se bude chovat - každý má právo rozhodovat o sobě samém - každý má právo vyjádřit nesouhlas, pokud se mu nelíbí, co druhý dělá - nikdo se nesmí dítěte dotýkat se sexuálním podtextem a ani jej k sexuálním praktikám nutit - na koho se v rámci školy mohou obrátit se svými starostmi (školní psycholog, výchovný poradce apod.), jaké existují neziskové organizace apod. - jak říci NE, stanovit si hranice a bránit se násilí (nikoli však fyzicky) Na druhém stupni ZŠ je třeba vysvětlovat: - jak vypadají zdravé a nezdravé vztahy - hranice ve vztahu, co už je kontrola, slídění, násilí - jaké jsou varovné signály začínajícího násilí - proč si někdo nechá násilí líbit a nedokáže říci „Stop“ - co jsou to genderové stereotypy (např. muž musí být silný, chlap nebrečí...) - jak se cítit bezpečně ve vztahu, na ulici i doma (prevence znásilnění) - jak zvládat vztek - co je stalking a v čem spočívá jeho nebezpečí - zneužívání na sociálních sítích (jaké počínání ve virtuálním prostoru je trestným činem; jak minimalizovat riziko sledování na sociálních sítích). Působení na děti, které se s domácím násilím setkali ať již ve formě obětí či svědků náleží odborníkům (psychologům, terapeutům, příp. psychiatrům), nikoli škole. Pedagog by však (pokud ví, že dítě bylo obětí, svědkem násilí) měl toto zohlednit ve svém přístupu k dítěti a třídě jako celku – měl by se k dítěti chovat stejně jako k ostatním (zbytečně nelitovat apod.), ale zároveň by měl být opatrný ve svých výrocích a hodnoceních, aby zbytečně dítěti neublížil.
Doporučené postupy z hlediska pedagoga × nevhodné postupy	Jak se vyvarovat chyb, pokud už s obětí hovoříte: • Povzbudte oběť, aby vyhledala pomoc v organizacích pomáhajících obětem domácího násilí. • V případě náhlé traumatické situace doporučte vyhledat krizové centrum, např. Riaps. • Uklidněte oběť, že nebudete o situaci hovořit s agresorem. • Sdělte dospělé osobě (obvykle rodič neagresor), že ona musí ochránit své dítě před násilím. • Jasně si vymezte, kdy už musíte situaci oznámit Oddělení sociálně právní ochrany dětí – podezření na týrání dítěte.

	Doporučené postupy Pokud se dítě samo svěří učiteli, měl by mu učitel projevít důvěru, nebagatelizovat jeho sdělení, neobviňovat jej ze lži a podpořit jej. Měl by jej informovat o tom, že se na domácí násilí (splní-li skutkovou podstatu trestného činu) vztahuje ohlašovací povinnost a on musí jednat v souladu s ní. Není úlohou učitele domácí násilí „diagnostikovat“, ani intervenovat v rodině. Rolí učitele je zprostředkovat dítěti potřebné informace a přizvat k řešení situace odborníky, kteří se dané problematice systematicky věnují. Když se dítě pedagogovi svěří: Klad'te dítěti otevřené otázky, které umožňují, aby Vám svými slovy popsalo, co se stalo: • Řekni mi, co se stalo... • Co se stalo potom? • Kde jsi přišel/a k této modřině? Nepokládejte otázky, které: • již obsahují domněnky, co se stalo nebo kdo to způsobil, např.: „Tu modřinu máš od toho, jak tě maminka uhodila?“ • opakují, co Vám již dítě řeklo, např.: „Jsi si jistý, že to byl strýček Pavel?“ (dítě si pak může myslet, že mu nevěříte) • se dotazují na to, proč se to stalo (děti si pak často myslí, že je z násilí obviňujete) Co by mělo v případném rozhovoru určitě zaznít? • Násilí a to, co se doma odehrává, není vinou dítěte. • Za násilí nemohou ani sourozenci. • Za násilí je odpovědný ten, kdo jej vykonává. • Je velmi dobře, že se rozhodlo o situaci někomu říci. • Nikdo nemá právo se k někomu chovat násilně a to ani v rodině, ani když je silnější, ani když je to rodič. • Násilí dítě nemůže zastavit samo, ale jen s pomocí okolí, proto je tak důležité, že se svěřilo. Pokud se na pedagoga obrátí rodič – oběť domácího násilí, měl by jej pedagog odkázat na další odborníky, kteří se této problematice systematicky věnují (viz Síť partnerů). Nevhodné postupy Úlohou školy není intervence v rodině. V případě podezření na domácí násilí je zcela nevhodné řešit situaci s možným agresorem – tento postup by se mohl obrátit proti dítěti. Škola nemůže poskytovat terapeutické služby. Pedagog by se měl rovněž vyhnout postupům, které mohou dítě poškodit (stigmatizovat, traumatizovat jej apod.), jako je např.: - otevřené řešení podezření před třídou; - nepřiměřený tlak na dítě, aby hovořilo o problému doma; - obvinění ze lži.
--	--

Kdy, koho a v jakém případě vyrozumět – škála rizika ve vztahu k typům prevence	Pokud získá pracovník školy hodnověrným způsobem poznatky o tom, že někdo připravuje, páchá nebo již spáchal jednání, které lze posoudit jako týrání dítěte, má podle platných zákonů tzv. oznamovací povinnost. V případě zanedbání této povinnosti nastupuje pro tuto osobu trestní odpovědnost za nepřekažení nebo neoznámení trestného činu. Každý, kdo přijde do kontaktu s dětmi v roli obětí násilí, má právo obrátit se na orgán sociálně právní ochrany dítěte a upozornit na porušení povinností nebo zneužití práv vyplývajících z rodičovské zodpovědnosti, nebo na skutečnosti, že na dětech byl spáchán trestný čin ohrožující život, zdraví, jejich lidskou důstojnost, mravní vývoj nebo je podezření ze spáchání takového činu; nebo jsou děti ohrožovány násilím mezi rodiči nebo jinými osobami odpovědnými za výchovu dítěte. Jakmile se tedy kdokoli ve škole dozví o násilí páchaném na dítěti, pak by toto jeho oznámení orgánům činným v trestním řízení mělo být bezodkladné. Souběžně je povinností školy informovat také orgán sociálně-právní ochrany dětí. U trestných činů § 198 trestního zákona (týrání svěřené osoby), § 199 trestního zákona (týrání osoby žijící ve společně obývaném bytě nebo domě) ani § 187 trestního zákona (pohlavní zneužívání) není ze zákona zapotřebí vůbec zjišťovat souhlas poškozeného s trestním stíháním pachatele. Co může dělat učitel, pokud má podezření na domácí násilí a zároveň týrání dítěte a rodiče odmítají se školou komunikovat? V první řadě by se škola měla snažit komunikovat s obětí domácího násilí a přimět jí situaci v zájmu dítěte řešit – například odkázáním na centra pomoci pro oběti domácího násilí. Pokud přesto rodič odmítá komunikovat, má škola v případě podezření na trestný čin povinnost dát podnět policii, informovat OSPOD – sociální pracovníce může vyšetření dítěte psychologem nařídit. Psycholog ale nesmí dát zprávu o vyšetření učiteli bez informovaného souhlasu rodičů. Podněty je možné dávat i přímo státnímu zastupitelství a jako oznamovatel žádat, aby byla škola informována o přijatých opatřeních ve lhůtě do 30 dnů. Škola musí popsat skutečný stav, který je příčinou podezření na trestný čin a samozřejmě vychází z okolností a ze situace, z jaké se o podezření spáchání trestného činu dozvěděla. Pokud se později trestný čin neprokáže, nemůže být pracovník školy odsouzen za pomluvu. Navíc OSPOD musí zachovat mlčenlivost o oznamovateli. Může dítě samo iniciovat svou ochranu? Dítě má právo požádat orgány sociálně-právní ochrany, školy, školská zařízení a zdravotnická zařízení o pomoc při ochraně svého života a dalších svých práv. Tyto orgány, právnické a fyzické osoby a pověřené osoby jsou povinny poskytnout dítěti odpovídající pomoc. Dítě má právo požádat o pomoc i bez vědomí rodičů nebo jiných osob odpovědných za výchovu dítěte Škola versus rodiče
---	---

	V případech těžkého násilí bývá často řešením rozvod partnerů. Proto by měla škola vědět, který z rodičů má dítě svěřené do své péče a zejména kdy a za jakých podmínek má druhý rodič soudně či dohodou určený styk s dítětem. Pokud je styk druhého rodiče s dítětem soudně upraven či omezen (např. styk pouze za přítomnosti kurátora), měl by první rodič školu o tomto opatření informovat. Rovněž by měl škole poskytnout rozhodnutí či dohodu o úpravě styku. Škola pak postupuje v souladu se soudním rozhodnutím či dohodou rodičů. Pokud se druhý rodič i přes soudem nařízené omezení domáhá styku s dítětem na půdě školy, neměla by škola dítě rodiči vydat. Škola by v takovém případě měla ihned informovat druhého rodiče. Dále by měla doporučit rodiči, který se styku domáhá, aby se pro řešení této otázky obrátil na orgán sociálně právní ochrany dětí, nikoli na školu, která nemá v kompetenci takové situace řešit a ani je zprostředkovávat. Je možné zde odkázat na povinnost žáka, který musí dodržovat školní a vnitřní řád a pokyny školy a plnit pokyny pedagogických pracovníků škol vydané v souladu s tímto řádem. (srov. JUDr. Pavlíková, I.: Manuál pro učitele ZŠ, ROSA, 2008)
Možnosti a limity pedagoga	Pro dítě, které se doma potýká s násilím, může být třída jediným bezpečným místem. Učitelé proto mohou a měli by podpořit bezpečné a přijímající prostředí ve škole, kde se nebude tolerovat násilí v jakékoli podobě. Prevence násilí by měla být součástí vyučování. Školy mohou v rámci primární prevence domácí násilí zařadit do svých rámcových vzdělávacích programů, aby se změnil pohled na domácí násilí obecně, narušily se přetrvávající stereotypy vzorů chování pro muže a ženy, vytvořilo se prostředí netolerující násilí. Pedagog by se měl proto zaměřovat zejména na primární prevenci. Informovat žáky o existenci domácího násilí, jeho formách a poučit je o jejich právech. Pedagog nemůže nahrazovat služby dalších odborníků – zejména ne psychologů, terapeutů apod. Nevhodnou intervencí může naopak dítěti ublížit.
Odkazy, literatura	• Ševčík D., Špaténková, N. Domácí násilí: Kontext, dynamika a intervence. Praha: Portál 2011 • Marvánová-Vargová, B., Pokorná, D., Toufarová, M.: Partnerské násilí: oběti, děti, pachatelé, Linde, 2007 • Hronová, M., Marvánová-Vargová, B., Pavlíková, I.: Manuál pro pedagogy ZŠ: Škola a děti vystavené domácímu násilí, ROSA 2008 (v pdf zdarma po objednání na info@rosa-os.cz) • Hronová, M., Marvánová-Vargová, B., Šilarová, E: Dětská svědectví násilí, ROSA 2008 • Marvánová-Vargová, B., Vavroňová, M.: Od dobrého úmyslu k dobré spolupráci, ROSA 2008 Internetové zdroje: • www.domacinasili.cz • www.stopnasili.cz (preventivně zaměřené stránky pro pedagogy SŠ, ZŠ, žáky, studenty) • www.rosa-os.cz

CO DĚLAT, KDYŽ – INTERVENCE PEDAGOGA**Rizikové chování ve školním prostředí – rámcový koncept**

Příloha č. 21

Název: *Hazardní hraní*Autoři: *PhDr. Eva Maierová, Ph.D., Mgr. Miroslav Charvát, Ph.D.*

Typ rizikového chování	Jako hazardní hraní či hráčství lze označit jakékoliv jednání, které vyžaduje nevratné investice (peníze nebo jinou hodnotu) s vidinou zisku založeného na náhodě nebo nejistém výsledku. Součástí tohoto chování je představa rychlého získání peněz nebo jiných hmotných výher a nastavení pravidel hazardních her tak, že jsou z dlouhodobého hlediska nevýhodné pro sázející a vytvářejí bludný kruh. Ti, kteří hrají, získávají patologickou závislost na hře. S tím přichází a rostou finanční problémy, které se hráči snaží vyřešit další účastí na hře. To s sebou přináší širokou škálu dalších rizik. Co vše může spadat pod hazardní hraní, definuje například Výroční zpráva o hazardním hraní v České republice v roce 2015 (Mravčík et al., 2016). Patří sem: peněžitě nebo věcně loterie (losy), tomboly, číselné loterie a okamžité loterie, bingo, kurzové, dostihové a jiné sportovní sázky, sázkové hry v kasinu (ruleta, blackjack apod.), výherní hrací přístroje, sázkové hry provozované prostřednictvím centrálního a lokálního loterijního systému, karetní hry a sázkové hry na internetu. Poměrně novým a častým jevem u mladých lidí je on-line hazardní hra. Jedná se o službu spojenou s peněžitým vkladem do hazardní hry, loterie nebo sázky, která je poskytována na dálku, elektronickou cestou a na individuální žádost příjemce služeb (Evropská komise, 2011). Jde tedy o hraní prostřednictvím internetu pomocí počítače, tabletu, mobilního telefonu či digitální televize. On-line hraní je nebezpečné zejména proto, že může být provozováno dlouhou dobu velmi skrytě, je takřka všude dostupné, manipuluje se pouze s virtuálními penězi. Dalším rizikem je pouze formální kontrola minimálního věku 18 let (například kliknutí na prohlášení typu: „Ano, je mi více než 18 let“). Hazardní hraní můžeme dále dělit na: 1. Drobné neorganizované – jde o všechny formy hry o peníze, jiné statky či protislužby, které probíhají po domluvě mezi jednotlivci či v partě a řídí se specifickými domluvenými pravidly. Ve školním prostředí jde nejčastěji o karetní hry jako je mariáš, poker či oko, dále pak o kostkové hry nebo o částečně dovednostní hru čára. Žáci se dále například mohou i sázet, zda nastane či nenastane nějaká událost. 2. Legálně organizované – jde o státem a zákony regulované podnikání, které samo sebe často označuje jako zábavní průmysl. Nejčastěji se jedná o menší kamenné provozovny zvané herny s automaty a video-loterijními terminály (VLT), dále o větší kamenná kasina vybavená navíc i ruletami a karetními stoly nebo o virtuální kasina, tj. speciální webové stránky. Komerční hazardní hry se vyznačují asymetrickým vztahem mezi provozovatelem hry a hráčem. Hráči jako celek tedy vždy prohrávají peníze vůči provozovateli. 3. Nelegálně organizované – jde o nejnebezpečnější formu hazardu organizovanou nelegálně. Nejsou odváděny žádné daně a zadlužený hráč je často dále vydírán a zapojován do nelegální činnosti.
	Škodlivé (těž problémové) hráčství lze charakterizovat jako jakýkoliv druh opakovaného hraní hazardních her jedincem, které způsobuje nebo zhoršuje negativní důsledky, jako jsou finanční problémy a dluhy, rozvoj závislosti, problémy ve vztazích, ale i problémy fyzického a duševního zdraví. Negativní důsledky prožívá také sociální okolí hráče. Škodlivé (problémové) hráčství bývá také označováno jako nutkavé anebo nezodpovědné hráčství. Za škodlivé můžeme považovat i jakékoliv hazardní hraní u dětí a mladistvých, a to nejen proto, že je do 18 let věku zákonem zakázané, ale zejména proto, že závislost se u dětí a mladistvých rozvíjí velmi rychle a může mít vážné důsledky pro rozvoj jejich osobnosti.

Východiska	Pro hazardní hraní se často v médiích i v běžné mluvě používá výraz gambling převzatý z angličtiny. Stejně tak odvozené označení gambler je pouze slangovým nikoliv odborným označením pro hazardního hráče. V České republice se užívá výrazu patologický hráč, i když i proti tomuto označení jsou ze strany některých odborníků vznášeny jisté etické námitky (nálepkování, dehonestace, patologizování apod.). Pojem patologický hráč chápeme jako extrémní případ škodlivého hraní. Tento pojem se často užívá pro medicínské účely. Patologické hráčství je oficiální psychiatrickou diagnózou (F63.0). Podle Mezinárodní klasifikace nemocí MKN-10 (World Health Organization, 2008) patří mezi nutkavé impulzivní poruchy a spočívá v častých opakovaných epizodách hráčství, které dominují v životě člověka. Způsobují újmu hodnot a závazků sociálních, vyplývajících ze zaměstnání, materiálních a rodinných. U jedince se vyskytují tato čtyři diagnostická kritéria: 1. Během období nejméně jednoho roku se vyskytnou dvě nebo více epizod hráčství. 2. Tyto epizody nejsou pro jedince výnosné a opakují se přesto, že vyvolávají tíseň a narušují každodenní život. 3. Jedinec popisuje silné puzení ke hře, které lze těžko ovládnout, a hovoří o tom, že není schopen silou vůle hře odolat. 4. Jedinec je zaujat myšlenkami a představami hraní a okolností, které tuto činnost doprovázejí. Trochu odlišnými leč inspirativními kritérii pro diagnostiku patologického hráčství disponuje Diagnostický a statistický manuál Americké psychiatrické společnosti DSM-5 (American Psychiatric Association, 2013). Zde nalezneme pojem gambling disorder. Jde o druh chování, při kterém se v mozku aktivuje tzv. systém odměn podobně jako při zneužívání drog. Mluvíme o tzv. závislosti na procesu. Z tohoto důvodu jsou symptomy typické pro gambling disorder do značné míry podobné závislostem na návykových látkách. Chování, které přináší okamžité uspokojení, má tendenci být opakováno. Při častém opakování se pak z dlouhodobého hlediska stává zvykem či návykem i navzdory tomu, že má negativní následky. V posledních desetiletích je v psychiatrické literatuře trend rozšířit pojem závislost z látkových závislostí i na behaviorální (nelátkové) závislosti. Lidé se tak stávají závislými ne přímo na droze či určitém chování, ale na prožitcích, které jsou jimi vyvolány, a ty jsou v mnoha ohledech totožné. Zdá se, že existuje pouze jedna závislost, kdy štěstí pramení pouze z uspokojování jediné potřeby, z určitého chování či vztahování se k nějakému objektu, které dává zapomenout na starosti (Vacek, Vondráčková, 2012). Diagnostická kritéria pro tuto diagnózu dle DSM-5 jsou následující. Jde o neustálé a opakující se problematické hazardní chování, jež vede ke klinicky významnému zhoršení stavu jedince a míry jeho stresu, které indikujeme v případě, kdy osoba vykazuje čtyři (nebo více) z následujících znaků v průběhu 12 měsíců: 1. Aby dosáhl požadovaného uspokojení, musí jedinec zvyšovat množství peněz vkládaných do hazardní hry. 2. Když se pokouší omezit hazardní hru nebo s ní skončit, je neklidný nebo podrážděný. 3. Opakovaně a neúspěšně vyvinul úsilí, aby hazardní hru ovládal, omezil nebo s ní úplně přestal. 4. Často je zaujat hazardní hrou (např. má neustálé myšlenky, při kterých znovuprožívá minulé zážitky související s hazardní hrou, plánuje další hazardní hru, přemýšlí nad možnostmi, jak získat peníze k hazardní hře). 5. Častokrát, když se necítí dobře, hazardně hraje (např. když cítí bezmoc, úzkost, vinu, sklíčenost). 6. Častokrát se následující den vrací, aby vyhrál nazpět peníze, které ztratil důsledkem hazardní hry (nahrazování svých ztrát). 7. Lže, aby skryl rozsah svého zaujetí hazardní hrou.
--------------------------	--

	8. Kvůli hazardní hře ohrozil nebo ztratil důležitý vztah, práci, nebo vzdělávací či kariérní příležitost. 9. Spoléhá se na druhé, aby mu poskytli finanční prostředky ke zmírnění zoufalé finanční situace zapříčiněné hazardní hrou. Fáze vývoje závislosti: 1. Etapa: fáze výher – hráč je vtažen do hry a vyhrává. Je příznačná silná euforie. Chce stále více vyhrávat. Zvyšuje částky a roste mu sebevědomí. 2. Etapa: fáze proher – Hráč začíná častěji prohrávat, a protože chce peníze získat zpět, sází čím dál častěji. Když už nemá ze svého co sázet, začne si brát z cizích prostředků (okrádá rodinu, zadluhuje se u přátel). Gambler se snaží své problémy utajit. V případě odhalení slibuje nápravu. Bohužel s největší pravděpodobností začne hrát znovu s větší opatrností, aby nebyl odhalen. 3. Etapa: fáze zoufalství – Gambler ztrácí kontrolu nad sebou samým. Při získávání finančních prostředků si může počínat i nezákonně. Má tendenci svalovat vinu na ostatní. Věří, že se brzy dočká výhry. Ocítá se v izolaci, kterou často řeší alkoholem. Gambler trpí častými depresemi nebo myšlenkami na sebevraždu (Caster, 1984). Tato diagnostická kritéria jsou určena pro dospělé. U dětí a dospívajících bude patologická forma hazardu nejspíše diagnostikována jako jiná forma poruchy chování F 91.8 (musí ovšem jít o opakované projevy po dobu minimálně 6 měsíců). Tuto diagnostiku provádí psychiatr. U dětí a dospívajících vznikají závislosti, a tedy i chorobné hráčství mnohem rychleji než u dospělých. Je to způsobeno věkem experimentování, nezralostí mozku, hledáním vlastní identity, ale i velkou mírou volného času. Možné příznaky hazardního hraní u žáka a související problémy: Do jisté míry můžeme vycházet z příznaků popsaných v teoriích vývoje závislosti obecně, podle kterých se příznaky mohou projevovat na všech rovinách bio-psycho-sociálního modelu. Jde konkrétně například o následující příznaky: chlubení se hrou a výhrami, používání hráčského slangu, lhaní, utrácení peněz, záškoláctví, změny nálad, výbušnost, popudlivost, stranění se kolektivu, samotářství, uzavřenost, nízká sebedůvěra, myšlenky na hru, ztráta zájmu o koníčky, problémy doma i ve vztazích a v kolektivu, zhoršení prospěchu, krádeže doma a ve škole, psychosomatické projevy, deprese, úzkost, suicidiální myšlenky a tendence, užívání návykových látek, závislost na hraní počítačových her a na internetu, raná zkušenost s hazardní hrou, potíže s adaptací a pravidly, dluhy, finanční problémy, trestná činnost atp. Pro představu uvádíme následující typologii hráčů, kde lze vysledovat možné příčiny hraní. Typologie hráčů: Tato typologie představuje pouze možné ilustrativní typy hráčů či motivací ke hře. Každý individuální případ může být kombinací různých typů s různou intenzitou problému. Ke každému jedinci je nutné přistupovat s ohledem na jeho jedinečnost. Typ A – je charakterizován výraznou snahou zopakovat si hazardní jednání, znovuprožití hráčské zkušenosti s rostoucí potřebou finančního vkladu do hry a stupňování prožitků a nezastaví se ani před nezákonnými činy, jak získat další finance na hru. Jedná se o sociálně narušeného jedince s osobnostními rysy nezdrženlivosti a sociální nepřizpůsobivosti. Typ B – má nejvýraznější vyjádřenou potřebu útěku od reality ke hře, hledá náhražku své úzkosti, pocitu viny a nedostatečnosti ve vztahu k okolí. Nedokáže se k problému přiznat, lže a snaží se problém zakrýt. Předpokládá pomoc a převzetí odpovědnosti za své prohry svými blízkými. Tento typ tíhne k neurotickému řešení problémů, je u něj patrná zvýšená úzkostnost a nejistota v sebehodnocení. Typ C – má nejvíce vyjádřenou neschopnost kontrolovat hru, projevuje se podrážděností při myšlence či snaze o ukončení hraní, považuje hru za svou potřebu, které se nemůže zbavit a nepřipouští si výrazný sociální dopad, izolaci a ztrátu společenského postavení. Jedná se o typ s výraznou závislostní dispozicí a
--	---

	nutkavostí v řešení situací (Blaszczynski & Nower, 2002). Přestože existují určité typologie, závislost na hazardním hraní může v určitém kontextu ohrozit každého (bez ohledu na pohlaví, věk, vzdělání či socioekonomický status). Každý může mít svůj jedinečný příběh a specifické příčiny, které ho ke hraní přivedly.		
Protektivní a rizikové faktory	Úkolem pedagogického pracovníka je hledat a podporovat protektivní faktory. Například podporovat a snažit se zajistit zdravé školní prostředí, podporovat dobré vztahy žáků s učiteli, nastavovat srozumitelná pravidla, podporovat včasnou systematickou a efektivní specifickou primární prevenci, snažit se o zajištění participace žáků a rodičů atp.		
	Protektivní faktory	Oblast	Rizikové faktory
	- svědomitost - citová stabilita - sebeovládání - úspěch ve škol - realistický vztah k penězům, vážení si hodnoty peněz	OSOBNOST	- vyhledávání nových a vzrušujících zážitků - impulzivita - hyperaktivita - poruchy chování či disharmonický vývoj - soutěživost - hraní počítačových (mobilních) her a trávení mnoho času na internetu - prožitá traumata - jiné psychické onemocnění
	- rozvoj schopností a podpora cílevědomosti a volnočasových aktivit - existence kvalitních vztahů v rodině - orientace na pozitivní životní hodnoty - přiměřená rodičovská kontrola a znalost způsobů trávení volného času dítěte - vhodné způsoby hospodaření s penězi a kapesným - bezpečné používání internetu, platebních karet, zabezpečení účtů	RODINA	- nedostatek rodičovské kontroly - orientace na konzum - hazardní hraní či užívání návykových látek v rodině - nepodnětné rodinné prostředí - nezaměstnanost rodičů a chudoba - nefunkční či narušené rodinné vztahy - institucionální výchova - příslušnost k menšinám
	- vysoká úroveň školy (kvalita výuky a absolventů) - vytváření příležitostí pro efektivní trávení volného času - včasná diagnostika a intervence - specifická prevence hazardního hraní - zapojování rodičů do preventivních aktivit	ŠKOLA	- užívání návykových látek a hazardní hraní u spolužáků - absence preventivních programů nebo jen jejich formální plnění - malá či žádná nabídka smysluplného trávení volného času - malá kontrola nad užíváním informačních technologií žáky

	- pozitivní vzory ve společnosti - racionální politika přísně regulující hazard - finanční podpora preventivních aktivit na školách - podpora rodin a zdravého životního stylu	SPOLEČNOST	- přílišná dostupnost hazardních her - agresivní mediální kampaň a reklama na hazard - prostředí ohrožené sociálním vyloučením - chudoba a krize
Síť partnerů, spolupráce v komunitě, kraji	Školská poradenská zařízení (pedagogicko-psychologické poradny), střediska výchovné péče - metodická podpora, diagnostika, intervence... Nestátní neziskové organizace zaměřené na problematiku adiktologických služeb a primární prevence - preventivní programy, poradenství, intervence, nízkoprahové kluby pro děti a mládež, vzdělávání... Zdravotnická zařízení (ordinace klinických psychologů, adiktologické poradny, psychiatrické AT ambulance, psychiatrické nemocnice) - poradenství, diagnostika, léčba... Protidrogoví koordinátoři, krajští školští koordinátoři prevence, koordinátoři prevence kriminality aj. - koordinace, financování programů, vzdělávání...		
Legislativní rámec (krajské plány, strategie, webové odkazy)	Národní strategie protidrogové politiky a Akční plán pro oblast hazardního hraní Dne 15. prosince 2014 byla vládou schválena usnesením č. 1060 revize Národní strategie protidrogové politiky na období 2010-2018 (Národní strategie 2010-2018), která do protidrogové politiky ČR integrovala problematiku hazardního hraní. Cíle strategie: - snížit míru hazardního hraní mezi dětmi a mládeží, - snížit míru problémového hráčství, - snížit potenciální rizika spojená s problémovým hráčstvím pro jedince a společnost, - posílit zákonnou regulaci hazardního hraní. Zákonná regulace na národní úrovni: - Vyhláška š. 197/2016 Sb., kterou se mění vyhláška č. 72/2005 Sb., o poskytování poradenských služeb ve školách a školských poradenských zařízeních. - Zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník - Úmluva o právech dítěte 104/1991 Sb. - Zákon č. 359/1999 Sb., o sociálně právní ochraně dětí a mládeže - Základní zákonný rámec pro provozování hazardních her v ČR poskytuje zákon č. 202/1990 Sb. (tzv. loterijní zákon). Novela zákona bude platná od 1. ledna 2017 - Zákon o hazardních hrách č. 186/2016 Sb. Platný od 1. ledna 2017. Zákonná regulace na obecní úrovni: - Specifické obecní a městské vyhlášky Doporučujeme školským pracovníkům seznámit se s platnými vyhláškami v jejich obci. Tyto vyhlášky obsahují informace k provozování hazardních her včetně jeho		

	zákazu na části nebo celkovém území obce.
Typ prevence - nespecifická prevence, specifická prevence (všeobecná, indikovaná, selektivní)	Základem prevence hazardního hraní je na tento problém zaměřený preventivní program, tj. aktivity specifické všeobecné primární prevence. Takový program by se měl interaktivní a zážitkovou formou věnovat zejména těmto a podobným tématům: - Zvýšení informovanosti žáků o povaze a rizicích hazardního hraní, včetně korekce chybných informací a mylných přesvědčení o hazardní hře. Odhalování matematických a statistických principů sázek. (Mezi nejčastější omyly hráčů patří iluze o rychlém zbohatnutí, o zajímavosti hry, o navrácení prohraných peněz a o tom, že hrou se dá uniknout před neřešenými osobními, rodinnými, citovými nebo pracovními problémy). - Změnu postoje k hazardním hrám ve směru odklonu od těchto aktivit, což snižuje riziko závislosti v dospělosti. - Budování finanční gramotnosti žáků, která obnáší i problematiku dluhových pastí, hospodaření s domácím rozpočtem či bezpečností při vedení účtů. - Kontrola nad impulzivním řešením problémů a podpora schopností řešení problémů, plánování a efektivního rozhodování. - Propojování tématu hazardního hraní i s tématy jiných závislostí, zejména pak s internetovou závislostí a užíváním návykových látek. - Informovanost žáků o tom, na koho se v případě problémů s hazardní hrou mohou obrátit o pomoc (kromě pedagogů jde i o specializované poradny, linky důvěry či například pracovníky nízkoprahových klubů pro děti mládež). Příkladem kvalitního projektu může být program prevence problémového hráčství s názvem Stacked Deck (v překladu „cinknutý balíček karet“) (Williams et al., 2010). Dalším příkladem mohou být certifikované programy. I v prevenci hazardního hráčství mohou být alternativou tzv. peer programy (tj. programy realizované prostřednictvím vrstevníků, kteří působí na posílení „zdravých“ a odmítání „nezdravých“ norem, mínění a chování ve skupině). Za významný preventivní krok můžeme považovat i rozhodný a jasně proklamovaný postoj školy jako instituce, která hazardní hru netoleruje a činí v tomto ohledu konkrétní preventivní opatření. V rámci všeobecné nespecifické prevence se dají doporučit aktivity zaměřené na podporu rozvoje osobnosti, zvládacích strategií, sebedůvěry, komunikace, zdravého životního stylu či zapojení do širokého spektra volnočasových aktivit. Programy selektivní primární prevence pracují s osobami, rodinami či komunitami, u kterých jsou ve zvýšené míře přítomny rizikové faktory pro vznik a vývoj hazardního hraní, tj. u těch, kdo jsou více zranitelní nebo jsou vystaveni působení více rizikovým faktorům než jiné skupiny populace (např. nepříznivé sociální podmínky, rizikové prostředí, riziková povolání, sociální exkluze). Jedná se tedy o skupiny definované spíše lokálně nebo příslušností k nějaké skupině (např. děti z vyloučených lokalit, děti trávící většinu svého volného času bez dozoru na ulici, děti ze zařízení pro výkon ústavní a ochranné výchovy, příslušníky etnických a národnostních menšin apod.). Programy indikované primární prevence lze pojímat jako prevenci, která je určena pro jedince vystavené působení výrazně rizikových faktorů, případně pro ty, u kterých se projevy hazardního hraní již vyskytly. Cílem prevence nemusí být jen zabránění hraní, ale často též alespoň snížení rizikovosti či intenzity hraní. Jedná se o individuální i skupinovou práci s jedinci se specifickými osobnostními charakteristikami, specifickým problémovým chováním či jinými psychickými komplikacemi. Velmi ohroženy jsou i děti, jejichž rodiče patří k hazardním hráčům. Programům většinou předchází určitá forma screeningu nebo diagnostiky. Uvedené programy bývají též označovány jako včasná intervence. Hlavním úkolem pedagoga je identifikace žáka, který má s danou problematikou problém na základě

	indicií popsaných výše. Pedagog musí velmi citlivě postupovat a s žákem na toto téma navázat kontakt. K danému žákovi musí přistupovat citlivě, nestigmatizovat ho. Základem je otevřená komunikace a schopnost navázat důvěrný vztah s nabídkou adekvátní pomoci s odkazy na dané odborné služby. Může pomoci přímo zprostředkovat kontakt na dané zařízení. Neodmyslitelnou součástí řešení je spolupráce s vedením školy a především rodiči/zákonnými zástupci žáka. Programy indikované prevence by měli provádět proškolení a zkušení preventivní pracovníci (Charvát, Jurystová & Miovský, 2012). Poradci, kteří pracují s hazardními hráči, zjistili, že otázky na zjištění hloubky problému mohou být překvapivě jednoduché a přímočaré - jako například: 1) Patří sázení či hraní k tvým zálibám? 2) Je to zábava, nebo někdy otrava? 3) Můžeš mi o tom něco povědět? (Jackson, Goode, Smith, Anderson, & Thomas, 2006) Následující dvě otázky mohou být též užitečné jako rychlý screening problémů s hazardní hrou: 1) Už jsi měl někdy pocit, že je třeba vsadit více peněz? 2) Už jste někdy lhal svým blízkým o tom, kolik jsi prohrál? Kladná odpověď na jednu nebo obě otázky může naznačovat zásadní problém (Johnson et al., 1997). Existuje celá řada diagnostických nástrojů, které mohou pomoci odhalit problém s hazardní hrou nebo rizikovými osobnostními rysy, které ke hře mohou vést. Např. Dotazník na patologické hráčství „The South Oaks Gambling Screen“ (SOGS), nebo dvacet otázek dotazníku Anonymních gamblerů. Tyto nástroje mohou využívat jak lékaři a psychologové, tak i pedagogové.
Doporučené postupy z hlediska pedagoga - školy (efektivní postupy by měly být evaluovány, založeny na vědecky ověřených datech....) vs. nevhodné postupy	Vhodný přístup - Identifikovat problém, citlivě na něho reagovat. Nebagatelizovat ho. - Zmapovat situaci ve třídě - prevalence, názory, informace o problematice. - Tvorba nástěnky nebo předání informací o rizicích, hráčských bludech, kontaktech na odbornou pomoc. - Zpracovat tematiku hráčství do tzv. minimálního preventivního programu školy. - Adekvátnost programu a intervencí ve vztahu k věku, potřebám a mentálním schopnostem dítěte. - Kontinuální proces programu, programy by na sebe měly navazovat. - Zaměření na změnu postojů a chování. - Živé interaktivní učení, podpora zájmu a zvědavosti vhodnými zábavnými metodami. - Využívání směřodatných vzorů, pokud možno z blízkého okolí. - Otevřená hodnotově orientovaná diskuse. - Realizaci programů navrhuji a řídí kvalifikovaní interdisciplinárně orientovaní odborníci. - Zaměření se na témata, jako je způsob trávení volného času žáků a hospodaření s financemi. Nevhodný přístup - Bagatelizace problematiky (např. tolerovat karetní hru o peníze). - Odstrašování, triviální „Prostě řekni ne.“ - Jednorázové neinteraktivní akce, multimediální akce, divadelní a jiná kulturní představení bez návaznosti. - Zaměření pouze na poznatky. - Přednášková forma. - Jednorázové aktivity. - Neosobnost, formalismus, využívání atrakcí (např. ex-gamblerů). - Potlačování diskuse, nebo naopak „bezbřehost“ diskuse. - Amatérismus realizátorů, například výběr „spasitelů“ neškolených v primární prevenci.

	V mnoha ohledech je úspěšný preventivní přístup k hazardnímu hraní podobný přístupu k návykovým látkám.
Možnosti a limity pedagoga – školy	Kromě výše zmíněných preventivních aktivit je dobré věnovat pozornost i následujícím možnostem a okolnostem. Hazardní hra v prostorách školy a v jejím okolí by se neměla tolerovat. U drobných neorganizovaných hazardních her (karty o peníze ve škole atp.) se přes zdánlivou nevinnost jedná o prvotní formy hazardu a je potřeba jim ze strany školy věnovat pozornost, byť nejde o vysoce rizikové aktivity. Školní řád by to měl zakazovat a pracovníci by dodržování tohoto zákazu měli hlídat. Škola by se též měla vhodným způsobem jasně veřejně vymezovat proti této formě rizikového chování. Legální organizovaný hazard lze též podrobit dohledu a kontrole. V posledních letech panuje kolem legálního hazardu velká celospolečenská debata. Na úrovni státu i obcí jsou zaváděny různé formy regulace (plošný zákaz, omezení časová a prostorová, kontroly dodržování zákonů, zvýšení daní atp.). Škola tak může například hlídat zákaz výskytu heren či reklamy na hazard ve svém okolí, spolupracovat s policií při kontrole dodržování minimálního věku návštěvníků heren a sázkových kanceláří atp. Nelegální organizovaná hazardní činnost už překračuje možnosti a kompetence školy a proti této formě hazardu by měla vždy zasahovat policie. Škola může zamezit zejména on-line hazardním aktivitám tím, že se naučí účinně blokovat hazardní servery na své internetové síti (počítačové učebny, wifi). Zabezpečený internet na škole a jasná pravidla pro používání informačních technologií (například chytrých mobilních telefonů či tabletů atp.) žáky i zaměstnanci jsou základem pro předcházení problémů. Pedagog může dále do preventivních aktivit zapojit i rodiče, například tím, že je informuje o dodržování následujících zásad, které mohou účinně předcházet problémům s hráčstvím u jejich dětí: • Sami hazardně nehrajte a svými penězi na hraní nepřispívejte - rodiče mají nejdůležitější vliv na utváření postojů dětí (např. otázka hodnoty peněz, seznamovat dítě adekvátním způsobem s hospodařením s penězi v rodině). • Posilujte zdravé sebevědomí dítěte. • Získejte si plnou nebo alespoň částečnou důvěru dítěte, naučte se naslouchat svým dětem, věnovat jim svůj čas, posilujte jejich vazbu na rodinu. • Předcházejte nudě, podporujte kvalitní zájmy a záliby. • Opatřete si dostatek informací a o problému s dítětem zaslíbeně hovořte - otevřeně deklarujte svůj postoj k této problematice. • Stanovte a důsledně prosazujte zdravá pravidla, za porušení pravidel by měly následovat adekvátní a předem domluvené sankce (např. při hraní krácení kapesného). • Vnešte do finančního hospodaření dítěte pořádek, nedávejte mu větší finanční částky. • Pokud máte pocit, že problém narůstá, nebojte se spolupráce s odborníky. (zdroj: www.poradenskecentrum.cz) V neposlední řadě je potřeba zmínit, že ohrožení hazardní hrou jsou i pedagogové. Jedná se o náročnou profesi. Informační a preventivní strategie by měly tedy směřovat i k zaměstnancům školy. Vhodné mohou být například aktivity zaměřené na prevenci syndromu vyhoření.
	V případě podezření, že se nezletilý žák věnuje hazardnímu hraní, by měl učitel (či lépe třídní učitel) v první řadě informovat rodiče žáka při osobním setkání. Podporu v této situaci mohou poskytnout pracovníci školního poradenského pracoviště (školní metodik prevence, výchovný poradce či školní psycholog). Pokud rodiče odmítají spolupracovat s pracovníkem školy, je škola oprávněna

Kdy, koho a v jakém případě vyrozumět (rodiče, PPP, OSPOD, Policii ČR atd.).	vyrozumět obecní úřad, tedy sociálního pracovníka z orgánu sociálně právní ochrany dětí (OSPOD). V případě vážného či odůvodněného podezření zákon dokonce určuje školskému zařízení za povinnost nahlásit tuto skutečnost OSPOD. V případě nutnosti návazné intervence pro žáka či třídní kolektiv je možné se obrátit na oblastního metodika prevence z pedagogicko-psychologické poradny, který může poskytnout metodickou pomoc či školu případně osobně navštívit. Pokud má učitel důvodné podezření, že byl v souvislosti s hazardním hraním spáchán trestný čin (krádež, podvod, ublížení na zdraví atp.), měl by o této situaci informovat ředitele školy a v koordinaci s pracovníky školního poradenského pracoviště zvolit vhodný postup vyšetření události. O tomto postupu by měl být vyhotoven písemný zápis. Škola má ze zákona povinnost se v případě spáchání trestného činu (či podezření na spáchání) obrátit na orgány činné v trestním řízení, tj. Policii ČR. V případě, že se jedná o žáka (studenta) staršího 18 let, tedy plnoletého, i zde mají rodiče, kteří k němu mají vyživovací povinnost a se kterými žák (student) žije ve společné domácnosti, právo znát jeho prospěch a vše týkající se jeho studia. Škola by i v tomto případě mohla rodiče o problému informovat. Pro zajištění větší právní jistoty a jasné dohody se žáky se dá záležitost plnoletosti vyřešit i tím, že dá škola všem těmto žákům předem podepsat prohlášení, že souhlasí, aby škola podávala jejich rodičům veškeré informace. V případě zjištění problému u zletilých je také namístě apelovat na řešení problému jimi samotnými a odkazovat je na specializované adiktologické služby a poradny.
Doporučené odkazy (internetové, literatura apod.)	Stránky Národního monitorovacího střediska pro drogy a závislosti (NMS) při Úřadu vlády České republiky, kde nalezneme klíčové národní dokumenty, nejnovější populační statistiky http://www.drogy-info.cz/hazardni-hrani-2015/ a mapu pomoci s kontakty na léčebná a preventivní zařízení http://www.drogy-info.cz/mapa-pomoci/ Stránky Ministerstva školství mládeže a tělovýchovy obsahující metodická doporučení a metodické pokyny v oblasti primární prevence rizikového chování schválená vedením MŠMT: http://www.msmt.cz/vzdelavani/socialni-programy/metodicke-dokumenty-doporuceni-a-pokyny Doporučené knihy v češtině: Nešpor, K. (2011). Jak překonat hazard. Praha: Portál. Nešpor, K. (2003). Návykové chování a závislost. Praha: Portál. 3.dopl a opravené vydání. Nešpor, K. (2006). Už jsem prohrál dost. Praha, Sportpropag. Prunner, P. (2008). Psychologie gamblerství aneb Sázka na štěstí. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk. ... Výzkumné instituce věnující se výzkumu hazardního hraní a jeho prevenci (ilustrativní výběr): http://psych.upol.cz/ http://www.adiktologie.cz/cz/ http://www.nudz.cz https://www.ntu.ac.uk/staff-profiles/social-sciences/mark-griffiths ... Internetové poradny, svépomocné weby a on-line publikace pro hazardní hráče a jejich rodiny (neúplný ilustrativní výběr): www.gambling.podaneruce.cz

	http://www.drnespor.eu/ http://stopzavislosti.cz/ http://poradna.adiktologie.cz/ http://www.poradenskecentrum.cz/ http://www.magdalena-ops.eu/index.php/o-nas-menu/ke-stazeni/publikace.html http://www.sananim.cz/gambling-ambulance/co-nabizime.html http://pnz.prevent99.cz/sluzby ... Použitá literatura a zdroje: American Psychiatric Association. (2013). Diagnostic and statistical manual of mental disorders (DSM-5®). American Psychiatric Pub. Blaszczynski, A. & Nower, L. (2002). A pathways model of problem and pathological gambling. <i>Addiction</i>, 97(5), 487-499. Custer, R. L. (1984). Profile of the pathological gambler. <i>Journal of Clinical Psychiatry</i>. 45(12), 35-38. Evropská komise (2011). Zelená kniha O on-line hazardních hrách na vnitřním trhu. Evropská komise. Charvát, M., Jurystová, L. & Miovský, M. (2012). Čtyřúrovňový model kvalifikačních stupňů pro pracovníky v primární prevenci rizikového chování ve školství. <i>Klinika adiktologie</i>, 1. lékařská fakulta Univerzity Karlovy v Praze a Všeobecná fakultní nemocnice v Praze ve vydavatelství Togga. Jackson, A., Goode, L., Smith, S., Anderson, C., & Thomas, S. (2006). Problem gambling: A guide for Victorian schools. Johnson, E. E., Hamer, R., Nora, R. M., Tan, B., Eisenstein, N., & Engelhart, C. (1997). The Lie/Bet Questionnaire for screening pathological gamblers. <i>Psychological Reports</i>, 80(1), 83-88. Mravčík, V., Rous, Z., Tion Leštinová, Z., Drbohlavová, B., Chomynová, P., Grohmannová, K., Janíková, B., Vlach, T. (2016). Výroční zpráva o hazardním hraní v České republice v roce 2015. Mravčík, V. (Ed.). Praha: Úřad vlády České republiky. Vacek, J. & Vondráčková, P. (2014). Behaviorální závislosti: Klasifikace, fenomenologie, prevalence a terapie. <i>Česká a Slovenská Psychiatrie</i>, 110(6). Williams, R. J., Wood, R. T. & Currie, S.R.(2010). Stacked Deck: An Effective, School-Based Program for the Prevention of Problem Gambling. <i>The Journal of Primary Prevention</i>. 31(3), 109-125. World Health Organization. (2008). Mezinárodní klasifikace nemocí. Mezinárodní statistická klasifikace nemocí a přidružených zdravotních problémů – Desátá revize. [Aktualizovaná verze 2014].
--	---

Výskyt rizikového chování ve třídě

Třída:	Měsíc:
Ve třídě se vyskytlo rizikové chování ano - ne Pokud ano, jaké:	
Podpis třídního učitele:	

Výskyt rizikového chování ve třídě

Třída:	Měsíc:
Ve třídě se vyskytlo rizikové chování ano - ne Pokud ano, jaké:	
Podpis třídního učitele:	

Výskyt rizikového chování ve třídě

Třída:	Měsíc:
Ve třídě se vyskytlo rizikové chování ano - ne Pokud ano, jaké:	
Podpis třídního učitele:	

<i>Třída:</i>	Třídní učitel:
Rizikové chování které bude řešeno:	
Jak byla situace zjištěna:	
Kdo bude situaci řešit – jméno učitele nebo externího odborníka, organizace:	
Kdy bude situace řešena:	
S použitím jakých metod bude intervence vedena:	
Způsob ověření efektivity intervence:	

<i>Třída:</i>	Třídní učitel:
Rizikové chování které bude řešeno:	
Jak byla situace zjištěna:	
Kdo bude situaci řešit – jméno učitele nebo externího odborníka, organizace:	
Kdy bude situace řešena:	
S použitím jakých metod bude intervence vedena:	
Způsob ověření efektivity intervence:	

<i>Třída:</i>	Třídní učitel:
Rizikové chování které bude řešeno:	
Jak byla situace zjištěna:	
Kdo bude situaci řešit – jméno učitele nebo externího odborníka, organizace:	
Kdy bude situace řešena:	
S použitím jakých metod bude intervence vedena:	
Způsob ověření efektivity intervence:	

<i>Třída:</i>	Třídní učitel:
Rizikové chování které bude řešeno:	
Jak byla situace zjištěna:	
Kdo bude situaci řešit – jméno učitele nebo externího odborníka, organizace:	
Kdy bude situace řešena:	
S použitím jakých metod bude intervence vedena:	
Způsob ověření efektivity intervence:	

Volba partnera při realizaci Minimálního preventivního programu

Jak vhodně zvolit Minimální preventivní program.

Za výběr externího partnera (NNO, PPP, SVP apod.), který pomáhá na škole realizovat Minimální preventivní program, vždy zodpovídá ředitel školy. Proto by měl vybírat zodpovědně.

Jak postupovat, jestliže externí organizace -

- 1) Má program certifikovaný MŠMT nebo Úřadem vlády (u programů zaměřených na primární prevenci uživatelů návykových látek)
 - Pokud má program organizace certifikát odborné způsobilosti poskytovatelů programů primární prevence uživatelů návykových látek, lze předpokládat, že takovýto program je to efektivní pro vaši školu. V tomto případě již další znaky dobrého programu nemusíte číst, protože certifikovaný program je všechny naplňuje.
- 2) Nemá program certifikovaný, zaměřte svou pozornost na to, do jaké míry a v jaké kvalitě organizace nabízí -
 - a) Komplexní informace o programu (jak a co + časový rozpis) předem.
 - a. Organizace je schopná vám předem poskytnout informace o tom, jak bude program ve vaší škole probíhat. Kolik obsahuje hodin, jaké témata se v jednotlivých částech probírají, kdo bude program lektorovat atd.
 - b) Schopnost pružně reagovat a připravit program tak, aby co nejlépe vystihl potřeby školy
 - a. Znakem kvalitního programu je také to, že dokáže pružně reagovat na potřeby školy, ba dokonce, jednotlivých třídních kolektivů a témata i délku programu tomu přizpůsobit.
 - c) Přizpůsobení věku cílové skupiny
 - a. Stejně tak by měl být program primární prevence přizpůsobený cílové skupině, jinak vypadá práce s dětmi na ZŠ, jinak na SŠ. Kvalitní organizace by vás měla informovat o tom, pro jakou cílovou skupinu jsou jejich programy připravené, ideální je, pokud má varianty programu pro různé věkové skupiny.
 - d) Přítomnost pedagoga na programu– program nemá co skrývat
 - a. Škola má po celou dobu vyučování zodpovědnost za své žáky. Pedagog **musí být vždy přítomen na programu**. Mimo jiné jenom tak můžete ověřit kvalitu programu. Pokud by organizace vyžadovala nepřítomnost pedagoga na hodině a odůvodňovala to tím, že děti se před pedagogem budou stydět a nebudou mít tendence se otevřít – je to znak neprofesionality.

- e) Proškolení lektorů
 - a. Organizace je schopná doložit doklady o vzdělání lektorů, kteří mají pravidelnou supervizi.

- f) Akreditace neznamena kvalitní program pro práci s žáky
 - a. POZOR! Akreditace se uděluje pouze pro programy dalšího vzdělávání pedagogických pracovníků. To, co zažijete na akreditovaném programu, nemusí být to stejné, co bude organizace řešit v rámci práce s dětmi. Akreditace = program pro dospělé, Certifikace = program pro děti.

- g) Organizace je schopna poskytnout podporu a informace i pedagogům
 - a. Organizace nabízí nejen krátkodobé akce s dětmi, ale kontinuálně pracuje i s pedagogy školy a metodicky je vede při realizaci Preventivního programu.

- h) Financování organizace je průhledné, zdroje financování jsou důvěryhodné.
 - a. Organizace zřetelně deklaruje, z jakých zdrojů je její aktivita podporována.
 - b. Programy, které jsou nabízeny zdarma, musejí mít svého donora. Zajímejte se, kdo za financováním programu skutečně stojí.

- i) Program není organizován hromadně (přednášky v tělocvičnách apod.) (maximálně 30 dětí, nebo max. 1 třída)
 - a. Hromadné předávání informací v rámci krátkodobých aktivit, jednorázových přednášek a besed se ukázalo jako neefektivní.

- j) Program nabízí jasné a vyvážené informace – ne zastrasování, sliby, zavádějící informace, zakazování.

- k) Program je realizátorem evaluován, škola je seznamována se zpětnou vazbou realizace programu.

Obsah

1) Základní identifikační údaje	1
2) Anotace MPP pro ZŠ Zábřeh, Boženy Němcové 1503/15, Zábřeh	2
A) Pedagogové a ostatní zaměstnanci školy	3
B) Rodiče	5
C) Spolupráce s okolím	7
D) Žáci	8
E) Program preventivních aktivit	9 - 14
F) Metodický pokyn MŠMT	15 - 26
G) Strategie a metody prevence	28 - 29
H) Program proti šikanování	30 - 36
Přílohy	
1) Výchovní komise, zápis z jednání	37 - 38
2) Nespecifická prevence skupiny PPP	39
3) Kroužky	40
4) Intervence pedagoga	41 - 195
5) Výskyt rizikového chování	196-197
6) Volba partnera MPP	198-199

Datum: 2. září 2018

Jméno a podpis ředitele školy: Mgr. Pavel Nimrichtr

Jméno a podpis školního metodika prevence: Mgr. Petr Kondler

